

มนตร์รัก
ไม้ตะพด

เก้าแต้ม

เกล้าเต๋ม

มนตร์รักไม้ตะพด

โดย แก้วแถม

ราคา 260 บาท

ลำดับที่ 240

ISBN 978-616-00-1673-0

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ลภัสรดา อรกุล พิสูจน์อักษร : อรพิชา บุญณรงค์

ออกแบบปก : วะชิ จัตุรูปเล่ม : วรารรณ ไบมะลิ จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์ นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัทวี.พรินท์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสภาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภคณา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธีฎภักดิ์ พงษ์ไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สภาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสภาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุ

รายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืชมพูน
กระดานชนวนสายตารับรู้
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

หลังจากงานสัปดาห์หนังสือแห่งชาติเดือนมีนาคมจบลง พวกเราทีมนักเขียน หิมวันตร์ญวน ได้แก่ น้องสะมะเรีย น้องณัฐฤทธา น้องลิซ และน้องผักบุ้ง ก็ปรึกษากันว่างานตุลาคมนี้นะเราจะทำอะไรให้เป็นของขวัญแก่นักอ่านดี

จากครั้งที่แล้วเราเขียนนิยายแฟนตาซี บางเล่มเน้นรั้วฮา บางเล่มก็ดราม่า น้องๆ เลยเสนอว่า คราวนี้อยากให้ เป็นแนวสนุกสนาน ตลก อ่านแล้วอมยิ้ม จึงเป็นที่มาของนิยายชุดเดชพ่อตา พวกเราอยากให้พ่อตาคนนี้มีแคร็กเตอร์สุดโต่ง แต่จะมีภรรยาแค่คนเดียวก็กระไรอยู่ จึงคิดว่าจะให้มีภรรยาถึงห้าคน แถมลูกสาวก็มีถึงสิบสองคน แน่نونว่าสาวทั้งสิบสองต้องสวย ดังนั้นชาวบ้านในตำบลจึงขนานนามว่าเป็นนางสิบสองแห่งตำบลบางยี่สุน

หลังจากได้โครงเรื่องแล้ว ก็ช่วยกันคิดรายละเอียดและแคร็กเตอร์ โดยใช้ห้องอาหารในศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์เป็นที่ปรึกษาหารือ จำได้ว่าคุยกันไปหัวเราะเอิ๊กอ้อกันไป นับว่าแต่ละคนซึ่งเป็นเจ้าของตัวละครช่วยกันนำเสนอมาก ตบ ชง จนได้ข้อมูลทั้งหมดเรียบร้อย เหลือเพียงเวลาที่จะเริ่มเขียนเท่านั้น

เนื่องจากงานหนังสือครั้งนี้ทางสถาพรบุ๊คส์มีโปรเจกต์ครบรอบ

สิบห้าปีด้วย ผู้เขียนจึงต้องลัดคิวเขียนนิยายเดี่ยวของตัวเองก่อน กว่าจะเริ่มตั้งหลักเขียน *มนตร์รักไม้ตะพด* เวลาก็กระชั้นมากแล้ว ทุกครั้งที่เหนื่อย เผลอ และหมดแรง ก็จะคิดถึงใบหน้าของบรรณาธิการและน้องๆ ทั้งสี่ท่านที่ร่วมงานกัน ทำให้ท้อไม่ได้

นิยายเรื่องนี้เป็นแนวตลก เพราะเป็นเรื่องของพ่อตากับลูกเขย ผู้เขียนอยากให้ลูกเขยมีสองแบบสองแนว จึงได้เลือกอิมเมจคารามาเพื่อให้น้องๆ จิ้นตามได้ถูก ซึ่งต้นแบบของดีใหญ่ก็คือคุณเดียวย สุริยนต์ เป็นแบบฉบับของผู้ชายน่ารัก อบอุ่น กล้ามโต ส่วนดีเล็กก็แนวผู้ชายเกรียนๆ ในยุคนี้อันนี้ ซึ่งเป็นใครไปไม่ได้นอกจากน้องบอย ปกรณ์

ความตั้งใจคือ...อยากให้ผู้อ่านทุกท่านอ่านหนังสือชุดนี้แล้วมีความสุข ตลก ฮา ขำ และมีรอยยิ้มขณะเดียวกันก็ได้รับรู้ถึงความผูกพันและอบอุ่นของครอบครัวนายพลสันติสุขไปด้วย และกว่าผู้ชายสักคนจะได้มาเป็นลูกเขยนายพลต้องฝ่าฟันอะไรมาบ้าง

มนตร์รักไม้ตะพด เป็นความรักของชายหนุ่มหญิงสาวสองคู่ ที่พ่อกับแม่ไม่ถูกกัน แต่จะเพราะอะไรต้องติดตามในเล่มค่ะ ส่วนนายพลสันติสุขเนื่องจากเคยเจ้าชู้ แถมลูกสาวคนหนึ่งยังฆ่าตัวตายเพราะความรัก จึงหวังลูกสาวสุดซิด จนเกิดเรื่องวุ่นๆ ตามมา ฉากของเรื่องเป็นเนื้อหาที่สมมุติขึ้น อาจมีทะเล่สิ่งตึงตังไปบ้างก็เพื่อความขำขัน

และในที่สุดนิยายเล่มนี้ก็มาอยู่ในมือผู้อ่านทุกท่าน

ผู้เขียนขอฝากผลงานเรื่อง *มนตร์รักไม้ตะพด* ไว้กับผู้อ่าน ในยุคที่มีความเครียด ความกดดัน อยากให้ผู้อ่านได้ยิ้ม หัวเราะไปกับตัวละครที่ตลกปากตลกคำกัน และขอฝากผลงานอีกเรื่องที่จะวางแผนในช่วงเวลาเดียวกันคือ *ทับทิมเสนหา* ไว้ในอัน้ออมใจด้วยค่ะ

สุดท้ายนี้ ขอบคุณน้องเบญญ์ พิศาว ภู และเพื่อนนักเขียนคือคุณ ชอนกิลิน น้องแพรวณัฐ น้องปอ ที่อยู่เคียงข้างกันมาตลอด ขอบคุณน้องพัชที่ช่วยตรวจทานคำผิดในนิยายให้

ขอบคุณสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาสผู้เขียนได้มีผลงานสู่สายตานักอ่าน
อย่างสม่ำเสมอ หลังจากนั้นผู้เขียนจะขอพักสักระยะเพื่อเรียกพลังที่แรงบันดาลใจ
นิยายมาติดๆ กัน ผลงานเรื่องต่อไปที่จะวางแผนน่าจะเป็น มายาไฟลีน
ตามด้วย เล่ห์รักยาใจ ค่ะ ส่วนเดือนมีนาคม ๒๕๕๘ คือเรื่องที่ทุกคนรอคอย
นั่นคือ สุภาพบุรุษจุฑาเทพภาคสองค่ะ ซึ่งขณะนี้ผู้เขียนได้พลอตและ
ได้พบพระเอกตัวจริงแล้ว เหลือแค่ขั้นตอนการสัมภาษณ์ซึ่งคงจะเป็น
ช่วงหลังจบงานหนังสือครั้งนี้

จนกว่าจะพบกันใหม่ ด้วยรักจากใจ
เก้าแต้ม

“คุณคิดว่าผมควรทำอะไรกับคนที่หลอกผมดีนะ แค่จูบ
หรือว่าปล้ำเลย บนชิงช้าสวรรค์ก็น่าสนใจดีนะ เจ้าใจดี”

“ฉันจะฆ่านาย”

หญิงสาวแหวโศกแล้วโผล่เข้ามา แต่กลับเป็นจังหวะที่ชายหนุ่ม
กอดหล่อนเอาไว้ทั้งตัว มัดหมีจึงเหมือนเกยอยู่บนตักเขา เมื่อรับรู้
ถึงความใกล้ชิดคนปากเก่งก็หน้าแดงกำ

“ปล่อยนะ ฉันจะฟ้องพ่อ”

“ฟ้องตอนนี้คงไม่ได้หรอก ต้องรอให้กลับลงไปถึงพื้นก่อน”

“ฉันจะให้พ่อยิงนาย”

“ยิงเหวอ ฉันผมคงต้องขอค่าชดเชยที่สมน้ำสมเนื้อหน่อย
แล้ว”

เจ้าของใบหน้าคมโน้มเข้าใกล้แล้วฉวยโอกาสจูบหญิงสาว
มัดหมีอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง หล่อนรู้สึกเหมือนเป็นอัมพาต
สมองอื้ออึงราวกับภาพสโลว์โมชั่น นัยน์ตาของชายหนุ่มวาววับ
ประดุจดาวบนฟ้า เควาซากระคายระข้างแก้มหญิงสาว แต่ยังไม่พอ
คนตรงหน้ายัง...

មមន្តរ័ត្ន
ក្រមុំព័ត៌មាន
ម្នាក់

บทนำ

ไม่มีใครในตำบลบางยี่สุนไม่รู้จักนายพลสันติสุข หรือถ้าจะเรียกให้เต็มยศก็คือ พลตรี สันติสุข ศรีบ้านทุ่ง นายทหารเกษียณอายุราชการแล้ว เป็นเจ้าของบ้านหลังใหญ่บนเนื้อที่สิบไร่ ซึ่งมีบ้านทรงไทยอยู่ด้วยกันอีกห้าหลัง

เขาไม่ใช่นายทหารหัวหน้า คสช.¹ ซึ่งทำหน้าที่คืนความสุขให้ประชาชน

เขาไม่ใช่นักธุรกิจไฮโซในวงสังคม แต่ก็มีฐานะร่ำรวย ทั้งที่ดิน ที่นา รวมถึงที่ดินในตลาดรวมกันแล้วมากกว่าร้อยไร่ อีกทั้งยังมีตึกแถวสำหรับให้ชาวบ้านเช่ามากมายจนนับไม่หวาดไม่ไหว

เขาไม่ใช่นักการเมืองท้องถิ่น แต่ทุกครั้งที่ใครมีปัญหาหรือมีเรื่องทุกข์ร้อน อยากหยิบยืมเงินทอง นายพลสันติสุขช่วยได้ แต่สิ่งที่ทำให้ทุกคนในตำบลบางยี่สุนพากันอิจฉามากกว่าอะไรทั้งหมดนั่นก็คือ นายพลสันติสุขมีภรรยาที่ทั้งสวยและน่ารักถึงห้าคน

ทุกคนต่างสร้างบ้านอยู่ในบริเวณเดียวกันจนเหมือนเป็นชุมชนย่อยๆ เลยทีเดียว ภรรยาแต่ละคนของนายพลทั้งสวยและเพียบพร้อม

¹ คณะรักษาความสงบแห่งชาติ นำโดย พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

ในอดีตเคยเป็นนางงามก็หลายคน

เริ่มจากภรรยาคนแรกคือดาวเรือง ซึ่งเป็นถึงลูกสาวนายพล ความงามไม่แพ้ใคร แถมยังทำขนมเก่ง โดยเฉพาะขนมไทย งานบ้านงานเรือน ไม่มีตกหล่น กว่าทั้งคู่จะลงเอยกันจนมีโอรสองค์เดียวใจถึงสามคนก็ผ่านอุปสรรคมามากโข

ส่วนมะเฟือง...ภรรยาคนที่สองนั้นขึ้นชื่อเรื่องความงามที่มาพร้อมกับความโหด สมัยสาว ๆ เคยช้ำยังงี้ก็ช้ำไม่หยุดจนถึงตอนนี้ กิตติศัพท์เลื่องลือถึงความดุ

หล่อนรับหน้าที่ดูแลสวนผลไม้ร่วมกับลูกสาวคนโตที่ชื่อมะนาว ส่วนลูกอีกสองคนนั้น คนหนึ่งชื่อมะพร้าวเป็นครู ส่วนลูกคนเล็กคือมะตูมเป็นเด็กพิเศษจึงลาออกจากโรงเรียนมาอยู่ที่บ้าน

ส่วนภรรยาคนที่สามชื่อปราณีนั้นอดีตก็เคยเป็นนางงาม ทันทิที่ ได้รับตำแหน่งนายพลสันติสุขก็ตามจับ หล่อนรับหน้าที่เก็บค่าเช่าแผงในตลาด หล่อนมีลูกชายแต่เสียชีวิตไปแล้ว เหลือเพียงลูกสาวสองคนคือ วรรณชลกับนพวรรณซึ่งก็สวยไม่แพ้มารดา

ภรรยาคนต่อมาคือทอผ้าย มีดีกรีเป็นนางงามจังหวัดเพชรบูรณ์

ตะวันฉาย...ภรรยาคนที่ห้า ต้นตระกูลเป็นช่างทองเก่า มีฐานะร่ำรวย หล่อนมีลูกสาวคนเดียวที่แก่นเขี้ยว ทโมนเหมือนลูกชายไม่มีผิด คือ ตะวันวาด ซึ่งเป็นเหมือนขาลุยประจำบ้านร่วมกับผู้เป็นพ่อคอยตั้งด่าน ‘รับน้องจัดหนัก’ ผู้ชายที่จะมาสมัครเป็นว่าที่ลูกเขยอย่างเจ็บแสบเลยทีเดียวนะ

ในบรรดาภรรยาทั้งหมดมีทอผ้ายเพียงคนเดียวที่ไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับใคร หลังจากแต่งงานกับนายพลได้ไม่นานก็ขอไปเรียนการตัดเย็บเสื้อผ้าที่กรุงเทพฯ และในที่สุดก็มาเปิดร้านเสื้อใกล้ตลาดจนกิจการรุ่งเรือง มีลูกค้ามาอุดหนุนเป็นจำนวนมาก

นอกจากจะมีภรรยาสวยแล้ว นายพลสันติสุขยังมีลูกสาวสวย ไม่ใช่

สวยธรรมาแต่สวยระดับนางงาม นางเอก และนางแบบรวมกัน เขามีลูกสาวถึงสิบสองคนด้วยกัน ชาวบ้านในอำเภอจึงขนานนามลูกสาวทั้งหมดว่านางสิบสองแห่งตำบลบางยี่สุน แม้ตอนนี้ลูกสาวหลายคนจะทยอยแต่งงานกันไปแล้ว แต่ก็ติดนิสัยความหวงลูกสาวก็ยังไม่จางหายไป

ภาพที่เห็นจนชินตา คือ นายพลสันติสุขสวมเสื้อลายสกอต มีผ้าขาวม้าคาดพุง เรือนร่างอวบติดจะลงพุงตามวัยแต่ไม่ทำให้ความองอาจลดลงเลย เห็นอริมฝีปากมีหนวดสีดำสนิทที่มักกระดิกยุกยิกยามเห็นหนุ่มๆ ในหมู่บ้านที่จักรยานมาเหล่ลูกสาวที่ประตูลำ

นายพลมักจะนั่งชมขวัญบรรดาแมลงจอมเจ้าชู้อยู่บนเก้าอี้ม้าหินหน้าบ้าน ขัดปิ่นลูกของจนเจว็บ และปิ่นกระบอกนี่เเองที่เคยใช้ไต่ยิงว่าที่ลูกเขยมาหลายต่อหลายคนแล้ว จนมีคนพูดกันว่า

‘เป็นลูกเขยบ้านนี้ต้องอดทน ลูกปิ่นพุงชนต้องไม่ตาย’

แม้จะเป็นเช่นนั้น แต่ก็มีชายหลายคนอยากสมัครเป็นลูกเขยจนตัวลั่น เรียกว่าหัวกระไดไม่แห้งเลยทีเดียว แต่น้อยคนนักที่จะผ่านด่านโหดเหี้ยมและไม่ฮาไปได้

ตอนนี้เหลือลูกสาวเพียงแค่หกคนที่ยังไม่มีแฟน

กิจวัตรหลังรับประทานอาหารเช้าก็คือการชนไก่ ทุกเช้าชาวบ้านจะเห็นนายพลสันติสุขอุ้มไก่ออกจากเล้าไก่หรือที่เรียกกันว่า ‘เรือนนกสู’ ลูกรักของนายพลได้แก่นิลพยัคฆ์ ไสภคพิฆาต และองอาจชาญชัย

ใครผ่านไปผ่านมาอาจคิดว่าเป็นชื่อคน แต่ที่จริงแล้วคือชื่อไก่ชนแต่ละตัวนั้นเคยทำผลงานให้นายพลสันติสุขขึ้นใจมานานักต่อนักแล้ว นายพลใช้เวลาอยู่ที่บ่อนไก่เกือบสองชั่วโมง ดีไก่บ้าง พุดคุยกับคนอื่น ๆ บ้าง เป็นเช่นนี้อยู่ซ้ำไป

วันนี้เป็นอีกวันที่บ้านของนายพลสันติสุขครึกครื้นไปด้วยผู้คน นั่นเพราะลูกสาวสองคนของทอฝ้ายกลับมาเยี่ยมบ้าน สามแม่ลูกจึงยังอยู่ที่เรือนใหญ่ต่อ มัดหมี่ซึ่งเป็นลูกสาวคนเล็กนอนหนุนตักรอให้แม่ป้อนขนม

ใส่ปาก พี่สาวคนรองก็นั่งอยู่ข้างๆ ช่วยปอกผลไม้ใส่จานไว้ให้นายพล
รับประทานตอนเช้า ส่วนภรรยากับลูกคนอื่นๆ ต่างแยกย้ายกันกลับบ้าน
ตน นายพลสันติสุขนั่งเอนหลังรับลมเย็นๆ อยู่ทีหอนั่ง ปากก็อ้าเพลงฮิต
ติดชาร์ตของสถานี

“เราจะทำตามสัญญา...ขอเวลาอีกไม่นาน แล้วบ้านพี่คงจะคืน
กลับมา เราจะซื้อตรง ขอให้เมียจงไวใจและศรัทธา แผ่นดินจะคืนไม่ช้า
ขอคืนความสุขให้เธอ บรรดาเมีย...”

เนื้อเพลงที่ถูกดัดแปลงตามคนร้องที่อารมณ์ดี ผวนกับลูกคอ
ห้าชั้นของนายพลสันติสุข ทำเอาสามแม่ลูกอดหัวเราะไม่ได้ มัดหมี่พลิกตัว
นอนเฝ้าคางมองบิดาที่บิดนี้แง่งผ้าขาวม้าสีสด แฉงอกอวบเปลือยเปล่า
สองแก้มประแบ่งจนขาววอกไม่เหลือเค้าหน้านายพลสันติสุข พ่อตาขาโหด
แถมยังกำลังครวญเพลงอย่างสำราญใจอีกต่างหาก

“ทำไมแม่ถึงยอมแต่งงานกับพ่อละจ๊ะ”

ยามว่างลูกคนเล็กชอบสะกิดให้มารดาเล่าเรื่องราวความรักในอดีต
ให้ฟัง แม้จะฟังมาหลายครั้งแล้วแต่หญิงสาวก็ยังไม่เบื่อ น้อยคนนักที่จะรู้
ว่ามัดหมี่เป็นคนโรแมนติก ซ่างฝัน ชัดกับการแต่งตัวที่เป็นทอมบอย

“ก็เพราะ...”

มารดาทำท่านี้ก จะบอกว่าเป็นเพราะความหล่อ สมัยหนุ่มๆ
นายพลสันติสุขหน้าตาคมสันไม่แพ้ใครเลยทีเดียว ยิ่งสวมเครื่องแบบก็ยิ่ง
ดูบึกบึนสมชายชาติทหาร หรือจะบอกว่าร่ำรวย ก็คงไม่ใช่คำตอบ แต่เป็น
เพราะข้อสุดท้าย...

“เพราะพ่อของลูกเป็นคนดี”

“ไฉ่...แม่จ๋า ไม่มีคำตอบที่หวานๆ กว่านี้หรือจ๊ะ” ลูกสาวคนเล็ก
บ่นอุบ

พี่สาวคนรองยื่นมือไปหยิกเนื้อต้นขาหมับเข้าให้

“อย่าพูดแบบนี้สิ มี มันไม่ดีรู้ไหม”

ไหมแก้วเป็นลูกสาวคนรอง นอกจากนั้นทอฝ้ายยังมีลูกสาวคนโต ชื่อแพรวจันทร์ ทั้งหมดอายุห่างกันคนละสองปี

“ไม่เป็นไรหรอกไหม แม่เข้าใจ น้องก็เป็นแบบนี้แหละ ชอบพูดจา ขวานผ่าซาก”

อุปนิสัยของสองพี่น้องต่างกันราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ ขณะที่ไหมแก้วเรียบร้อยราวกับผ้าพับไว้ แต่มัดหมึกกลับทโมน คล้ายลูกชายมากกว่า ทั้งสองเรียนหนังสืออยู่ที่กรุงเทพฯ

“โอ้...แม่ก็ อะอะอะไรก็ว่ามื่ออยู่เรื่อย มีชักจะน้อยใจเสียแล้วว่ามิใช่ลูกแม่จริงหรือเปล่า”

“อ้าว...ไหงงั้นละ มีพูดแบบนี้ได้ยวแมกั้่น้อยใจหรอก”

“ไม่ต้องห่วงหรอกไหม แม่ชินแล้ว”

“แหม...แม่ มีล้อเล่นนะจ๊ะ แม่ช่วยเล่าต่อทีสิจ๊ะว่าเพราะอะไรแม่ถึงยอมแต่งงานกับพ่อ มื่ออยากรู้” ลูกสาวคนเล็กบิ๊บนัยอย่างเอาใจ

ในอดีตทอฝ้ายเป็นนางงามของจังหวัด บ้านเดิมอยู่จังหวัดเพชรบูรณ์ เนื่องจากครอบครัวมีฐานะยากจน พ่อป่วยเป็นมะเร็งลำไส้ หลังการผ่าตัดต้องใช้เงินรักษาตัวเป็นจำนวนมาก ส่วนมารดาก็เป็นทั้งเบาหวาน และความดันโลหิตสูง ทอฝ้ายจึงต้องประกวดนางงามเพื่อหาเงินเลี้ยงครอบครัว จนกระทั่งได้เจอนายพลสันติสุข

เขาเป็นคนยื่นมือเข้ามาช่วยขณะที่ครอบครัวกำลังเดือดร้อน หลังจากนั้นก็ตามจีบเรื่อย ๆ เพราะเห็นว่าเป็นคนดีหล่อนจึงยอมคบด้วย ตอนแรกหญิงสาวไม่ได้รับใครชอบพอเขาในฐานะคนรัก แต่รู้สึกอบอุ่นเหมือนพี่มากกว่า หลังจากบิดาเสียชีวิต นายพลสันติสุขก็ขอหล่อนแต่งงาน ทอฝ้ายตัดสินใจอยู่นาน แต่เพราะเขาเป็นคนมีความรับผิดชอบเสมอต้นเสมอปลาย ถึงได้ยอมแต่งงานด้วย

“แมกั้ตอบแล้วไงว่าพ่อเขาเป็นคนดี พ่อช่วยครอบครัวแม่ทุกอย่งช่วยรักษาคุณตา แม่คนจนเรียนมาน้อย ไม่รู้ว่าจะตอบแทนยังไงนอกจาก

ยอมแต่งงานด้วย”

“ตอนที่แม่รู้ว่าพ่อมีเมียอยู่แล้ว แม่รู้สึกยังงี้บ้างจ๊ะ” มัดหมี่ถามขึ้นตามประสาคนช่างสงสัย

คนนอกอาจมองว่าการที่ผู้ชายมีเมียหลายคน เหล่าภรรยาจะเต็มไปด้วยความทุกข์ แต่ไม่ใช่บ้านหลังนี้แน่

นายพลสันติสุขรักภรรยาเท่าเทียมกัน ทุกคนต่างรักใคร่ปรองดองอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข แต่ธรรมชาติของผู้หญิงย่อมอยากให้สามีรักเดียวใจเดียว แล้วทำไมอดีตนางงามอย่างทอผ้ายถึงได้ยอม

“บอกตามตรงนะว่าแม่ไม่รู้ เราทุกคนไม่มีใครรู้จนกระทั่งวันที่พ่อถูกยิง แต่ทำไงได้ ไหนๆ เราก็มีลูกกับเขาไปแล้ว”

เหตุการณ์วันนั้นทุกคนเรียกว่า วันเสียมาประชุมโดยไม่ได้นัดหมาย สันติสุขซึ่งสมัยนั้นยังยศน้อยกว่านี้ถูกยิงและถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล พอภรรยาทั้งหมดทราบข่าวก็รีบไปเยี่ยมและได้พบกันที่โรงพยาบาล ทอผ้ายจำได้ว่าเสียใจมากแถมผิดหวังเมื่อรู้ตัวว่าโดนหลอก

“แม่เคยคิดจะเลิกกับพ่อบ้างไหมจ๊ะ” ไหมแก้วพูดขึ้น เอียงหน้านอนบนตักมารดา

ทอผ้ายลูบผมลูกสาวอย่างเอ็นดูและคลี่ยิ้ม

“เคยสิ บ่อยด้วย ตอนแรกแม่หนีกลับไปอยู่กับยาย แต่เพราะพ่อเขาตามไปจ้อ สุดท้ายแม่ก็ใจอ่อน”

“โอ้...แม่ไม่น่าเลย” มัดหมี่บ่นอุบ จึงถูกพี่สาวตีเข้าให้

“จะให้แม่ทำยังไง ก็ตอนนั้นแพรวอายุสองขวบแล้ว แถมแม่ยังท้องใหม่อีกคน จะเอาแต่เจ้าคิดเจ้าแค้นก็ใช่ที่ แต่จะว่าไปตอนนี้เราก็อยู่สุขสบายดี แม่คนอื่นๆ ก็ดีกับแม่มาก แม่เลยทำใจ”

ภรรยาแต่ละคนรักใคร่สามัคคีกัน แถมความรักนั้นยังเผื่อแผ่มาถึงหลานกับพี่สาว จนหลายครั้งอดนึกไม่ได้ว่า หลานมีแม่แท้ๆ ถึงห้าคนเลยทีเดียว บ้านเต็มไปด้วยความอบอุ่น บางทีก็อุ่นจนร้อนด้วยซ้ำ

“แม่รักพ่อมากไหมจ๊ะ”

ทอฝ่ายยิ้ม ใบหน้ารูปไข่มีเค้าว่าสมัยสาว ๆ นั้นนั่งดงามขนาดไหน นอกจากตำแหน่งนางงามเพชรบูรณ์แล้วยังได้เป็นเทพีในจังหวัดอีกด้วย

“รักสิ ถ้าไม่รักไม่แต่งงานด้วยหรอก พ่อของลูกเป็นคนดี เขาสัญญาว่าหลังจากแม่ตายจะไม่มีผู้หญิงอื่น แล้วพ่อก็ทำได้จริง ๆ”

“มีเคยได้ยินว่าแม่เคยมีแฟนมาก่อนใช่ไหมจ๊ะ เขาเป็นใครหรือ” มัดหมี่ถามอย่างสงสัย

“เขาเป็นคนหมู่บ้านเดียวกัน เป็นลูกเจ้าของโรงสี ฐานะดี นิสัยก็ดีด้วย”

“ลูกเจ้าของโรงสี ดูคั่นๆ นะ”

มัดหมี่จำได้ว่าทอฝ่ายมีเพื่อนเป็นเจ้าของโรงสีอยู่คนหนึ่งจึงทำท่านึก ไหมแก้วกระทุ้งเอวน้องสาว ชักสีหน้าบึ้ง

“พอเลยยายมี ช่างสงสัยจริงเสีย”

“อ้าว...พี่ใหม่ก็ คนมันอยากรู้นี่นา ถามนิดถามหน่อยทำไมมาเป็นคุณที่แม่ยังไม่รำคาญเลย จริงไหม”

มัดหมี่หันไปบีบแขนมารดาอย่างประจบ ก่อนฉีกยิ้มหวานทำท่ายิ้มใส

“ถ้าแม่เบื่อไม่ต้องเล่าก็ได้นะจ๊ะ มีถามซ้ำๆ ทุกครั้งที่กลับบ้าน น่าเบื่อออก ไหมฟังจนจะท่องได้อยู่แล้ว”

ทอฝ่ายหัวเราะ ลูบศีรษะลูกสาวคนเล็กเบาๆ

“แม่รักผู้ชายคนนั้นไหมจ๊ะ”

“จะเรียกว่ารักก็ได้นะ เขาเป็นผู้ชายที่ดีมาก ไม่เจ้าชู้ ขยันขันแข็ง ถ้าไม่ใช่เพราะพ่อ แม่ก็คงแต่งงานกับเขาไปแล้ว”

“ว้าว...โรแมนติคจัง มีชักอยากเจอผู้ชายคนนั้นซะแล้ว ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนจ๊ะ”

“อย่ารู้เลยมี เรื่องมันผ่านมานานมากแล้ว ถึงรื้อฟื้นขึ้นมาก็ไม่มี

ประโยชน์หรือก เดียวพ่อเขาจะคิดมาก” ทอฝ้ายตัดบท

มัดหมี่ทำคอย่นด้วยความน้อยใจ ส่วนไหมแก้วพูดขึ้นว่า

“ทำไม ยายมี จะไปสัมภาษณ์เขามาเขียนนิยายหรือไง”

“โอ้...พี่ไหมก็ คนเขาอยากรู้เฉยๆ” น้องสาวคนเล็กบ่น

“จำคำแม่ไว้นะไหม มี ถ้าโตขึ้นแล้วจะแต่งงาน ลูกสองคนต้อง
เลือกผู้ชายที่รักลูกจริง อย่าเลือกเพราะแค่เขาเป็นคนดี”

“จะแม่ แต่ไม่รู้ว่าจะมีคนคนนั้นหรือเปล่า สงสัยแม่คงต้องฟังพี่ไหม
แล้วละ รายนั่นนะหนุ่มตรึม”

มัดหมี่ยิ้มล้อเลียน ทอฝ้ายจึงหันไปหาลูกสาว

“จริงหรือไหม ที่น้องพูดมาจริงหรือเปล่า”

เจอน้องสาวโยนระเบิดมากลางวงแบบนี้ ไหมแก้วจึงถลึงตาโต
ก่อนยิ้มให้มารดา

“เมื่อเข้าไปฟังอะไรี่เลยจะ ใคร่ก็ออกลูกเป็นลิงกันพอดี”
คนเป็นพี่ค่อนข้างอด

“พี่ว่าใครออกลูกเป็นลิง ไม่ใช่สักหน่อย คนเขาพูดความจริง ทำ
มาเป็นโมโหกลบเกลื่อน เขารู้ทันหรอกระ”

“ใครอยากกลับไปก็ช่วยไม่ได้” ไหมแก้วลอยหน้าลอยตายั่ว “ลิง
หรือเปล่าไม่รู้ แต่ร้องเจี๊ยกๆ”

“เดี๋ยวเถอะ” มัดหมี่แกลังเงื้อมือ แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนไปจี้โอวพี่สาว
คนโดนจี้หัวเราะแล้ววิ่งหนี สองสาววิ่งไล่กันบนเรือน ทอฝ้ายมอง
ลูกสาวด้วยความเอ็นดู

“แม่กลับบ้านก่อนนะ อยากไปอาบน้ำอาบท่าเสียหน่อย”

“ไหมไปด้วยจะ ไม่อยากเล่นกับลิงก๊งแล้ว เหนื่อย” คนพี่บ่น

“พี่ว่าใครเป็นลิงก๊งอะ” มัดหมี่เท้าสะเอว หน้าบึ้ง

“พรุ่งนี้เราตื่นแต่เข้ามาตักบาตรกันนะจ๊ะแม่”

วันครบรอบวันเกิดของทอฝ้ายคือวันพรุ่งนี้ สองสาวจึงกลับมาที่

บางยี่สิบเพื่อเตรียมงานวันเกิด หล่อนตั้งใจจะเป็นงานที่ประทับใจที่สุด โดยเฉพาะแผนการเซอร์ไพรส์ที่มัดหมี่เตรียมไว้ให้มารดา โดยอุบไว้ไม่ยอมบอกใคร แกมยังมีชุดที่หล่อนตัดเย็บด้วยตัวเองเป็นของขวัญวันเกิดอีกด้วย

“อะไรกันพี่ใหม่ ให้แม่พักสักวันเถอะ เราสองคนตื่นมาทำอาหาร พอเสร็จค่อยไปเรียก แม่จะได้นอนตื่นสายหน่อย”

“คงไม่ไหวหรอก แม่ไม่ชิน จะให้ตื่นสาย มีหวังปวดหัวตาย”

“นั่นก็ได้จ๊ะ เราทุกคนตื่นพร้อมกัน จะได้มาทำอาหารถวายพระ ไล่ละจ๊ะ”

“ความจริงไม่เห็นต้องทำให้ยุ่งยากเลย ก็แค่วันเกิด”

“ไม่ได้หรอกจ๊ะ บ้านเราให้ความสำคัญแก่วันเกิดมากแม่ก็รู้ และ บังเอิญครอบครัวเราก็มีสมาชิกเยอะเสียด้วย ปีหนึ่งๆ เลยเจอกันบ่อย หน่อย จะให้น้อยหน้าแม่ๆ คนอื่นได้ยังไง” ใหม่แก้วพูด

พอถึงวันเกิดบรรดาลูกสาวก็คอยเจ้าก็เจ้าการจัดงานให้แม่ทั้งห่า ส่วนลูกๆ ที่เหลือก็มาช่วยงานอย่างขมิ้นมัน

“น่ารักจริงๆ เลยลูกคนนี้ แล้วเมื่อไหร่ใหม่จะกลับมาช่วยงานแม่ เสียทีละจ๊ะ เรียนจบมาตั้งนานแล้ว”

ใหม่แก้วชะงัก หล่อนเรียนจบคณะนิเทศศาสตร์มาสองปีแล้ว แต่ก็อดอด ไม่ยอมกลับบ้าน ความฝันของทอดฝ่ายคือให้ลูกสาวคนรองมา สืบทอดกิจการร้านเสื้อ แต่ความจริงก็คือหล่อนเป็นนางแบบ ไม่มีหัวทางด้านตัดเย็บเสื้อผ้าแม่แต่น้อย ผิดกับน้องสาวซึ่งเรียนมาโดยตรง มัดหมี่เห็นพี่สาวเข้าตาจนจึงรีบช่วย

“แหม...แม่จ๊ะ พี่ใหม่กำลังสนุกกับงาน ให้เวลาอีกนิดเถอะนะ งาน กำลังรุ่ง”

งานของใหม่แก้วคือเป็นนางแบบ และตอนนี้กำลังไปได้สวย หล่อนบอกมารดาว่ากำลังเรียนออกแบบต่อพร้อมทั้งทำงานไปด้วย

ทอฝ่ายลูบหัวลูกสาวคนเล็กแล้วดึงเข้ามาอกอด

“แล้วเราละมี ตั้งใจเรียนหรือเปล่า อีกนานไหมกว่าจะจบ”

คนน้องเป็นฝ่ายชะงักบ้าง เพราะมีชนักติดหลังเหมือนกัน

“อีกไม่นานนี่ละจะ มีตั้งใจเรียนแน่นอน รับรองว่าจะไม่ทำให้แม่ ผิดหวังเลย คอยดู”

ทอฝ่ายกำลังดีใจจึงไม่ทันสังเกตว่า ใบหน้าของลูกสาวทั้งคู่มี บางอย่างซ่อนอยู่...

ไหมแก้วอาบน้ำเสร็จได้พักใหญ่แล้ว และนั่งเหม่ออยู่บนเตียง ในมือถือสมุดเล่มหนึ่ง พอเปิดออกก็เห็นดอกกุหลาบสีเหลืองที่ถูกทับไว้ จนแห้ง ยามว่าอุ่นใจหล่อนมักหยิบดอกไม้นี้ออกมาดูเพื่อระลึกถึงคนที่ส่ง มาให้

พอได้ยินเสียงเปิดประตูห้องน้ำ เจ้าตัวก็รีบซุกสมุดลงในลิ้นชัก แต่ช้าเกินไปเพราะน้องสาวตัวดีตาไวเห็นเข้าเสียก่อน

“ฮั่นแน่ แอบคิดถึงเจ้าของดอกไม้อีกแล้ว ไหนบอกแม่ว่ายังไม่มี แฟนไง”

ไหมแก้วยิ้มเขินๆ หล่อนสวมเสื้อกั๊กกับกางเกงลายดอกดูเป็น สาวหวาน ส่วนมัดหมี่สวมเสื้อกับกางเกงแบบผู้ชาย

“เรานี้ก็เหลือเกินนะยายมี ไปบอกแม่ออย่างนั้นได้ยังไง พี่อายนะ”

“อายทำไมละพี่ ที่ไม่มีคนมาจีบยังไม่อายเลย พี่ต้องภูมิใจถึงจะ ถูก อายารู้เสียแล้วสิว่า เจ้าของดอกไม้ปริศนานี้เป็นใคร แอบส่งดอกไม้ มาให้พี่ไหมตั้งหลายปี แต่ไม่ยอมเปิดเผยตัวสักที”

“พี่ก็อยากรู้ แต่สืบเท่าไรรู้ยังไม่รู้ว่าเป็นใคร”

“เป็นหนุ่มในคณะเดียวกับพี่หรือเปล่า”

คนน้องทิ้งตัวลงบนเตียง หล่อนเพิ่งสระผมเสร็จ ในมือมีผ้าขนหนู เธอเช็ดผมพร้อมทั้งเปิดพัดลมเป่าไปด้วย

“ไม่น่าใช่ซะ เพราะพี่เองก็เรียนจบมาตั้งสองปีแล้ว และทุกคนในคณะก็แยกย้ายกันไป แต่ทำไมพี่ถึงยังได้รับดอกไม้ทุกวัน”

งานของใหม่แก่วคือการเป็นนางแบบ หล่อนเริ่มงานนี้ตั้งแต่ยังเรียนไม่จบด้วยซ้ำ ทั้งการถ่ายแบบเสื้อผ้าวัยรุ่นนวมถึงเดินแบบให้แก่ห้องเสื้อแต่ที่ปิดเอาไว้เพราะกลัวว่ามารดาจะไม่เข้าใจ

“หรือว่าจะเป็นหนุ่มวิศวะ”

“คนเรียนหนักอย่างนั้นจะมีเวลาจีบสาวหรือ”

คณะวิศวกรรมศาสตร์นั้นมีนักศึกษาชายเป็นจำนวนมาก ตึกเรียนก็ห่างกันไม่ไกลนัก แต่ผ่านมาหลายปีแล้วใหม่แก่วก็ยังหาเจ้าของดอกไม้ไม่เจอ

“พูดยากนะ ผู้ชายบางคนอาจจะอัจฉริยะขนาดเรียนไปจีบสาวไปก็ได้ แถมจบแล้วก็อาจทำงานใกล้ๆ คอนโดของเรา เลยส่งดอกไม้มาให้ทุกวัน เอ...หรือจะเป็นพ่อค้าปากคลองตลาดมาตกหลุมรักพี่ใหม่น้า...”

“ปากร้ายจริงๆ เลยมี กล้าแหยมี่เงินหรือ” ใหม่แก่วยื่นมือไปหยิกแขนน้องสาวเบาๆ

“อ๊ย! เจ็บนะพี่ ไม่ใช่มอเตอร์ไซค์นะ จะได้บิดเอาๆ เดี่ยวแขนเป็นรอย หมดสวยกันพอดี”

สองสาวนั่งอยู่บนเตียงคู่ภายในห้อง ส่วนห้องของแพรวจันทร์นั้นแยกเป็นสัดส่วนต่างหาก พี่สาวคนโตทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ นานๆ จะกลับบ้านที จึงมีแต่สองสาวที่คอยประจบเอาใจแม่เหมือนเด็กๆ

“พี่ไม่อยากจะคิดถึงเรื่องนี้แล้ว ตามหาเจ้าของดอกไม้มาตั้งหลายปี แต่ก็ยังไม่เจอสักที ดูท่าเขาคงไม่อยากจะรู้จักพี่ ถึงได้ส่งดอกไม้ให้เฉยๆ”

“มีว่าเขาซื้อบ่อยมากกว่า มีอย่างที่ไหน มาทำให้พี่ใหม่เครียด วันๆ เอาแต่ถอนหายใจเฮือกๆ”

“ใครเครียด พี่เปล่าสักหน่อย แชวแต่คนอื่น แล้วมีละ มีหนุ่มๆ มาจีบบ้างหรือเปล่า”

มัดหมี่ทำหน้าที่เสิร์ฟ คอหุด ก่อนจะแก้งลั้มหางายหลังตั้งลงไปแล้ว กระเด็นตัวขึ้นมาใหม่

“ไม่มีเลย ศูนย์ บ่อแป๋ เอ้อ...เซ็งเปิด”

หล่อนทำนิ้วเป็นวงกลมเป็นการบอกว่า นับตั้งแต่เข้ากรุงเทพฯ ยังไม่มีใครหลงผิดมาจีบ ถ้าเทียบกับพี่สาวแล้วมัดหมี่ก็ไม่ด้อยกว่า หล่อนมีใบหน้าที่รูปไข่ คิ้วโก่งสวย นัยน์ตากลมโต จมูกโด่ง และริมฝีปากอím แต่คงเพราะเจ้าตัวชอบแต่งตัวเหมือนผู้ชาย สวมเสื้อเชิ้ตพับแขนขึ้นถึงข้อศอก แถมยังสวมกางเกงเป็นประจำ แม้จะไว้ผมยาวแต่ก็รวบเป็นหางม้า จึงดูทอมบอยมากกว่าสวย

“อย่าเพิ่งกังวลไปเลยนะ มีเองก็ทั้งสวยและน่ารัก สักวันต้องมีคนมาจีบ”

“แต่มันนานมากแล้วนะ มีว่าต้องเป็นเพราะแม่ลำเอียง รักพี่แพรรกับพี่ใหม่มากกว่ามีแน่ๆ”

โหมแก้วเล็กคิ้ว มองน้องสาวอย่างประหลาดใจ

“ลำเอียง? ตรงไหน”

“คิดดูสิ มีเองก็เป็นลูกแม่ฝ่ายเหมือนกัน แต่ไม่มีอะไรเหมือนพี่แพรรกับพี่ใหม่เลย”

มัดหมี่ชี้หน้าอกตัวเอง ทำหน้าเศร้าสุดชีวิต โหมแก้วหัวเราะและยกมือปิดปาก

พี่สาวคนโตอย่างแพรรจันทร์เป็นคนสวย มีหนุ่มๆ มาขายขนมจีบไม่ขาด ส่วนโหมแก้วนั้นตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมก็ได้รับเลือกให้เป็นตริ้ม-เมเยอร์ของโรงเรียน แต่มัดหมี่ก็กลายเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลแทน สมัยนั้นหล่อนตัดผมสั้นดูแมนกว่านี้ด้วยซ้ำ

“เรานี่เพี้ยนใหญ่แล้วนะมี พุดอะไรออกมาก็ไม่รู้ น่าเกลียด มีไม่มีมันเกี่ยวกับไม่มีแพนตรงไหน”

“ก็มันจริงนี่ พี่ใหม่ออกจะอím เอวคอด สะโพกผาย หุ่นอย่างกับ

นางงาม เดินที่หนุ่มๆ หันมองคอแทบหัก แต่ดูมีสี หุ่นเหมือนไม้กระดาน
ข้างหน้าราบ ข้างหลังแบน ดูไม่ออกว่าตรงไหนหน้าหลัง เปลือๆ ถ้าใส่
เสื้อเกาะอกอาจจะลื่นปรี๊ดๆ ไปอยู่ที่ตาตุ่มแทน”

“น่าเกลียดจริงเสียว่ะ เป็นผู้หญิงยิ่งเหวอ พุดอะไรออกมาไม่อาย
ปากเลย”

“เขาเรียกว่ายอมรับชะตากรรมต่างหากละจ๊ะ พี่ไหมห้ามถามถึง
แฟนอีกเด็ดขาด มันเจ็บกระตองใจ มีตั้งปณิธานกับตัวเองไว้แล้วว่า
จะไม่ออกแวก ไม่หาแฟนจนกว่าจะเรียนจบ”

“พูดถึงเรื่องนี้พี่ก็กลุ้มใจจัง เราสองคนจะบอกแม่อังอิงดี แม่คง
ผิดหวังมากที่รู้ว่าพี่ไม่ชอบงานตัดเย็บเลย”

คนเป็นน้องกระเถิบไปนั่งเคียงเดียวกับพี่สาวแล้วตะหัวไหล่อีกฝ่าย
เบาๆ

“มีก็กลุ้มพี่ แม่จะเครียดมากไหมถ้ารู้ว่าพี่ไม่ได้เรียนบัญชี”

แต่เดิมนั้นมัดหมี่ชอบเข้าเรียนบัญชีได้ แต่หลังจากไปเรียนสองปี
หล่อนก็พบว่าไม่ใช่แนวที่ถนัด ดังนั้นหญิงสาวจึงลาออกมาเรียนออกแบบ
ตัดเย็บเสื้อผ้าแทน คุบบอกว่าหล่อนมีพรสวรรค์ เพราะเพียงแนะนำแค
นิดเดียวหญิงสาวก็มีไอเดียสร้างสรรค์เสื้อผ้าสวยๆ ผิดกับไหมแก้วที่แม่จะ
พยายามไปเรียนภาคค่ำ แต่หล่อนกลับทำได้ไม่ดีสักนิด ตรงกันข้าม...
สิ่งที่ไหมแก้วชอบคือเป็นนางแบบ และหล่อนก็ทำได้ดีเสียด้วย

“เราสองคนต่างมีชนักติดหลังด้วยกันทั้งคู่”

“ใช่...พอเห็นหน้าแม่แล้วพี่ก็พูดไม่ออกทุกที ไม่รู้ว่าจะสารภาพ
ความจริงยังงี้ดี”

“เรื่องอื่นมีกล้านะพี่ไหม แต่เรื่องนี้ขอยอมแพ้เหมือนกัน”

“แล้วจะทำยังไงกันดี”

“ก็คงต้องปล่อยเลยตามเลย เอาไว้ให้เลยงานวันเกิดแม่ไปก่อน
แล้วค่อยคิดแก้ปัญหาดีกว่า”

“อีกนานไหมกว่ามีจะเรียนจบ”

“เดี๋ยวนี้นะ แต่จะมีปัญหาก็ตอนกลับมาอยู่บ้าน แล้วยังตอน
รับปริญญา ถ้าแม่ถามถึง เอ้อ...คิดแล้วกลุ้ม แม่จะรู้สึกยังไงที่มีไม่ได้เรียน
มหาวิทยาลัยกับเขา”

“งั้นก็ปล่อยให้โชคชะตาชักนำเราไปแล้วกันนะ”

“ก็คงต้องอย่างนั้นละ ให้ทุกอย่างเป็นเรื่องของโชคชะตา เจ้าประคุณ
...ขอให้แม่ไม่โกรธด้วยเถอะ”

ห้องทำงานของ ‘เสี่ยซัง’ เจ้าของโรงสีกิจไพบูลย์ยังคงเปิดไฟ
อยู่ แม้ว่าตอนนี้จะเป็นเวลาสองทุ่มแล้ว เจ้าของห้องยังคงวุ่นกับงานกอง
โตบนโต๊ะ โทรศัพท์มือถือข้างกายดังซ้ำๆ แต่เจ้าตัวไม่แม้แต่จะกดรับ
เขาตั้งใจจะสะสางงานให้เสร็จ

บ้านของเสี่ยซังอยู่ห่างจากโรงสีเกือบห้ากิโลเมตร ทุกวันเขาจะ
ขับรถมาทำงาน ปีนเขาอายุห้าสิบกว่า ด้วยความที่เป็นลูกคนจีนจึงผิวขาว
พ่อเป็นเจ้าของโรงสี แต่เดิมบ้านอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ แต่เพราะเหตุผล
สำคัญทำให้เสี่ยซังตัดสินใจย้ายมาตั้งรกรากอยู่ที่นี้

มืออวบเอื้อมไปเปิดลิ้นชักและหยิบภาพถ่ายออกมา เป็นภาพ
หญิงสาวสวมชุดไทย ใบหน้ารูปไข่ ดวงตากลมโต ปากนิด จมูกหน้อย
ข้างๆ กันคือเด็กหนุ่มรุ่นเดียวกัน ผิวขาว ตาดี เขาจำภาพนี้ได้เป็นอย่างดี
เพราะถ่ายในวันที่หญิงสาวคนนั้นได้รับตำแหน่ง

หญิงผู้เป็นรักแรกและรักเดียว แม้โชคชะตาจะทำให้เขาไม่ได้
แต่งงานกับหล่อนอย่างที่ตั้งใจ แต่เสี่ยซังก็ไม่เคยลืม หล่อนหักเจียนตาย
เพราะฝายหญิงไปแต่งงานกับนายทหารยศสูงคนหนึ่ง และทางครอบครัว
ก็บังคับให้เขาแต่งงานกับลูกคนจีนด้วยกัน หล่อนมีชื่อว่ากิมลิ่ง

เสี่ยซังมีลูกชายสองคนคือธีรภพหรือตี๋ใหญ่กับธีทัตหรือตี๋เล็ก ลูก
คนโตนั้นเรียนจบแล้ว และทำงานอยู่ที่บริษัทในกรุงเทพฯ ส่วนลูกคนเล็ก

เรียนจบวิศวกรรมศาสตร์ พอได้ยินเสียงประตูเปิดผู้เป็นพ่อก็รีบเก็บรูปใส่
ลิ้นชักอย่างมีพิธี แต่เช้าเกินไปเพราะเจ้าลูกชายทำหน้าทะเล้นและปราด
เข้ามาซิงไปก่อน

“นี่รูปใครหรือครับป้า สวยจัง” ถีตพลิกดูด้านหลังรูปที่มีวัน
เดือนปีบันทึกเป็นลายมือของพ่อ มุมด้านล่างมีลายมือของคนอื่นซึ่งเป็น
คำหวาน

ให้พี่ซิงไว้ดูต่างหน้า รัก...จากฝ่าย

“ไอ้โฮเฮะ ฝ่ายนี้ใครครับป้า บอกผมหน่อย ทำไมป้าต้องเก็บรูป
เธอไว้ในลิ้นชักแล้วใส่กุญแจด้วยละ”

“อาตืเล็ก อย่ามาชี้ตัวต่าณะ เก็บที่ไหนกัน”

เขาบ่นเพิ่มพำเป็นภาษาจีนซึ่งหมายความว่า อย่ามาพูดเรื่องไม่เป็น
เรื่อง แล้วรีบดึงรูปกลับมาเก็บใส่ลิ้นชักตามเดิม ลูกชายคนเล็กขมวดคิ้ว
พยักหน้าลือๆ

“คนแก่เงินเฮะ หนูแดงเลนนะป้า อย่างนั้นมันมีพิธีชัดๆ ต้องฟ้อง
คุณเพี้ยพัทตร์”

เพี้ยพัทตร์คือภรรยาของเสี่ยซิง และเป็นแม่ของชายหนุ่ม ชื่อเดิม
คือกิมลั้ง แต่เปลี่ยนชื่อเพราะอยากให้ดูเก๋ แถมหล่อนยังแต่งตัวนำสมัย
เหมือนนางแบบอีกด้วย ทั้งเสื้อผ้าหน้าผมต้องจ้างช่างมาจากกรุงเทพฯ
เพื่อไม่ให้หย่อนหน้าใคร

“พอๆ เลย อาตืเล็ก มาแกลังป้าทำไม ออกไปเสี่ย ป้าจะทำงาน”
เสี่ยซิงไล่

ลูกชายมองพ่อยิ้มๆ และกระโดดขึ้นนั่งบนโต๊ะ หัวคางมองพ่อ

“อย่าโกรธเลนนะครับป้า ผมแค่แซวเล่น ผมเข้ามานี้จะมาถามว่า
ป้ามีอะไรให้ช่วยหรือเปล่า เห็นว่ายังไม่ได้กินข้าวเย็นไมใช่หรือครับ”

“ใครบอกลือ”

“ก็ม้าเิงครับ ม้าบอกว่าโทร. หาป้าจนมือหงิกแต่ไม่รับเลยให้ผม

มาตาม ตอนนีँพวกเรารอป่ากินข้าวอยู่ที่บ้าน”

“อ้าว...นี่สองทุ่มแล้วหรือ ป้าทำงานเพลิน ไม่ได้ดูนาฬิกา”

“แถมยังปิดเสียงโทรศัพท์เสียด้วย” ธิตัตถวยโทรศัพท์มือถืออีกรุ่นโบราณที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมา หน้าจอมีเบอร์โทร. เข้าไม่ต่ำกว่ายี่สิบสาย ซึ่งล้วนมาจากผู้หญิงคนเดียว

“ป้าลืมจริงๆ แล้วนี่ตีใหญ่ไปไหน”

“พี่ตีใหญ่ก็นั่งรอป่าอยู่ที่บ้าน ปานนี้แตะโต๊ะกินข้าวจนขาดวนหมดแล้วมั้ง ผมก็หิวจนไส้จะทะลักออกมานอกท้องอยู่แล้ว ขึ้นป้ายังไม่กลับบ้านอีก ผมคงต้องกินโรงสีเพื่อประทังชีวิต”

“ไอ้ตีเล็ก ลื้อนี่มันพูดจาเรื่อยเปื่อยจริงๆ”

“โอ้...ป้า ผมก็เป็นของผมน้อยอย่างนี้แหละ ถ้าป่าอยากได้ลูกที่ดูคร่ำเคร่งหน่อย ต้องพี่ตีใหญ่หน่อย นักเศรษฐศาสตร์หนุ่มสุดหล่อ”

พอพี่ชายเรียนจบก็ได้งานในบริษัทการเงินที่กรุงเทพฯ ส่วนธิตัตถุนั้นจนปานนี้ก็ยังไม่ยอมทำงานเป็นชิ้นเป็นอัน เขาเป็นวิศวกรฟรีแลนซ์ ยามว่างก็ชอบมาช่วยงานพ่อ

“ว่าแต่พี่เขา ลื้อเองก็เป็นถึงวิศวกรเชียวนะ แต่ทำไมถึงทำตัวซกมกแบบนี้”

ธิตัตถุมีหน้าตาหล่อเหลา แต่เจ้าตัวชอบแต่งตัวเซอร์ๆ สวมเสื้อยืดสีขาวไม่มีลายกับกางเกงยีนเข้าขาด พอเสียซังไปติดต่อกู้ค่าที่ไร คนชอบนึกว่าลูกคนเล็กเป็นคนงานในโรงสีหรือไม่ก็เป็นคนขับรถ เสียซังเคยเตือนธิตัตถุหลายครั้งแต่เขาไม่ฟัง ผิดกับธีรภพผู้เป็นพี่ที่แต่งตัวสุภาพเรียบร้อยเหมือนหนุ่มออฟฟิศ

“ป้าก็ ผมชอบของผมนะ จะให้ใส่สูทผูกเนกไท มีหวังซีกลากขึ้นกันพอดี”

“แล้วหนวดนี้หัดโกนบ้างจะได้ไหม จะได้ไม่เหมือนไอ้โจรห้าร้อย”

“ใครว่าผมห้าร้อย ผมโจรใบละพันต่างหากล่ะป้า รวยกว่ากันเยอะ”

“พอๆ พุดกับลื้อแล้วปวดหัว กลับบ้านกันดีกว่า อี๊วชักหิวแล้วสิ”

“ได้ครับป้า มาผมช่วยถือของให้” ธิดาทูลูกจอกเข้าไปหยิบกระบะป้า ใส่เอกสารของบิดา และปิดแอร์ ปิดไฟในห้องเหลือเพียงโคมดวงเล็กๆ ก่อนเดินออกจากห้องบิดาก็ถามขึ้น

“ไอ้ตีเล็ก ลื้อว่าถ้าครบรอบวันเกิด ผู้หญิงส่วนใหญ่อยากได้อะไร เป็นของขวัญ”

“พุดอยากนะป้า ผู้หญิงบางคนชอบนาฬิกา บางคนชอบดอกไม้ หรือไม่กี่เครื่องประดับ ไอ้ผมมันไม่ค่อยรู้เสียด้วย”

“ดอกไม้หรือ มันเด็กไปหรือเปล่าวะ”

“อันแน่ ป้าจะให้ดอกไม้คุณเพ็ญพัชรหรือ แต่ยังไม่ถึงวันเกิดม้าเลยนะ อีกตั้งหลายเดือน” ลูกชายทำท่าคิด

“เปล่าหรือก ป้าหมายถึงเพื่อนนะ พรุ่งนี้ก็จะถึงวันเกิดเขาแล้ว ป้าอยากให้มันพิเศษๆ หน่อย”

ธิดาหรีตตามองบิดาอย่างสงสัย “ถ้าป้ากลัวเด็กไป ก็เอาของขวัญที่มีความหมายสักชิ้นแทนความรู้สึกระหว่างป้ากับเขา และแนบการ์ดอวยพรไปด้วย แบบนี้ก็น่ารักดีนะ”

“ของขวัญที่มีความหมาย” เสียซึ่งทวนคำ ยิ้มอย่างถูกใจและตอบ่าลูกชาย “ลื้อพุดถูกใจ ให้ของขวัญพร้อมการ์ด ขอบใจมากนะ อาตีเล็ก ลื้อนี้หัวแหลมเหมือนลิงเปียบเลย”

“อ้าว...ไหงจั้นละป้า ผมคนนะ ไม่ใช่ลิง”

“แต่งตัวแบบนี้ หนวดรกๆ แบบนี้ ใครๆ เขาก็คิดว่าชน ไม่ใช่หนวด” ธิดาทำหน้าบึ้งทันที เขาพุดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“ป้านะป้า มาว่าผมได้ คอยดูนะ ผมจะโกนหนวด แล้วถ้าผมหล่อเกินห้ามใจจนมีผู้หญิงมาสู่ขอ ป้าอย่ารำคาญก็แล้วกัน”

“ไม่รำคาญหรือก ป้าจะคอยดู เออ...พรุ่งนี้ตีเล็กว่างไหม ไปธุระ เป็นเพื่อนป้าหน่อย”

“ไปไหนหรือป้า”

“อำเภอบางยี่สุน ป้าอยากได้คนขับรถ”

“ได้ครับป้า ด้วยความยินดี ว่าแต่มีทิปไหมอะ พักนี้ผมจน” ลูกชาย
คนเล็กแบมือขอเงิน เสียซึ่งจิ้งจกมะเหลงแทน

“หน้อย...งานการมีไม่ทำ มาแบมือขอเงิน เดี่ยวป้า”

“ล้อเล่นน่าป้า เอาเถอะ เพื่อป้า...ผมจะขับรถสุดฝีมือเลยทีเดียว”

1

เจ้าของดอกกุหลาบ

หลังกินข้าวเมื่อเย็นเสร็จ สองหนุ่มก็แยกย้ายกันกลับเข้าห้อง แม้มารดาจะบ่นว่าสองพ่อลูกไม่รักษาเวลาจนคนที่เหลือต้องหิวท้องร่อ แต่พ่อได้ยื่นบิดาปะเหลาะเข้าหน่อยก็เปลี่ยนเป็นยิ้มหวาน ตักอาหารใส่จานให้อย่างเอร็ดอร่อย และชวนคุยเรื่องสัพเพเหระเพื่อไม่ให้บรรยากาศตึงเครียด การรับประทานอาหารมื้อนี้จึงจบลงอย่างชื่นมื่น

พออาบน้ำเสร็จธีรภพก็เห็นน้องชายถือมีดโกนเดินเข้าไปในห้องน้ำ แต่แล้วก็เดินกลับออกมา วนไปวนมาอยู่หลายรอบ

“นายเครียดอะไรหรือเปล่าดีเล็ก ไม่ยอมพูดยอมจาตั้งแต่กินข้าวแล้ว”

แทนที่จะตอบ คนเป็นน้องกลับแทรกด้วยคำถามแทน

“พี่ว่า ผมไว้หนวดแล้วดูเป็นไงบ้าง”

“ก็รักดี เหมือนโจรหัวร่อย นายถามทำไมหรือ”

“โอ้...พี่ที่ใหญ่จะตอบดีๆ เพื่อรักษาน้ำใจน้องหน่อยก็ไม่ได้ คนเขาออกจะหล่อ”

แม้จะมีหนวดปิดบังใบหน้านามากกว่าครึ่ง แต่ก็มองออกว่าเขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี ทุกองค์ประกอบบนใบหน้าลงตัว นัยน์ตาคมกล้า จมูกโด่ง เมื่อผนวกกับรูปร่างสูงใหญ่ แผงอกกว้างเพราะเจ้าตัวชอบออก-

กำลังกายโดยการยกเวตเป็นประจำทำให้หล่อเหลาเกินใคร ในอดีตที่ติดเคยเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลของมหาวิทยาลัย รูปร่างจึงสูงกว่าพี่ชายด้วยซ้ำ

“ทำไมจู่ๆ ถึงเกิดคิดมากขึ้นมาวะที่เล็ก ฉันเห็นนายไว้หนวดไว้เครามาตั้งสองปีแล้ว ใครชักให้โกนออกก็ไม่ยอมเชื่อ”

“ก็ป้านะสิ มาหาว่าหนวดงามๆ ของผมเหมือนขน เล่นเอาเสียเซลฟ์เลย”

พูดจบเจ้าตัวก็ยกมือขึ้นลูบเคราขณะมองผ่านกระจกเงา เขาเริ่มไว้เครามาตั้งแต่เรียนจบ พอออกมาทำงานก็แทบไม่เคยโกนเลยด้วยซ้ำได้แต่จัดแต่งให้เป็นทรง

“ป้าพูดอย่างนั้นเลยหรือวะ”

คนเป็นพี่หลุดหัวเราะ แม้จะเป็นพี่น้องคลานตามกันมา แต่สองหนุ่มนิสัยไม่เหมือนกันแม้แต่น้อย คนพี่มักโกนหนวดเคราให้หน้าตาสะอาดสะอ้าน เมื่อผนวกกับเครื่องสำอางค์เข้ม จมูกโด่ง ริมฝีปากสีแดงจัดทำให้ irresistable เป็นชายหนุ่มรูปงามเลยทีเดียว

ส่วนร็ทั้นนั้นแม้จะมีหน้าตาหล่อเหลา แต่กลับชอบแต่งตัวปอนๆ สวมเสื้อยืดกับรองเท้าแตะ ความหล่อถูกปกปิดไว้ด้วยหนวดเคราที่ครึ้มอยู่รอบริมฝีปาก คงเหลือเพียงนัยน์ตาที่เปล่งประกายขี้เล่นอยู่เป็นนิตย์

“เข้าใจมันน้อยๆ หนอยก็ได้นะพี่ ผมต้องการกำลังใจ ไม่ใช่ให้มาซ้ำเติม”

“มิน่า นายถึงเดินเข้าๆ ออกๆ ห้องน้ำอยู่หลายรอบ ตัดใจโกนหนวดไม่ลงงั้นสิ”

“ก็แหงสิพี่ ผมไว้ของผมเป็นปีๆ สมัยเรียนมันไว้ไม่ได้ พอเรียนจบก็ขอลอยของสักหนอย แต่จู่ๆ ป้าจะให้มาโกนหนวดโกนเครา ใครจะไปทำได้”

“ไว้นิดไว้หนอยโอเคนะที่เล็ก แต่ถ้ามากไปมันรก โกนออกบ้างก็ได้”

มันไม่ทำให้นายเกรียนน้อยลงหรอก”

คนน้องถลึงตามองพี่ชายอย่างหาเรื่อง

“แต่มันไม่เชลฟ์นี่นา ไว้หมวดแบบนี้มันเทดี สาวเห็นแล้วกรี๊ด”

ธีทัตเคยต้องโกนหมวดเคราทุกวัน เพราะสมัยเรียนเพื่อนในชั้นปีเดียวกันชอบล้อว่าเขาหน้าขาวไปบ้าง ดูดีบ้าง ไม่แมนบ้าง แต่พอไว้หมวดแล้วกลับมั่นใจมากขึ้น หลังจากเรียนจบเขาก็ทำงานเป็นวิศวกรฟรีแลนซ์ให้บริษัทของรุ่นพี่ น้อยครั้งที่จะออกไปติดต่องานกับลูกค้า เมื่อเห็นว่ามีผลต่อชีวิตจึงไว้หมวดเครามาตลอด

“ถ้าอย่างนั้นนายก็ไม่ต้องเครียดหรอก ป้าแค่ติงเฉยๆ แต่นายจะทำยังไงป้าคงไม่ว่าหรอก”

คนที่หัวเราะและส่ายหน้า หันไปหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาส่งข้อความ ธีทัตกระเถิบไปนั่งใกล้ๆ

“นั่นพี่ทำอะไร”

“โทร. ส่งดอกไม้เน่สิ พู่วนี้จะกลับกรุงเทพฯ แล้ว พี่กลัวเจ้าของร้านลืมเก็บกุหลาบสีเหลืองไว้ให้”

“ผมละนับถือพี่จริงๆ ส่งดอกไม้ให้สาวทุกวันไม่มีขาด ว่าแต่คราวนี้พี่จะเอาไปส่งถึงมือเธอเลยไหม”

“เธอ” คือผู้หญิงสวยๆ ที่เรียนคณะนิเทศศาสตร์ นับตั้งแต่สอบเข้ามหาวิทยาลัย ธีรภพก็ตามส่งดอกไม้ให้ทุกวัน จนตอนนี้หญิงสาวเรียนจบและทำงานแล้วพี่ชายเขาก็ตตามส่งดอกไม้ให้ แต่ที่น่าเสียดายคือชายหนุ่มไม่เคยบอกว่าใครเป็นผู้ให้ กลับปล่อยให้ปริศนาอยู่อย่างนั้น

“จะบ้าหรือ พี่ไม่กล้าหรอก”

“อะไรว่า...แค่นี้ก็ไม่กล้า ป๊อดอะพี่” น้องชายโวย

“ใครจะเหมือนนายละ ไอ้ต๊อดเล็ก เทียวแซวคนรุ่นคนนี่เขาไปทั่ว พี่จะคอยดูตอนนายมีแฟน ว่าจะกล้าอย่างปากพูดหรือเปล่า”

“กล้าแน่นอน ถ้าผมเจอผู้หญิงที่ผมชอบ รับรองรุมฆาต จีบทุกวัน

ทำคะแนนถูกรอบ รับประกันพันธ หนึ่งเดือนจีบติด”

“เวอร์!ไปหรือเปล่า ราคาคุณละสิไม่ว่า หน้อย...มาทำเป็นคุยว่า จีบติด ว่าแต่เจอมั่งหรือยัง สาวน้อยคนนั้น หรือว่าเธอยังอยู่อนุบาล พราก ผู้เยาว์โทษหนักนะไว้ย พี่ชี้เกียจไปประกันตัว” พี่ชายแซว

คนน้องได้แต่ลูบท้ายทอยเงินๆ ประกายตาชี้เล่นเปลี่ยนเป็นความรู้สึกหนึ่ง แต่เพียงแวบเดียวเจ้าตัวก็รีบกลบเกลื่อน “ยังไม่เจอ”

“แนไฉนะ” พี่ชายชี้หน้าแบบคาดโทษ สุดท้ายน้องชายเลยจำต้องยอมรับ

“แหม...พี่ตีใหญ่ก็ คัดค้นอยู่ได้ เอาเป็นว่ามีก็แล้วกัน แต่...ไม่รู้ว่าตอนนี้เธอไปอยู่ที่ไหนแล้ว”

“อะไร...แล้วทำเป็นคุย เธออยู่คณะไหนหรือ ตอนนี้ปีอะไรแล้ว เป็นลูกเต้าเหล่าใคร สวยไหม”

“บอกตามตรงนะพี่ ผมไม่รู้ ผมเจอเธอครั้งแรกตอนงานรับน้องที่มหาวิทยาลัย”

คนน้องพูดเสียงอ่อยเมื่อถูกถามตรงประเด็น สำหรับคนอื่นเขาเป็นคนเผือกกล้า แซวคนนั้นคนนี้ไปทั่ว แต่ไม่มีใครรู้ว่าผู้หญิงที่ครองใจรัทต มาหลายปีกลับเป็นแค่ผู้หญิงที่แต่งตัวธรรมดาๆ คนหนึ่ง

“ผู้หญิงที่นายเคยเล่าให้ฟังนะหรือ เฮ้ย! เป็นเอามากะ” ธีรภพ หัวเราะร่วนยิ่งกว่าเดิมเมื่อน้องชายพยักหน้า

“อืม...คนนั้นแหละ”

“จนป่านนี้แล้วยังปักใจอยู่กับผู้หญิงคนนั้นอีกหรือ”

“แหมพี่ ผมจะลืมเธอลงได้ยังไง ในเมื่อเธอเป็นเจ้าของจูบแรกของผม...”

คนน้องเว้นวรรคแล้วถอนหายใจเฮือก รัทตเคยถามตัวเองว่าทำไมต้องปักใจกับเรื่องนี้ด้วย ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นเพียงอุบัติเหตุ ในงานรับน้องเขาบังเอิญได้จูบกับผู้หญิงคนหนึ่ง ปานนี้หล่อนคงลืมเขาไปแล้ว

ด้วยซ้ำ อาจเพราะผู้หญิงคนนั้นไม่เหมือนใคร แค่คิดถึงใบหน้ารูปไข่ ดวงตากลมโต ชายหนุ่มก็อดอ้อมยิ้มไม่ได้ ทั้งที่เรื่องราวเกิดขึ้นนานมาแล้ว แต่รีทักกลับไม่เคยลืม...

งานรับน้องปีหนึ่ง ซะอำ

ตึ้งๆ โป้งๆ ซึ่ง ตึ้งๆ โป้งๆ ซึ่ง...เสียงร้องรำทำเพลงอย่างสนุกสนานในงานรับน้องของมหาวิทยาลัย

ธิตต์เพิ่งสอบเข้าคณะวิศวกรรมศาสตร์ได้ เขากับธีรภพจึงไปร่วมงานรับน้อง แต่พี่ชายอยู่ปีสาม บรรดาพี่ๆ ชั้นปีต่างๆ พาน้องใหม่ที่สวมชุดไปรเวทไปนั่งรวมกันที่ชายหาด แต่ละคนถูกรุ่นพี่ใช้สิทธิ์แบ่งทาน้ำจิ้มข้าววอกไปหมด

ทั้งหมดนั่งเรียงรายกันโดยธิตต์นั่งอยู่หน้าสุด รุ่นพี่แบ่งรุ่นน้องเป็นสิบกลุ่มด้วยกัน เพื่อทำกิจกรรมร่วมกันเป็นการสร้างความสามัคคี เขากวาดตามองนักศึกษาที่ต่างยิ้มแย้ม จนกระทั่งพบผู้หญิงคนหนึ่ง หล่อนสวมเสื้อเชิ้ตกับกางเกงยีน เดินกระมิดกระเมี้ยนมากับหญิงสาวหน้าตาสะสวยอีกคน แต่ต่อมาก็ถูกรุ่นพี่จับแยกออกจากกัน

“น้องไปนั่งแถวหน้านะครับ ส่วนน้องมานั่งแถวนี้”

“ไม่เอา ฉันจะนั่งกับเพื่อน” พุดจบหญิงสาวก็เอื้อมมือไปจับผู้หญิงอีกคน

รุ่นพี่หน้าโหดไม่พอใจจึงตะโกนเสียงดังลั่น “นี่น้อง...เรามาจับน้องกันนะครับ ไม่ใช่มาเดินเล่น พี่สั่งอะไรก็ต้องทำ ไม่อย่างนั้นจะโดนลงโทษ”

ธิตต์จำได้ว่าเจ้าหล่อนฮึดฮัด สุดท้ายก็ยอมแต่โดยดี บังเอิญเหลือเกินที่หญิงสาวมาอยู่ในกลุ่มที่เขาเป็นหัวหน้า ทั้งหมดมีสมาชิกสิบห้าคน และต้องผ่านด่านที่รุ่นพี่ตั้งไว้ นับตั้งแต่การเป่าแ่งหายใจรดนม รวมถึงการกินขนมโก๋ การนำตะเกียบใส่ลงไปในขวดน้ำอัดลม วึ่งสามขา จนกระทั่งมาถึงด่านสุดท้ายที่โหดกว่าด่านอื่นๆ

รุ่นพี่ซึ่งเชื่อกะหว่างต้นไม้สองต้นให้รุ่นน้องปีนข้าม แต่ละทีมจะส่งตัวแทนชายหญิงอย่างละหนึ่งคนปีนข้ามไปนำธงที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกลับมา ถีพัดกับหญิงสาวเป็นตัวแทนของทีม พอกรรมการเป่านกหวีดหญิงสาวก็เริ่มต้นไต่เชือกไปก่อน หล่อนทำได้อย่างคล่องแคล่วจนชายหนุ่มอดชื่นชมไม่ได้ เขารีบไต่ตามไป พอไปถึงก็รีบหยิบธงสีฟ้าประจำกลุ่มออกมา และได้กลับโดยให้หล่อนเป็นคนนำ แต่พอมาถึงกลางเชือกกลับหยุดชะงัก

“รีบไปต่อสิคุณ ทีมนั้นไล่มาทันแล้ว เดียวก็แพ้หรอก”

“ไปไม่ได้”

“อ้าว...ทำไมล่ะ”

หญิงสาวขึ้นไปทีเชือกด้านบนซึ่งตอนนี้มีจิ้งจกสีครีมตัวอวบอ้วนขวางทางอยู่ มันคงตกลงมาจากต้นไม้ต้นใดต้นหนึ่ง และบัดนี้เจ้าสัตว์ตัวจ้อยก็กำลังจ้องหน้าพวกเธออย่างลงเชิง

“โอ...คุณ แค้จิ้งจกเอง จี๊ๆ ไม่ต้องสนใจ รีบผ่านไปเลย”

“แต่ฉันกลัวจิ้งจก”

ถีพัดทำหน้าที่ผ่านมานั้นมีสารพัดสัตว์ เช่นด้านหนึ่งที่รุ่นพี่ให้ล้งลงไปในกลุ่มโดยใช้ผ้าปิดตา ภายในนั้นน่าจะมีปลาไหลหรืออาจมีคางคกอยู่ด้วย เพราะเป็นเมือกๆ ลื่นๆ แต่เขาก็ผ่านมาได้

เสียงร้องเชียร์ดังขึ้นเมื่ออีกฝ่ายไล่ตามมา

“อะไรกันคุณ ไร้สาระจริงๆ เลย เดียวก็แพ้หรอก”

“คุณว่าใครไร้สาระ อยากไปก็ไปเองสิ” หญิงสาวจ้องหน้าเธออย่างหาเรื่อง

“ก็คุณไง สัตว์มีตั้งเยอะตั้งแยะไม่ยักกลัว ดันมากลัวจิ้งจกตัวเล็คนิดเดียว”

“อ้าว...คุณพูดอย่างนี้ก็สวยสิ คนเราจะเลือกได้ยังไงล่ะว่ากลัวอะไร คุณอยากไปก็ไปก่อนเถอะ เอาธงไป”

หญิงสาวยังคงใส่มือชายหนุ่ม เมื่อไม่มีทางเลือกเขาจึงต้องป็นขำม
หล่อนไป แต่กติการก็คือเขาต้องไต่บนเส้นเชือกที่บัดนี้มีหญิงสาวยืนขวาง
อยู่ หล่อนเอนตัวไปด้านหลังเพื่อให้เขาผ่านไป ด้วยความกลัวแพ้ธัตจึง
รีบไต่ไปข้างหน้า

“ขอโทษนะคุณ” เขาพึมพำ

ในจังหวะที่สวนกัน ร่างกายของทั้งคู่ต้องเบียดชิด ชายหนุ่ม
พยายามทำให้หนึ่ง แต่ความนุ่มนวลของอีกฝ่ายผนวกกับกลิ่นหอมเหมือน
แป้งเด็กทำให้เขาใจกว้าง มือจึงหยุดชะงัก

“รีบไปเร็วๆ สิคุณ ฉันจะจับไม่อยู่แล้ว” หล่อนแหวเสียงสูง

“อะ...เอ่อ ขอโทษ ผมไปละ”

ตอนที่ไปถึงจิ้งจกเจ้าปัญหานั่นเอง ธัตตะกะจะป็นขำไปแต่จิ้งจก
ตัวดีกลับตกใจได้เข้ามาหาเสียก่อน ชายหนุ่มร้องเสียงหลง ปล่อยมือและ
อ้อมขำมันไป แต่มันยังคงไต่ไปจนถึงหญิงสาว เขาได้ยืนหล่อนร้องกรี๊ด
เสียงดังลั่นด้วยความตกใจ มือข้างหนึ่งปล่อยออกจากเชือก เหลือเพียง
ข้างเดียวที่โหนเช่นเดียวกับขาที่เริ่มเหยียบไม่อยู่ เชือกแกว่งไปมา ชายหนุ่ม
ที่อยู่ด้านหน้าร้องเสียงหลง

“ใจเย็นๆ สิคุณ อย่าเพิ่งแกว่งเชือก ตั้งสติเอาไว้ เดียวก็ตกลงไป
กันหมดหรอก”

“แต่ฉันทำไม่ได้ ฉันเกลียดจิ้งจก”

ธัตพยายามปลอบให้หญิงสาวใจเย็นลง “ใจเย็นๆ ทำใจดีๆ ไว้
ไม่ต้องกลัว มันทำอะไรคุณไม่ได้หรอก ระวังตก...”

เขายังพูดไม่จบด้วยซ้ำตอนที่จิ้งจกพุ่งเข้ามา หญิงสาวร้องกรี๊ด
สุดเสียงและกระโจนใส่ธัต ส่งผลให้ทั้งสองร่วงลงไปสู่ผืนน้ำเบื้องล่าง
เสียงน้ำกระเจายท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างขบขันของรุ่นพี่บนฝั่ง

ทั้งคู่จมลงไปได้น้ำที่อุณหภูมิเย็นจัด ธัตเป็นห่วงหญิงสาวจึงรีบ
กระชากเธอเข้าหาตัว นัยน์ตาเบิกกว้างเมื่อรู้ว่า จุดที่คิดว่าเป็นเสื้อและ

กระซอกเข้าหานั่นแท้จริงคือเนินอกนุ่ม เขารีบคลายมือ เห็นหล่อนเตะขา เพื่อลอยตัวขึ้นสู่วิวน้ำ ด้วยความกลัวว่าหล่อนจะได้รับอันตราย ชายหนุ่ม จึงรีบพุ่งไปหา ตอนนั้นเองที่เกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้น...ธิดาทัดเห็นหล่อนเม้มริมฝีปากแน่น ตามด้วยผลึกเขาอย่างแรง รุนพี่ที่อยู่บนฝั่งเห็นรูน้องจมอยู่ใต้น้ำจึงรีบกระโดดลงมาช่วยดึงทั้งสองขึ้นจากฝั่ง แต่พอขึ้นไปถึงหญิงสาวก็พาดฝ่ามืออรหันต์ใส่หน้าเขาขาดใหญ่

“คุณมันฉวยโอกาส”

“ฉะ...ผม” ธิดาทัดลาคอแห้งผาก เรื่องทั้งหมดเป็นอุบัติเหตุ เขาไม่ได้ตั้งใจล่วงเกินหล่อน แต่ต้องการช่วยชีวิต

ใบหน้าของหญิงสาวแดงก่ำ น้ำตาซึมจากหางตา ส่วนตัวเขาเองก็รู้สึกผิด

“เกิดอะไรขึ้นหรือน้อง”

“ไม่มีอะไร...หลักทางเดียวนี้ ฉันจะกลับบ้าน”

“เดี๋ยวลูกคุณ อย่าเพิ่งไป ฟังผมอธิบายก่อน”

หญิงสาวร่างบางผลึกอรุณพีและวังมุลุนผลันออกไป ทั้งให้ธิดายืนทำหน้าที่จ้อย ทุกคนต่างมองเขาด้วยแวตัจฉิน นอกจากจะพ่ายแพ้ในเกมนี้แล้วยังถูกเข้าใจผิดอีกด้วย หล่อนเผลอแตะริมฝีปากโดยไม่ตั้งใจ เขาเท่านั้นที่รู้ว่า เกิดอะไรขึ้นท่ามกลางความซุกมุนนั้น...

หลังจากนั้นธิดาทัดก็พยายามตามหาหญิงสาวเพื่อขอโทษ แต่กลับรู้จากรุ่นพี่ว่าหล่อนกลับไปแล้ว หล่อนไม่ใช่นักศึกษามหาวิทยาลัยแห่งนี้ แต่มาเป็นเพื่อนพี่สาว และโชคร้ายที่ต้องมาร่วมเล่นเกมโดยไม่ตั้งใจ ชายหนุ่มพยายามตามหาแต่ไม่มีใครรู้เลยว่า ผู้หญิงที่สวมเสื้อเซ็ดลายสกอตคนนั้นเป็นใคร ทุกอย่างเป็นแค่เพียงความทรงจำ

หล่อนเป็นเจ้าของจูบแรกในชีวิตเขา ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงที่ดูคล้ายทอมบอยกลับมีริมฝีปากที่หวานจับใจ แล้วยังมีทรวงอกนิ่มที่สุด จนธิดาทัดเก็บเอาไปนอนฝันอีกหลายคืน อย่างเช่นเมื่อคืนนี้เขาก็เกือบได้จูบกับ

หล่อนอยู่แล้ว ริมฝีปากอímสีหวานลอยเด่นอยู่ตรงหน้า มันช่างเย้ายวน
พอๆ กับอกคัพเอของหล่อน แต่แล้วเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นท่ามกลางความ
เงียบ...

“ไอ้ตีเล็ก...ไอ้ตีเล็ก...ไอ้ตีเล็ก”

เสียงนั้นค่อยๆ ทวีความเร้าอารมณ์ขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นเหมือน
เสียงอสุณีนบาด พร้อมกับฝ่ามือที่ฟาดศีรษะเขาอย่างแรง

“ตื่นได้แล้วโว้ย ไอ้ขี้เซา”

ธิดัตถ์เงีย มองไปรอบๆ เขายังคงนอนอยู่บนเตียงในบ้าน ภายใน
ห้องนอน บนผนังมีรูปน้องญาญ่าดาราชวิญใจเขาติดเต็มไปหมด

“พี่ตีใหญ่”

“เออสิวะ จันเอง นายนี้มันนอนขี้เซาจริงๆ ลูกได้แล้วตีเล็ก ป้าให้
มาเรียก ไปอาบน้ำแต่งตัว ประเดี๋ยวก็ไม่ทันกันพอดี”

“นี่ก็โงะแล้ว” พอพี่ชายบอกเวลา คนน้องก็ทำตาโต รีบกระเด็นขึ้น
จากเตียง ปากก็บ่นมึนๆ “ตายห่า สายแล้ว ทำไมพี่ไม่ปลุก เดี่ยวป้า
เล่นงานผมตาย”

“ปลุกแล้วโว้ย หลายครั้งแล้วด้วย แต่นายดันตื่นสายเอง ช่วย
ไม่ได้ จันเกือบจะเอาน้ำมาราดอยู่แล้ว รีบไปแปรงฟันแต่งตัวเสีย ให้เวลา
ห้านาที อาบน้ำให้สะอาด จันจะไปบอกให้ป้ารอ”

“ครับพ่” ธิดัตถ์รีบฉวยเสื้อผ้าวิ่งเข้าห้องน้ำ เขาได้ยินเสียงพี่ชาย
บ่นอยู่หน้าประตู

“นี่นายฝันถึงผู้หญิงคนนั้นอีกแล้วไซ้ไหม อี...ดูซิ น้ำลายเปียก
หมอนเป็นทาง ไอ้ชกมกเอ๊ย”

“โธ...พี่ตีใหญ่ก็ แค่นิดๆ หน่อยๆ เอง ทำเป็นไว้วางใจ”

ธิดรรพชกสีหน้าอย่างรังเกียจ “ไม่รู้ล่ะ ไอ้ตีเล็ก วันนี้นายต้องรีบ
กลับมาซักผ้าปูที่นอนเอง น่าเกลียดจริงๆ ผู้หญิงคนไหนได้นายเป็นแฟน
โชคร้ายไปสามชาติ”

สองสาวตื่นมาทำอาหารสำหรับใส่บาตรตั้งแต่ตีสี่ครึ่ง อาหารวันนี้ประกอบด้วยของหวานหลายอย่าง โดยมีดาวเรืองเป็นหัวเรือใหญ่ ทุกคนต่างช่วยกันคนละไม้คนละมือ เริ่มจากการทำแกงเขียวหวานไก่ใส่หน่อไม้ ห่อหมกปลาช่อน หมีกรอบ และแกงจืดลูกเงาะ นอกจากนี้ยังมีไก่ย่างสูตรเด็ดของทอดฝ่ายอีกด้วย แม้เจ้าตัวจะไม่ได้ลงมือเองเพราะลูกสาวไม่ยอม และบังคับให้ไปนั่งรอที่มุมหนึ่งของครัวแทน

หลังจากเตรียมอาหารเสร็จเรียบร้อย สุขใจก็เดินมาบอกว่า พระภิกษุมารถึงแล้ว สมาชิกทั้งหมดช่วยกันจัดสำรับออกไปใส่บาตรหน้าบ้าน พระมีทั้งหมดเก้ารูป นายพลสันติสุขยืนเคียงข้างทอดฝ่ายซึ่งวันนี้สวมชุดผ้าไหมไทยเต็มยศ ทั้งคู่ประคองทัพพีตักข้าวใส่บาตร ตามด้วยอาหารซึ่งจัดแบ่งใส่ถาดให้พระทีละรูป ภรรยาทั้งห้าคนตักบาตรด้วยความสามัคคี สีสหน้าสดชื่น

เมื่อตักบาตรเสร็จ สมาชิกในบ้านก็กรวดน้ำ หลังจากนั้นมัดหมี่ก็พามารดาขึ้นรถไปหน้าตลาดเพื่อแจกขนมจีนต่อ ไหมแก้วรับหน้าที่ตั้งโต๊ะรอ เพื่อเรียกชาวบ้านที่ผ่านไปมาหน้าตลาด เป็นธรรมเนียมที่พอครบรอบวันเกิดที่ไร ทอดฝ่ายจะทำขนมจีนมาเลี้ยงชาวบ้านที่มีฐานะยากจน ภาพของชาวบ้านที่ตั้งแถวกันมารับอาหารฟรีพลางยิ้มแย้ม สร้างความปลื้มปิติให้แก่เจ้าของวันเกิดไม่น้อย ไผ่เดียนี่มาจากลูกสาวคนเล็ก ซึ่งป็นปีเป็นปีที่สามแล้ว

“แม่เหนื่อยไหมจะ ไปนั่งก่อนไหม เดี่ยวให้แม่กับไหมดักให้” แพรจันทร์ถาม

หล่อนเพิ่งมาถึงบ้านตอนเช้ามีดนี่เอง เพราะติดธุระสำคัญ แถวชาวบ้านขณะนี้ยาวไปจนสุดถนนเลยทีเดียว

“ไม่หอรอก แม่ไม่เหนื่อย ช่วยกันคนละไม้คนละมือดีกว่า จะได้เสร็จเร็วๆ ป่านนี้พอคงรอกินข้าว”

นายพลให้แม่บ้านเตรียมอาหารเที่ยงเอาไว้ เป็นการรับประทาน

กันเองภายในครอบครัว ส่วนช่วงเย็นจะมีงานเลี้ยงจัดขึ้นที่สวนกลางบ้าน
แขกที่ได้รับเชิญล้วนแต่เป็นเพื่อนสนิท แม้ว่าเจ้าของวันเกิดจะไม่ต้องการ
ให้เอ็กเกริก แต่ก็ขัดลูกสาวคนเล็กไม่ได้

“ป้านนี่พ่อคงกินรองท้องไปก่อนแล้วละจ๊ะ แม่ไม่ต้องห่วงหรอก อีก
เดี๋ยวเราก็ได้กลับบ้านแล้ว แงงเหลือติดกันหม้อ ตักอีกห้าหกที่ก็คงหมด”

“ทำไมปีนี้ต้องจัดใหญ่ขนาดนี้ด้วยละมี แม่ว่ามันสิ้นเปลืองเกินไป
นะ”

ทอดฝ่ายพูดถึงงานเลี้ยงตอนเย็น สนามหญ้าหน้าบ้านตอนนี้มีเวที
ขนาดเล็ก รอบบริเวณมีโต๊ะสำหรับจัดเลี้ยงแขกทั้งหมดสิบโต๊ะ

“แหม...แม่ วันเกิดแม่ทั้งทีก็ต้องพิเศษหน่อย ปีนี้ครบรอบที่แม่ได้
รางวัลนางงามเพชรบูรณ์ด้วยนะจ๊ะ ไหนๆ จะเลี้ยงวันเกิดทั้งที ก็ต้องให้
ยิ่งใหญ่สมเกียรติ”

“เวอร์ไปหรือเปล่าเรา แม่แค่เป็นนางงามนะ ไม่ได้เป็นนางสาวไทย
สักหน่อย”

“ว่าไม่ได้นะ เพราะแม่ไม่ได้ไปประกวดนางสาวไทยที่กรุงเทพฯ
ไม่อย่างนั้นบางทีเราสามคนอาจได้เป็นลูกนางสาวไทยก็ได้ล่ะจ๊ะ” มัดหมี่
แซว

“เพี้ยนใหญ่แล้วนะลูกคนนี่”

มารดาหยิกท่อนแขนลูกสาวหมับ มัดหมี่หัวเราะว่าทั้งสองช่วยกัน
จัดขนมจีนใส่จาน พอน้ำยาเหลือถึงกันหม้อก็ต้องเอียงเทกันเลยทีเดียว
โดยเฉพาะลูกคนหนึ่งซึ่งเวียนมาเต็มถึงสองรอบ จึงเดินมาขอบคุณเจ้าของ
วันเกิด

“ขอบใจแม่ฝ่ายมากนะ ที่มาเลี้ยงอาหารพวกเราได้กินอิ่มท้องกัน
ในวันนี้”

ชาวบ้านส่วนใหญ่ในตำบลมีฐานะยากจน บ้างก็หาเช้ากินค่ำ ทุกคน
ต่างรู้ว่าภรรยาคนที่สี่ของนายพลสันติสุขนั้นเป็นคนใจดี มีน้ำใจประดุจ

นางงาม หล่อนเปิดร้านเสื้อใกล้ตลาด หากใครเดือดร้อนไปขอให้ช่วยก็
ยินดีโดยไม่ถือคอด

“ไม่ต้องขอบใจหรอกจ้ะ มีก็แบ่งๆ กันไป เอาไว้ปีหน้าฉันจะมาเลี้ยง
อีกนะ”

“ไม่เกรงใจละนะ คนจนอย่างพวกเราได้กินอาหารอร่อยๆ อย่างนี้
ถือเป็นบุญปาก จันพวกฉันไปก่อนนะ จะรีบไปทำนา ขอบัญกุศลส่งให้
แม่ฝ้ายสุขภาพแข็งแรง ร่ำรวยเงินทองนะ”

ทอฝ้ายยิ้มขอบคุณแล้วประนมมือไหว้ หล่อนมองตามแผ่นหลังของ
คนพูด ภาพชาวบ้านที่ต่างยิ้มแย้มเมื่อได้รับอาหารทำให้เจ้าของงานยิ้ม
ไม่หุบ

“แม่ดีใจนะที่มีส่วนช่วยชาวบ้าน ต้องขอบใจจริงๆ”

เงินจำนวนนี้ถ้าเทียบกับฐานะของนายพลสันติสุขแล้วนับว่าเล็กน้อย
มาก แต่ทอฝ้ายก็ต้องการนำเงินส่วนตัวมาแบ่งปัน คล้ายเป็นการ
บริจาคไปในตัว หล่อนหวังเพียงให้คนอื่นมีรอยยิ้มเท่านั้นเอง

“แหม...แม่ก็ พูดอย่างนี้มีเงินนะ เดี่ยวมีเก็บของก่อนนะแม่ ถ้ายัง
ไงแม่ไปนั่งรอที่รถก่อนก็ได้ อย่ายืนนานนักเลย ต้องเก็บแรงไว้เย็นนี้”

“เย็นนี้ทำไม่หรือ”

“ก็มีเซอร์ไพรส์นะสิจ๊ะแม่ รับรองว่าแม่ต้องประหลาดใจ”

ทอฝ้ายโคลงศีรษะ แล้วยื่นมือไปขยี้ผมมัดหมี่ด้วยความเอ็นดู
หล่อนคงไม่รู้หรอกว่าเรื่องประหลาดใจของลูกสาวคนเล็กจะนำเรื่องราว
ต่างๆ มาให้จนคาดไม่ถึงเลยทีเดียว...

“เราจะไปไหนกันหรือครับป้า” ถิทัตรับหน้าที่เป็นสารธุขบรรณ
ออกจากบ้าน นอกจากบิดาจะไม่ยอมบอกอะไรแล้ว ยังเอาแต่ยิ้มน้อย
ยิ้มใหญ่อีกด้วย

“อย่าถามมากนักนะดีเล็ก ป้าสั่งให้ขับก็ขับไป”

“แล้วทำไมเราต้องซื้อดอกกุหลาบเยอะขนาดนี้ด้วยละป้า”

บิดาเขาไปที่สวนเพื่อซื้อไม้ดอก ไม่ใช่แค่ต้นสองต้น แต่มีถึงห้าสิบต้นเลยทีเดียว ดอกกุหลาบแต่ละต้นก็เป็นพันธุ์ดี ราคาแพง โดยเฉพาะกุหลาบสีชมพูที่ท่านกำชับให้ซื้อมากเป็นพิเศษจนเต็มหลังรถกระบะ

“อ้าว...ก็ลืบบอกเองไม่ใช่หรือว่าควรให้ของขวัญที่มีความหมาย”

“ก็ใช่ แต่ว่า...”

“ไม่ต้องพูดมากเกินไปได้ทีเล็ก เดี่ยวพอถึงแยกหน้าก็เสียขววา แล้วเสียซ้ำอีกที”

รถกระบะแล่นไปตามถนนตัดใหม่ในตำบลบางยี่สุน พอเห็นอาณาเขตของบ้านที่อยู่ตรงหน้า คนขับรถจำเป็นก็ถึงกับอุทาน

“โอ้โฮ คนเยอะจังเลย สงสัยเจ้าของบ้านคงรวยมากเลยใช่ไหมป้า บ้านใหญ่อย่างกับวังแบบนี้ แถมอยู่ด้วยกันตั้งหลายหลัง”

นอกจากบ้านใหญ่แล้วยังมีบริเวณกว้างขวาง ดูแล้วไม่ต่ำกว่าห้าไร่ มีบ้านเรือนไทยปลูกใกล้ๆ กันอยู่ด้านใน กลางลานบ้านมีเต็นท์กับโต๊ะจัดเลี้ยงเต็มไปหมด บางส่วนเลยออกมาที่ริมถนนด้วยซ้ำ ตอนทั้งคู่ไปถึงแขกส่วนหนึ่งทยอยมากันแล้ว บนเวทีมีวงดนตรีเล่นอยู่ และมีเสียงร้องรำทำเพลงอย่างสนุกสนาน

“ไม่ใช่แค่เศรษฐีนะ แต่มหาเศรษฐีเลยทีเดียว ที่ดินทั้งอำเภอนี้เป็นของเขาทั้งนั้น แถมยังมีที่นา ไหนจะห้องแถวให้เช่าอีก”

“นั่นก็รวยอื้อละสิป้า”

“ก็คงนั่น” เสียซึ่งตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แวดตาหม่นลงด้วยความเจ็บปวดเมื่อนึกถึงเรื่องราวในอดีต “รวยแต่เจ้าชู้ ไม่ใช่เจ้าชู้ธรรมดา นะ ระดับพระกาฬเลยทีเดียว”

“แล้วป้ารู้จักเขาได้อย่างไร เป็นเพื่อนสมัยเด็กกันหรือ”

“เรื่องมันยาว เอาไว้หากลับป้าจะเล่าให้ฟัง เดี่ยวแกจอดให้ป้าลงข้างหน้านี้นะ ส่วนแกก็ขับรถอ้อมเวทีไปจอดหน้าบ้านหลังที่สองทาง

ขวามือที่ปลูกต้นมะลิอยู่หน้าบ้าน อย่าไปผิดหลังละ ช้างในเขามีสั่ง
ห้าหลัง”

“เอานาป้า เชื้อมือผมเหอะ ป้าลงไปก่อน ไม่ต้องเป็นห่วง เดี่ยวผม
จะรีบตามไป”

“อ้อ...แล้วอย่าลืมจัดเรียงอย่างที่ป้าบอกนะ ดอกกุหลาบสีชมพู
เรียงเป็นรูปหัวใจ ส่วนที่เหลือวางเรียงกัน เอาให้สวยงามนะทีละเล็ก”

“โอ้...ป้าก็ ย้ำจริงเชียว ผมรู้งานหรรคน่า รับรองสวยแข่ง”

“อย่าช้านะไอ้ทีละเล็ก จัดเสร็จแล้วรีบออกมา ประเดี๋ยวป้าจะแนะนำ
ให้รู้จักทอผ้า เจ้าของวันเกิด”

ธีทัตโบกมือไหวๆ ประมาณว่าไม่ต้องเป็นห่วง เขาจอดใกล้ประตู
หน้าและปล่อยให้บิดาเดินลงไปก่อน ส่วนตนเองก็ขับรถตรงไปด้านหลัง
ตามคำสั่งบิดา ชายหนุ่มยังคงผิวปากอย่างอารมณ์ดี โดยไม่รู้เลยว่า
อีกไม่นานจะมีโอกาสได้ปะทะคารมกับผู้หญิงปากกัลลาคนหนึ่ง

2

นายหน้ารัก

มัดหมี่มองชายคนหนึ่งซึ่งกำลังขนกระถางกุหลาบลงจากรถ
หล่อนมั่นใจว่าการเซอร์ไพรส์วันเกิดมารดาในวันนี้ไม่มีดอกไม้อยู่ในแผน
แน่ แถมแต่ละกระถางที่ยกลงมาก็ไม่ใช่กุหลาบพุ่มๆ แต่เป็นของดี ราคา
แพง แต่ละดอกกลีบใหญ่ สีฉ่ำสวยงาม แถมยังส่งกลิ่นหอม กุหลาบ
ทั้งหมดมีสิบสองสี แต่ที่สวยงามที่สุดคงเป็นสีชมพู สีโปรดของมารดา ซึ่ง
ตอนนี้กำลังได้รับการจัดเรียงเป็นรูปหัวใจ หญิงสาวรอจนชายคนนั้น
วางกระถางกุหลาบลงบนพื้นแล้วจึงเอ่ยถาม

“นายเป็นใคร ใครใช้ให้มาส่งกุหลาบที่นี่”

คนที่กำลังยกแยะยกย่นอุ้มกระถางกุหลาบสะดุ้งและหันไปทำสะเอว
มอง

“แล้วคุณล่ะเป็นใคร” เขายกคิ้วอย่างกวนประสาท ดวงตาเปล่ง
ประกายเจิดจ้า

มัดหมี่เองก็ไม่ยอมแพ้ จ้องกลับเช่นเดียวกัน หล่อนแหวเลียงสูง

“นี่นาย ฉันถามก่อนนะ จะกวนกันหรือไง”

หญิงสาวทำสะเอวมองคนตรงหน้า เขาเป็นผู้ชายที่สูงมากจน
เธอต้องแหงนคอตั้งบ่า คะเนคความสูงแล้วคงไม่ต่ำกว่าร้อยแปดสิบ
เซนติเมตร ขนาดหล่อนเอง...คิดว่าสูงแล้วยังสูงแค่ไหล่เขาด้วยซ้ำ แผลอก

กว้างเต็มไปด้วยกล้ำกลืนเนื้อ ทำให้หญิงสาวเหมือนเผชิญหน้ากับกำแพงสูงตระหง่าน

“ผมไม่ได้ทวน ก็เห็นอยู่ว่าผมกำลังจัดกระถางดอกไม้ รุ่มๆ คุณก็มาขึ้นเสียงใส่”

“ฉันแค่อยากรู้ว่าใครเป็นเจ้าของกุหลาบพวกนี้ และใครสั่งให้นายมาส่ง เพราะมันไม่ใช่ของบ้านฉัน”

ชายหนุ่มยิ้มยืเยว่น นัยน์ตาสีดำสนิทพราวระยิบอย่างขบขัน ผิวเขาขาวจัด นิ้วเรียวยาว แมต่อนี้จะเปราะจะเป็นรอยไปด้วยดินจากกระถางกุหลาบ แต่ที่ทำให้ดูไม่น่าไว้วางใจคงเป็นใบหน้าที่มีหมวดเคราบบังมากกว่าครึ่ง

“กุหลาบพวกนี้เสียซังให้ผมเอามาส่งให้เจ้าของวันเกิด เห็นบอกว่าเป็นบ้านหลังนี้ ที่หน้าบ้านปลูกต้นมะลิ”

“ใช่ บ้านแม่ฉันเอง แล้วเสียซังก็เป็นเพื่อนแม่ฉันด้วย”

มัดหมี่จำได้เพราะหล่อนเป็นผู้ส่งการ์ดเชิญให้เขาด้วยตัวเอง แผนการเซอร์ไพรส์ก็คือเชิญเพื่อนสมัยแม่ยังสาวมาให้ครบทุกคน เพราะในอดีตท่านใช้ชีวิตอยู่ที่เพชรบูรณ์ หลังจากย้ายมาอยู่ที่บางยี่สุนก็แทบไม่ได้ติดต่อกับเพื่อนเก่า งานวันเกิดครั้งนี้จึงเปรียบเสมือนงานเลี้ยงรุ่นไปในตัว

“นี่คุณเป็นลูกสาวคุณทอฝ่ายนั้นหรือ”

“ก็แหมสิ แค่นี้ดูไม่ออกหรือไง หน้าตาออกจะเหมือนกันเปี๊ยะ”

คนตรงหน้าหรีตามอง ก่อนจะมองต่ำลงและหยุดตรงหน้าอก หน้าใจหล่อนเนิ่นนาน มัดหมี่เกลียดแหวดตาแบบนี้เหลือเกิน ทำให้คนที่ไม่มั่นใจอยู่แล้วรีบยกมือขึ้นปิด

“นายมองอะไร”

“เปล่าสักหน่อย”

“ไม่จริง ฉันรู้ว่านายมอง นายจ้อง...เอ่อ...หน้าอกฉัน” แม้จะ

ไม่มั่นใจแต่พิสูจน์ทำให้หญิงสาวไม่ยอมแพ้ ทำไมหล่อนจะต้องกลัวเขาด้วย กับอีกแค่คนขายต้นไม้ หรือบางที่อาจเป็นคนสวนของเสียซึ่ง

“เสื่อคุณน่ารักดีนะ เข้ากับคุณดี”

แทนที่จะตอบอีกฝ่ายกลับแทรกด้วยประโยคนั้นแทน มัดหมี่ก้มลงมองเสื่อ ตาเบิกกว้าง หล่อนมัวแต่ยุ่งวุ่นวายกับการจัดงานจนไม่ได้เปลี่ยนชุด เสื่อตัวนี้เป็นตัวโปรดเพราะสวมมาหลายปีแล้ว เนื้อผ้านุ่มเช่นเดียวกับกางเกงห้าส่วนที่หล่อนชอบสวมนอน แต่พอเห็นว่าลายบนเสื่อเป็นรูปอะไร ใบหน้าก็แดงก่ำทันที

ลายด้านหน้าเป็นรูปไข่ดาวสองฟองแปะอยู่บนหน้าอก ไหมแก้วกับแพรจันทร์ซื้อให้ในวันเกิดหล่อน แม้จะรู้ว่าโดนพี่สาวล้อเลียนว่าอกไข่ดาว แต่หญิงสาวชอบเสื่อตัวนี้

“ไอ้ทะเลิ่ง ลามกที่สุด รีบๆ ทำงานของนายไป น้อย...เป็นแค่คนสวน ทำเป็นกวนประสาท”

คนถูกหาว่าเป็นคนสวนหลุดหัวเราะ นำแปลกที่มัดหมี่กลับรู้สึกคุ้นดวงตาคู่นี้เหลือเกิน รวากับว่าหล่อนเคยเจอเขาที่ไหนมาก่อน แต่นึกเท่าไรก็จำไม่ได้

เขาทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่จู่ๆ ก็เปลี่ยนใจหันไปยกกระถางกุหลาบแทน มัดหมี่ยืนทอดมองเขาจนกระถางลงจนครบ จัดเรียงเป็นรูปหัวใจจนเสร็จเรียบร้อย และปักแผ่นไม้ที่มีคำอวยพรวันเกิดลงไป จากนั้นก็เก็บอุปกรณ์ที่เหลือโยนขึ้นไปบนท้ายรถกระบะ เดินไปล้างมือที่ก๊อกน้ำหน้าบ้าน ระหว่างนั้นก็มีคนมองอย่างจับผิดตลอดเวลา

“เสร็จแล้วก็รีบๆ ไปเสีย อย่ามายืนเกะกะอีก”

“แหม...คุณนี่ใจร้ายจริงๆ คนเขาอุตส่าห์ยกของมาให้ จะขอบคุณสักคำก็ไม่มี”

“เรื่องอะไรฉันต้องขอบคุณด้วยล่ะ คุณไม่ได้ให้ของขวัญฉันสักหน่อย”

“ฉันขอดื่มน้ำสักหน่อยก็ยังดี เล่นให้ยกกระถางเต็มคันรถแบบนี้

มันเหนียวนะคุณ คอก็แห้งด้วย”

“อยากจะดื่มน้ำก็ไปทำงานโน้น โต๊ะของพวกคนงานอยู่หลังเวที มีทั้งน้ำและอาหาร ส่วนรถคันนี้นายก็เอาไปจอดริมถนน เวลาแขกมา จะได้มีที่จอด”

“แต่...”

“ไม่มีแต่ และจำเอาไว้นะ อย่าเที่ยวเดินเล่นผ่านละ พ่อฉันกับแม่ เพิ่งยิงปืนแม่นะจะบอกให้ เกิดปืนลั่นเปรี้ยงปร้างโดนไส้ทะลุไม่รู้ด้วยนะ”

ชายหนุ่มมองหน้าหญิงสาวแล้วอมยิ้ม ทำท่าจะเดินจากไป แต่มิดหมีก็กลับร้องเรียก

“เดี๋ยวนาย อย่าเพิ่งไป นายคนสวน ฉันยังไม่รู้จักชื่อนายเลย”

“ผมชื่อดี”

“ฉันชื่อมิดหมี เรียกฉันว่าคุณก็ได้”

หญิงสาวร่างบางเดินสะบัดก้นจากไป ทั้งให้ชายหนุ่มมองตาม เขาก้าวขึ้นรถกระบะ นักร้องเคาะพวงมาลัยอย่างอารมณ์ดี แล้วคลี่ยิ้มด้วยความสุข

“โลกกลมจริงๆ ในที่สุดผมก็รู้จักชื่อคุณแล้ว...มิดหมี ยายจอบบนของผม”

หญิงสาวจะคิดอย่างไร หากรู้ความจริงว่า แท้จริงแล้วภายใต้ใบหน้าที่รกรไปด้วยหนวดเคราคือชายหนุ่มที่เคยถูกตบจนหน้าหัน

ที่ทำได้แต่คิดอย่างมีความสุข เห็นทีนับจากนี้ชีวิตเขาคงจะมีแต่เรื่องสนุกๆ จนคาดไม่ถึงทีเดียว

งานเลี้ยงวันเกิดภรรยาคนที่สี่ของนายพลสันติสุขจัดขึ้นอย่างครึกครื้น อาหารเป็นแบบโต๊ะจีนที่สั่งมาจากกรุงเทพฯ ทุกคนต่างแต่งกายด้วยเสื้อผ้างดงาม โดยเฉพาะเหล่าบรรดาภรรยาที่สวมชุดจัดเต็ม

“ทำไมต้องให้แม่ใส่ชุดนี้ด้วยไหม มันไม่เวอร์ไปหรือ”

ลูกสาวทั้งสามมาช่วยมารดาแต่งตัวที่เรือนใหญ่ ชุดที่ทอฝ้ายสวมวันนี้เป็นผ้าไทยตัดเย็บอย่างประณีต ทั้งหมดเป็นฝีมือของมัดหมี่ แต่เพราะกลัวมารดาจะรู้ความลับเรื่องเธอแอบไปเรียนตัดเสื้อ จึงอ้างว่าเป็นของใหม่แก้วแทน

“เอาน่าแม่ สวยออก แม่ใส่ชุดนี้แล้วเหมือนนางงามไม่มีผิด”

“แต่แม่แก่แล้ว ชื่นแต่งตัวมากไปคนเขาจะมองว่าไม่งาม”

“อย่าคิดมากสิจ๊ะแม่ เชื่อแพรสิว่าวันนี้แม่สวยมาก”

แพรจันทร์ชมอีกแรง หล่อนเอียงคอมองมารดาแล้วอมยิ้ม ท่านยังสวยสมกับตำแหน่งนางงามเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนไม่มีผิด

“จริงจ๊ะ แม่ฝ้ายของพวกเราสวยยิ่งกว่านางฟ้า รับรองว่าพ่อเห็นต้องตกตะลึง”

ทอฝ้ายทำท่าจะค้าน แต่ลูกสาวคนรองกลับส่ายหน้า และเป็นฝ้ายหมุ่นตัวให้ดูหน้ากระຈก

“เชื่อไหมสักครั้งนะจ๊ะ นี่ก็เลยเวลามากมาแล้ว ไหมอยากให้แม่ทำใจให้สบายแล้วออกไปต้อนรับแขก วันนี้มีเซอร์ไพรส์ให้แม่”

“เป็นผลงานของมีอีกกะลัทำ เจ้าลูกคนนี้ชอบทำอะไรลับลมคมในจริงๆ ทำเหมือนกับว่าวันนี้จะมีใครมาอย่างนั้นแหละ”

“มีสิจ๊ะ แล้วก็เป็นคนแม่คาดไม่ถึงด้วย ถ้าพร้อมแล้วเราออกไปข้างนอกกันดีกว่าจ๊ะ”

ทอฝ้ายมองลูกสาวที่กระชั้นจะยอพาตนออกไปด้านนอก ด้านหน้าเวทีบัดนี้มีป้ายขนาดใหญ่เป็นการแสดงความยินดีแก่เจ้าของวันเกิด แขกที่มาร่วมงานต่างยิ้มแย้มแจ่มใส เจ้าของวันเกิดเดินลงจากเรือนไปรับของขวัญจากแขกเหื่อ นายพลสันติสุขสวมเสื้อลายสกอตสีสดยืนเคียงข้างกันบนคอห้อยพระเครื่องร่วมสิบองค์ ใบหน้าแดงไปด้วยรอยยิ้ม ตอนนั้นเองที่รถบัสดันใหญ่แล่นมาจอดหน้าบ้าน พอเห็นคนที่เดินนำหน้า ทอฝ้ายก็

อุทานด้วยความดีใจ

“พี่ผิว นุ่นพี่ผิวไซ้ใหม่จะ”

คนที่เดินลงมาเป็นคนแรกคือเพื่อนรุ่นพี่ของทอฝ่ายสมัยอยู่เพชรบูรณ์ ส่วนคนที่เหลือคือเพื่อนสมัยเรียนอยู่ที่เพชรบูรณ์

“งาม ฟ้า สุตา ทุกคนมาได้ยังไงกันจะเนี่ย”

ทอฝ่ายยิ้มด้วยความดีใจ สมัยเด็กหล่อนอาศัยอยู่กับพ่อแม่ที่เพชรบูรณ์ ช่วงที่พ่อล้มป่วยหล่อนมีวแต่่วนววยกับการรักษาพ่อ พอท่านเสียชีวิตก็จัดงานศพและต้องดูแลแม่ หลังจากแต่งงานก็ไม่ค่อยได้ติดต่อกับคนอื่นอีกเลย ครั้นย้ายมาอยู่ที่ตำบลบางยี่สุนก็แทบไม่ได้กลับไปเยี่ยมบ้าน ส่วนเรือนไทยที่เพชรบูรณ์ก็ขายต่อให้คนอื่นไป

“ก็ลูกสาวของฝ่ายนะสิ ส่งจดหมายไปเชิญพวกเรา แถมยังหารถทัวร์ให้พวกเรามาร่วมงานวันเกิดฝ่ายด้วยนะ”

“จริงหรือมี”

“จริงสิจะแม่ และเพื่อให้วันเกิดปีนี้ของแม่พิเศษสุดๆ มีเลยไปเชิญนางมาร้องเพลงในงาน”

วงเดื่อนั้น...ในอดีตเคยเป็นนักร้องซึ่งได้รางวัลในงานเดียวกับที่ทอฝ่ายได้ตำแหน่งนางงาม แถมยังเป็นเพื่อนสนิทที่เรียนห้องเดียวกันอีกด้วย ปัจจุบันยังคงเป็นนักร้องมีชื่อเสียง ร้องเพลงตามงานต่างจังหวัด พอเห็นเพื่อนรักเดินเข้ามาในงานโดยสวมชุดไหมไทยเต็มยศ หล่อนก็ยิ้มด้วยความดีใจและโผล่เข้ากอดอีกฝ่ายพลางน้ำตาซึม

“เราไม่ได้เจอกันเกือบสามสิบปีแล้วนะวง ฉันคิดถึงเธอจริงๆ” หล่อนกวาดตามองเพื่อนรักแล้วยิ้ม

ทั้งสองจับมือกัน วงเดื่อนมอบของขวัญให้

“สุขสันต์วันเกิดนะทอฝ่าย ยินดีด้วย ไม่เจอกันตั้งนานแต่เธอก็ยังสวย วันนี้ฉันขอร้องเพลงอวยพรวันเกิดอิตนางงามเพชรบูรณ์หน่อยนะ”

“ขอบใจมากจ๊ะวง ฉันดีใจจนพูดไม่ถูกเลย ไม่นึกเลยว่าจะได้เจอ

พวกเธออีก วันนี้ฉันดีใจมาก”

“ไม่เพียงแค่นั้นนะ แต่ยังมีอีกคน เขาตั้งใจมาเซอร์ไพรส์วันเกิดเธอด้วย โนโนะ เขาเดินมาแล้ว”

ทอฝ่ายหันไปมอง ในจังหวะที่สบตากับคนตรงหน้านั่นเอง รอบกายก็เจียบสั่น บรรยากาศที่กำลังครึกครื้นกลับเจียบลง โดยเฉพาะนายพลสันติสุขที่ยืนอึ้ง

“พี่ซัง พี่มาได้ยังไง”

รอบกายเจียบสนิทชนิดที่ถ้ามีเข็มสักเล่มตาก็คงได้ยิน แต่คงเพราะทอฝ่ายกำลังดีใจจึงไม่ทันสังเกต มัดหมี่มองแขกคนล่าสุด หล่อนเพิ่งมีโอกาสเห็นตัวจริงของเสียซังก็วันนี้เอง แม้จะอายุห้าสิบปลายแล้วแต่ยังดูสง่างาม โดยเฉพาะยามมองมารดาหล่อนด้วยความชื่นชมอย่างไม่ปิดบัง

“สุขสันต์วันเกิด ขอให้ฝ่ายมีความสุขมากๆ หวังว่าพี่คงไม่ได้มาช้าเกินไปนะ”

“ไม่เลยจ๊ะ เชิญทุกคนเข้าไปด้านในก่อนนะ ส่วนวงอย่าลืมร้องเพลงให้ฉันฟังหลายๆ เพลงนะจ๊ะ”

“แน่นอนฝ่าย ฉันจะร้องสักห้าเพลงรวดเลยเป็นไง ตามด้วยหมอลำซิ่ง วันนี้...วงเดือน บ้านมะขาม ขอฉลองให้สุดเหวี่ยงไปเลย”

คนทั้งหมดเดินตามกันเข้าไปด้านใน คงมีเพียงนายพลสันติสุขที่ยืนไม่ออก แต่เพื่อเห็นแก่น้ำกรรยาในวันเกิดจึงไม่กล้าไว้วางย เขาเดินตามเข้าไปในบ้าน มัดหมี่มองบิดาที่มีสีหน้าเคร่งเครียด หล่อนเริ่มไม่แน่ใจเสียแล้วว่าแผนการเซอร์ไพรส์วันเกิดนี้คืออย่างที่คิดเอาไว้

เสียงเพลงจบลง ตามด้วยเสียงตบมือดังลั่นและเสียงผิวปาก
อย่างชอบใจ วงเดือนโซโลเพลงเดี่ยวติดกันห้าเพลงรวด ตามด้วยเพลงเมตเลย์จากอัลบั้มล่าสุด เจ้าของวันเกิดนั่งยิ้ม มองบรรดาเพื่อนเก่าที่ยกย่ายส่ายสะโพกโดยไม่สนใจอายุอยู่หน้าเวที บรรยากาศในงานครึกครื้น

บนโต๊ะมีเพียงหล่นกับเสี้ยซึ่งนั่งด้วยกันตามลำพัง ส่วนนายพลสันติสุข
นั่งอยู่กับนายอำเภอที่มาร่วมยินดีด้วย แม้จะสังเกตเห็นว่าสีหน้าของสามี
บึ้งตึง แต่เพราะแขกมาเป็นจำนวนมาก ทอฝ่ายจึงยังไม่มีโอกาสได้อธิบาย
อะไร

“ฝ่ายสบายดีใช่ไหม” พอได้อยู่ด้วยกันตามลำพังเสี้ยซึ่งก็ถามขึ้น
แวตตาเขาดอนนี้ยังคงเหมือนเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน

ทอฝ่ายรู้ว่าเขาไม่เคยลืมความหลัง ไม่ว่าจะวันนี้หรือวันไหน

“สบายดีค่ะ เราสองคนไม่ได้เจอกันนานแล้วนะพี่ซัง”

แม้ตอนนี้เสี้ยซึ่งจะย้ายจากเพชรบูรณ์มาอยู่ในตำบลัดไปนี่เอง แต่
ด้วยเหตุผลของความเหมาะสมทำให้เขาเลือกที่จะไม่แวะมาหาหล่นเลย
นานๆ ครั้งจึงจะโทร. คุยกันบ้าง ทอฝ่ายรู้ว่าเขายังเจ็บปวดจากเรื่อง
ในอดีต

“พี่ก็สบายดี ไม่เจ็บไม่ไข้”

“แต่พี่ซังดูผอมไปนะจ๊ะ”

“ผอมที่ไหน เริ่มลงพุงแล้วรู้ไหม ฝ่ายต่างหากที่ผอม แต่ยังสวย
เหมือนเดิม”

เสี้ยซึ่งชมเปาะ นัยน์ตาเรียวรีเป็นประกาย เพราะตาคู่นี้หรือเปล่า
ที่ทำให้หล่นรู้สึกผิด หล่นกับเสี้ยซึ่งเคยเป็นคนรักกันก่อนที่จะทอฝ่าย
จะตัดสินใจแต่งงานกับนายพลสันติสุข

“พี่ซังก็...เล่นชมกันแบบนี้ฉันเงินเย้ย”

“พี่ได้ยินมาว่ากิจการร้านเสื้อของฝ่ายไปได้ดีมากใช่ไหม”

“พออยู่ได้ค่ะ นี่ฝ่ายก็ขอให้ลูกสาวจบมาช่วย ฝ่ายจะได้พักเสี้ยที”

“อย่าหักโหมนักเลยฝ่าย ยังไงเสี้ยสามีฝ่ายก็ร่ำรวยอยู่แล้ว แค่นี้
ภรรยาชนหน้าแข่งไม่ร่วงหรอก” เสี้ยซึ่งพูดด้วยน้ำเสียงเจือชมขึ้น

เขาเป็นคนเดียวที่ออกโรงคัดค้านตอนที่หล่นตัดสินใจแต่งงาน
พอรู้ว่าสันติสุขมีภรรยาอยู่แล้วถึงสืบทอดให้เลิกกัน และจนบัดนี้ทำทางที่

แสดงออกก็ทำให้ทอฝ่ายรู้ว่าเขายังคงรักหล่อนไม่เสื่อมคลาย

“เงินเขา ไม่ใช่เงินฝ่ายสักหน่อย ฝ่ายอยากเลี้ยงตัวเองมากกว่า” หล่อนตบพแล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง “เมื่ยพี่ซังเป็นยังงี้บ้างจะ สบายดีไหม พี่ซังมีลูกกี่คน”

“ก็ตินะ กิมลั้งเป็นแม่บ้านแม่เรือน ดูแลพี่เป็นอย่างดี พี่มีลูกชายสองคน คนโตปีนี้ก็ยี่สิบหกแล้ว จบเศรษฐศาสตร์ ส่วนคนเล็กเป็นวิศวกร เรียนจบมาสองปีแล้ว”

“น่าปลื้มใจแทนนะจ๊ะ ลูกๆ โตกันหมดแล้ว”

“นี่ก็ให้มันขับรถมาให้ แต่ไม่รู้เผลอเผลอไปไหน ไปจอดรถที่หายไป เป็นชาติเลย”

“เดี๋ยวถ้ามาแล้วพี่แนะนำให้รู้จักลูกสาวฝ่ายหน่อยนะ ทั้งแพรว ไหม และมี เด็กรุ่นเดียวกันจะได้รู้จักกันไว้ ฝ่ายเชื่อว่าลูกชายของพี่ซังต้องเป็นคนดีแน่นอน”

“แต่คนดีบางครั้งก็ไม่ใช่คนที่ถูกเลือก” น้ำเสียงเขาเจือความเจ็บปวด พอถูกย้อนตรงๆ แบบนี้ทอฝ่ายก็อึ้ง หล่อนเป็นฝ่ายผิดที่ทิ้งเขาแล้ว มาแต่งงานกับนายพลสันติสุข

“ฉันขอโทษนะจ๊ะพี่ซัง ฉันทำผิดต่อพี่”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก พี่ต่างหากที่ทำให้ฝ่ายไม่สบายใจ พอลึกถึงอดีตที่เร่พี่ก็อดไม่ได้สักที เดียวพอลร้องเพลงนี้จบพี่คงต้องขอตัวกลับก่อนนะ”

“ให้ฉันไปส่งนะพี่”

“อย่าเลย เดียวนายพลจะหงุดหงิดเอา เห็นชะเง้อคอยาวแล้วยาวอีก”

แม่นายพลสันติสุขจะนั่งคนละโต๊ะ แต่กลับทำตาขวางตั้งแต่เริ่มงานแล้ว

“ขอบคุณมากนะจ๊ะพี่ที่อุตส่าห์มา”

“ของขวัญวันเกิดฝ่าย พี่ให้ลูกชายเอาไปวางไว้ที่หน้าบ้านแล้ว ถ้าฝ่ายชอบก็ส่งข่าวบอกให้พี่รู้ด้วย พี่ยังใช้เบอร์เดิม และถ้าฝ่ายมีเรื่องอะไรอยากให้พี่ช่วย พี่ซึ่งคนนี้ยังยินดีเหมือนเดิม”

ธิดาที่ไม่ได้เกลเกล แต่กลับนั่งอมยิ้มอยู่ในรถ เขาไม่เคยเชื่อ
ว่าโลกกลมมาก่อนจนกระทั่งวันนี้ ใครจะนึกว่าผู้หญิงที่สูญเสียไปตามหามานหลายปี จู่ๆ จะได้มาเจอกันโดยบังเอิญแบบนี้ หล่อนดูน่ารักกว่าครั้งสุดท้ายที่เจอกัน ผมที่ซอยสั้นดูคล้ายทอมบอย แต่ไม่อาจบดบังความงามของวงหน้ารูปไข่ คิ้วโก่งดุจคันศร จมูกโด่งปลายเชิดเล็กน้อยบ่งบอกถึงความร้นและไม่ยอมใคร และส่วนที่ดึงดูดสายตาที่สุดคือริมฝีปากอím ซึ่งยามเจ้าตัวพระหม่ามักจะเม้มแน่นจนแทบเป็นเส้นตรง

หล่อนดูมอมลง เปรี้ยวขึ้นจากครั้งสุดท้ายที่เจอกัน ก็แน่สิ...เวลาผ่านมามากหลายปี แต่ชายหนุ่มจำหล่อนได้ไม่มีวันลืม เพียงแค่มองธิดาก็รู้สึกเหมือนถูกต่อยท้องอย่างจัง ทรวงอกขนาดกะทัดรัดที่เขารู้แล้วว่ามันนุ่มหยุ่นเพียงใด บัดนี้ซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อยืดแนวล้อเลียน

เขาไม่ได้ตั้งใจให้การพบกันอีกครั้งเป็นแบบนี้ แต่เพราะมดหมี่เข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นคนสวนจึงต้องปล่อยเลยตามเลย โชคร้ายที่หญิงสาวดูเหมือนจะจำเขาไม่ได้ด้วยซ้ำ สังเกตจากการที่ตั้งป้อมเขวเขาตลอดเวลาที่นำแปลกใจยิ่งกว่าก็คือหล่อนเป็นลูกสาวของทอฝ่าย

ชายหนุ่มเคยได้ยินเรื่อง ‘รักครั้งแรก’ ของบิดา ซึ่งมารดาชอบบ่นให้ฟังเวลาน้อยใจ ทุกครั้งที่ทะเลาะกันเรื่องนี้ มารดาก็จะนั่งตีมือไวน์ และพร่ำรำพันถึงความทุกข์ให้ฟัง

‘ป้าของลื้อไม่เคยรักม้าหรอก ต่อให้ม้าทำความดีสักแค่ไหนเขาก็ยังไม่เห็น เขารักแต่แม่นางงามนั่น’

ตอนแรกธิดาคิดว่าเป็นแค่ความน้อยใจตามประสาผิวเมีย แต่หลังจากเห็นพฤติกรรมของบิดาวันนี้ถึงได้รู้ ทอฝ่ายเป็นคนสำคัญ สังเกต

จากการที่บิดาเก็บรูปหล่อเอาไว้เป็นอย่างดี ในห้องทำงานที่โรงสี บิดาจะมี
ลิ้นชักสำหรับใส่ของส่วนตัว ปกติจะล็อกกุญแจเอาไว้ ซึ่งทุกคร้งยามว่าง
ท่านจะหยิบรูปขึ้นมาดูพร้อมกับถอนหายใจและมักมีสีหน้าหม่นเศร้า พอ
ถามท่านก็จะตอบเสียงๆ แม้จะรู้ว่าเป็นอย่างนี้ แต่ชีวิตก็ต้องปลอมมารดา
ในฐานะที่เขาเป็นลูก

‘ม้าว้าคิดมากเลย เรื่องมันก็ผ่านมามากหลายปีแล้ว’

‘ไม่คิดมากได้ยังไงอาตี่เล็ก อย่างวันนี้ม้าโทร. ไปตั้งหลายครั้งก็
ไม่ยอมรับสาย ไ้อ้เรารู้สึกสำห้ทำของโปรดเอาไว้ให้ แต่กลับต้องหิวท้องรอ’

‘ป้าอาจจะยุ่งก็ได้ เลยไม่ได้รับ’

‘ลื้อไม่ต้องมาลอบใจม้าหรอก คอยดูนะ ม้าจะไปเสริมอ้อม อ๊า
หน้าให้แดงกว่านี้ ป้าของลื้อต้องมาชบคาอ้อม’

ด้วยเหตุนี้เองมารดาเขาถึงได้เข้าออกคลินิกเสริมความงามที่
กรุงเทพฯ เป็นประจำ ธีทัตเข้าใจดีว่าท่านคงไม่มั่นใจในหน้าตา ทั้งที่
มารดาเขาเป็นคนสวย ด้วยเชื้อสายจีนทำให้ผิวขาวเหมือนนํ้านม แต่ตา
ชั้นเดียวที่เรียวยาว ผิดกับรูปร่างที่ค่อนข้างอวบทำให้สูญเสียความมั่นใจ

‘แค่นี้ม้าก็สวยแล้ว อย่าไปทำอีกเลย ผมว่าม้าคอยเอาใจป้าดีกว่า
ผู้ชายเรานะชอบให้เมียเอาใจ’

‘เอาใจยังงี้ไปอีก แค่นี้ม้าก็แทบจะอ้อมป้าเข้าบ้านอยู่แล้ว คอย
ปรนนิบัติ นวดให้ รองน้ำให้อาบ’

ก็มั้งทำหน้าที่ภรรยาได้ดีเยี่ยม ทั้งทำกับข้าวและดูแลบ้าน พอ
เสียชังกลับมาอีกเอน้าเย็นมาให้ดื่ม คอยนวดให้คลายเมื่อย

‘ก็พูดจาหวานๆ หนูเข้าใจ ป้าต้องใจอ่อนแน่ ม้าว้าไปทำศัลยกรรม
เลย หน้าจะได้ไม่บวม’

ตอนนี้ธีทัตเข้าใจแล้วว่า ไม่ว่ามารดาจะพยายามแค่ไหน แต่บิดา
คงยากจะลืมผู้หญิงที่เป็นรักแรก ความเจ็บปวดจากเรื่องราวในอดีตทำให้
ท่านเลือกที่จะเก็บความทรงจำนี้ไว้อย่างดี

เขายังจำตอนที่บิดาไปเลือกซื้อकुหลาบได้ ท่านยิ้มแย้ม ดวงตาเปล่งประกายไม่ผิดกับหนุ่มแรกรุ่น และพอได้พบทอดฝ่าย ธิตต์ก็เริ่มเข้าใจผู้หญิงคนนั้นทั้งสวยและสง่า แม้อายุจะห้าสิบเอ็ดแล้วแต่ยังคงดูแลรูปร่างได้เป็นอย่างดี แค່หล่อนยิ้มบิดาเขาก็แทบจะทรุดลงไปซบแนบตัก

บิดารักผู้หญิงคนนี้ ไม่อย่างนั้นคงไม่ชวนकुหลาบมาเป็นของขวัญวันเกิดจนเต็มกระบะบรรดแบบนี้หรอก เขาแอบดูท่านจากข้างนอกบ้านแล้วตัดสินใจว่าจะไม่เข้าไปร่วมงาน แม้จะไม่รังเกียจทอดฝ่าย แต่ในฐานะลูกก็ไม่อยากเข้าไปทำความรู้จักกับอีกฝ่าย จึงมานั่งรออยู่ในรถที่จอดอยู่แทนเสียงเคาะกระจกทำให้คนที่กำลังอยู่ในภวังค์สะดุ้ง

“อ้าวป้า มาได้ยังไง”

“ก็เดินหาซื้ออยู่ล่ะสิ ทำไมไม่เข้าไปในงาน”

“ก็คนมันเยอะนี่ป้า แถมผมไม่รู้จักรักใครสักคน มีแต่ผู้สูงอายุทั้งนั้นแล้วนี่ป้าเดินออกมาเจ้าของงานไม่ว่าอะไรหรอก”

“ป้าอยากกลับบ้านแล้ว”

“ทำไมมาไวเคลมไวนักล่ะป้า กันยังไม่ทันดำเลย รีบกลับเสียแล้ว”

ธิตต์เอ๋อแฮว เขาสังเกตว่าสีหน้าของบิดาแตกต่างกับก่อนเข้าไปราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือ

“ขี้เกียจอยู่นาน เหนื่อย อ่าถามมากเรื่อง แล้วकुหลาบที่ป้าสั่ง ลือจัดการส่งเรียบร้อยแล้ว”

“เรียบร้อยแล้ว ป้ามั่งนี้แล้ว หายห่วง”

“งั้นเรากลับกันดีกว่า ป้าเหนื่อย อยากถึงบ้านเร็วๆ”

ธิตต์ไม่ค้านอีก เขาสตาร์ตรถและขับออกไป ขณะที่บิดามองเข้าไปในตัวบ้านจนลึบสายตา

ขากลับในรถเจียบกริบ ธิตต์เดาจากท่าทางบิดาก็คิดว่าคงมีเรื่องไม่สบายใจ เขาจึงไม่ได้ชวนคุย ปล่อยให้ท่านนั่งเจียบไปตลอดทาง

พอจอดรถเขาก็เห็นบิดาเดินเข้าไปในบ้าน และเหมือนเดิม...มารดายืนรออยู่แล้ว

ธิดัทธวัชรก็ไปจอดในโรงรถ แต่เดินยังไม่ถึงห้องรับแขกก็ได้ยินเสียงทะเลาะกันเอ็ดตะโรดังลั่น บ้านหลังนี้อยู่กันทั้งหมดสี่คน ส่วนคนรับใช้อยู่ที่เรือนเล็ก

“พี่ซ่งไปงานวันเกิดนังนั่นมาใช่ไหม”

ในมือของมารดาเขาคือการ์ดเชิญไปงานวันเกิด ชื่อเจ้าของงานเด่นหรา ทำให้เสียซึ่งปฏิเสธไม่ออก

“ใช่...เพื่อนเก่ากัน จะไม่ไปอวยพรได้อย่างไร”

“ฮิ เพื่อนเก่าฉันหรือ คนรักเก่าละไม่ว่า อ้าวรู้กันว่าพี่ซ่งยังรักมัน”

ธิดัทธวัชรไม่เคยเห็นมารดาเป็นเช่นนี้มาก่อน ท่านเป็นแม่ที่น่ารัก ใจดี บ่อยครั้งที่ยามหนุ่มๆ เครียดท่านจะคอยเป็นที่ปรึกษา งานบ้านมารดาก็ไม่เคยตกหล่น ทั้งอาหารคาวหวานพร้อมสรรพ แต่มีเรื่องเดียวที่ท่านมักจะรับไม่ได้ก็คือเรื่องของผู้หญิงคนนั้น

“อย่าชี้ิ้วตัวตาน่ากิมลั้ง”

“บอกแล้วไงว่าอ้าวชื่อเพ็ญพักตร์ เลิกเรียกชื่อนั้นได้แล้ว มันแสบใจ”

“ลื้อจะเป็นเพ็ญพักตร์หรือกิมลั้ง ยังไงลื้อก็เป็นเมียอ้าว”

มารดาเขาไม่ยากให้คนคิดว่าเป็นลูกสาวคนจีน ท่านจึงพยายามเปลี่ยนแปลงการแต่งตัว ทั้งเสื้อผ้าที่เป็นชุดเดรสสั่งตัดจากกรุงเทพฯ หรือบางชุดก็ซื้อมาจากห้องเสื้อชื่อดัง รองเท้า กระเป๋า ดูแล้วเหมือนหลุดมาจากแค็ตตาล็อกมากกว่า ส่วนใบหน้าก็เช่นกัน...ผ่านการปรับ เสริม เติม แต่ง

คนอื่นอาจมองว่าท่านผิดที่ไม่พอใจบุคลิกของตน แต่ธิดัทธวัชรูมาตลอดถึงได้เข้าใจ มารดาอยากเป็นคนสวย อย่างน้อยก็ให้ได้สักครึ่งหนึ่งของอดีตนางงาม ท่านเจ็บปวดจากการที่สามีปันใจให้คนอื่น แม้ว่า

เรื่องราวจะจบลงหลายปีแล้วก็ตาม

“จำได้ด้วยหรือว่าอ๊วเป็นเมีย แล้วทำไมลื้อถึงยังไปหานงนั้น”

“เด็กเรียกทอฝ้ายว่านงนั้นได้แล้ว มันไม่เพราะ”

“อ๊วจะเรียก จะทำไม แก่แล้วไม่เจียม รือ่านมาให้ทำสามีคนอื่น”

“อย่าว่าฝ้ายอย่างนั้นนะ อีไม่เคยทำอะไรแบบนั้นเลยสักนิด”

“ไม่ทำแต่ก็พูดจาหวานหู ล่อหลอกให้ลื้อวิ่งแจ้นไปหา รู้บ้างไหม ว่ามันมีลูกมีสามีแล้ว ยังจะตามไปหาทำไมอีก”

“กิมลั้ง”

“อ๊วบอกแล้วไงว่าให้เรียกเพ็ญพัศตร์”

เสียงซึ่งถอนหายใจ สิ้นน้ำเหมือนไม่อยากจะคุยด้วย เขาพยายามเดินหนีแต่ภรรยาถลันมาขวางเอาไว้

“ลื้อจะไปไหน เรายังพูดกันไม่รู้เรื่อง”

“อ๊วไม่มีอะไรจะพูด อยากนอนพัก เหนื่อยมาทั้งวันแล้ว”

“แต่เราต้องพูดกันให้รู้เรื่อง อ๊วทนอยู่อย่างนี้มาทั้งปีแล้ว ทนให้สามีไปหลงรักผู้หญิงคนอื่น รู้บ้างไหมว่าคนเขาพากันนินทาว่าอ๊วมันโง่ ปล่อยให้สามีสวมเขาอยู่ได้”

“หยุดพูดเดี๋ยวนี้ละกิมลั้ง อ๊วกับฝ้ายไม่มีอะไรกัน เราเป็นแค่เพื่อนกัน แค่อายุยพรวันเกิดมันผิดตรงไหน”

“ผิดที่ลื้อไม่เคยลืมนผู้หญิงคนนั้นนะสิ ไม่ว่าจะมีปีลื้อก็ยังละเมอถึงมัน”

“ถ้าจะให้ลืมน อ๊วทำไม่ได้หรอก ถึงยังงี้ฝ้ายก็เป็นรักแรกของอ๊ว เวลาอยู่กับเธอแล้วอ๊วสบายใจ ไม่ต้องมาทะเลาะคำด่าคำแบบนี้ ลื้ออยากไว้วายก็เชิญไปคนเดียวเถอะ ถ้ายุ่งยากนักละก็ อ๊วจะไปนอนที่โรงสี”

พูดจบเขาก็เดินหนีทันที ทิ้งให้ภรรยายืนกำมือแน่น ดวงตาวาวโรจน์ อยากตะโกนแต่บังเอิญวิธีภพไล่ล่อออกมาจากห้องพอดี เช่นเดียวกับในห้องรับแขกที่ตอนนี้มีคนงานซึ่งต่างสวมชุดนอนมาเฝ้ากันใหญ่

รื้ท่ตไ้ยึนเสีงมารดาพื้มพ้

“คอยดูนะ น้งทอฝ้าย เราสองคนจะไ้เห็นดีกัน”

3

อดีตที่ไม่น่าจดจำ

ความจริงที่มันไม่อยากเข้าไปยุ่ง แต่เห็นบิดาโกรธจัด จากนั้นมารดา ก็เอาแต่ร้องไห้ เขาจึงเลือกเดินเข้าไปหาบิดาเพื่อสอบถามความจริง ส่วนพี่ชายรับหน้าที่เป็นศิราณีปลอบมารดาแทน สองพี่น้องรับรู้เรื่องการทะเลาะเบาะแว้งของบุพการีมาโดยตลอด แต่ก็ไม่เคยเก็บมาเป็นปมด้อย ท่านแคว้นมีความเห็นไม่ลงรอยกัน แต่สุดท้ายก็จะกลับมาดีกันเหมือนเดิม

ถึงแม้บิดาจะเคยมีคนรักเก่า แต่ที่ผ่านมามันก็ทำตัวเป็นสามที่ดีตลอดยี่สิบกว่าปีที่แต่งงานกันมาก็ไม่เคยออกนอกถิ่นนอกทาง สำหรับผู้ชายด้วยกันแล้วยิ่งเข้าใจ บางครั้งผู้หญิงที่เป็นรักแรกอาจจะลืมยาก เขาเองก็ยังติดใจหญิงสาวคนนั้นจนถึงทุกวันนี้ พี่ชายก็คงได้รับยื่นความรักเดียวใจเดียวมาด้วย ถึงได้ปักใจกับสาวคณะนี้เทศเช่นเดียวกัน

บิดาเขาสวมเสื้อยืดตราไก่สีขาวที่บัดนี้เปลี่ยนเป็นเสื้ออกเหลือง นุ่งกางเกงแพร นอนลิ้มตาดูอยู่บนโซฟาพับแขก ทุกครั้งยามทะเลาะกันท่านมักถูกไล่ตะเพิดมานอนนอกห้อง หลังจากโกรธกันข้ามคืน พอรุ่งเช้ามารดาก็จะออกมาทำไก่ตุ๋นโสมให้เหมือนเดิม

“ป้าเป็นไงมั่ง ตีมหาหนอยไหม ผมจะไปขงมาให้”

รีทัตเสนออย่างอารี เขาอาบน้ำเปลี่ยนชุดนอนเป็นเสื้อยืดกับ

กางเกงขาสั้นเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มลากเก้าอี้มานั่งข้างโซฟา สีหน้า
เคร่งเครียดราวกับเป็นคนละคน

“ไม่เป็นไร ป้างวงแล้ว ขึ้นดื่มชากันนอนไม่หลับกันพอดี”

“ป้าอย่าโกรธมาเลยนะ ป้าก็รู้ว่ามั่วหิง”

กิตติศัพท์ความหวงสามีโด่งดังไปถึงไหนๆ ถึงขนาดที่คนรับใช้
ในบ้านยังต้องเลือก้วยสืบลีบห้าขึ้นไป งานช้า งานไม่เรียบร้อย มารดาเขา
ไม่เคยว่า ขอให้ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่คนไทย ไม่สวย ไม่เอ้าะเป็นใช้ได้ แกม
การแต่งตัวก็ต้องมีเครื่องแบบที่ปิดมิดชิดยิ่งกว่าแม่ชีเสียอีก

“รู้แล้วนะ อยู่กินกันมาจนลูกโตเป็นหนุ่มแล้ว ทำไมจะไม่เข้าใจ”

“แล้วทำไมยัง...”

“นี่อาต๊เเล็ก การที่ป้าไปอวยพรเพื่อนเก่ามันผิดตรงไหน ที่ผ่านมาป้า
ก็ไม่เคยนอกใจมัลลือเลยนะ”

สิ่งที่บิดาทำไม่ผิด แต่รู้ดีว่าในความเป็นเพื่อนเก่านั้นมี
บางอย่างซ่อนอยู่ สังเกตจากกุหลาบที่บิดาเขาบรรจงเลือกสรรเป็น
ของขวัญวันเกิดทอผ้าย

“ไม่ผิดหรอกป้า และผมก็คิดว่ามั่วไม่ผิด มั่วแค่น้อยใจ ป้าลองคิด
ดูสิ คนเราแต่งงานกัน แต่กลับรู้สึกหวัวใจของคนที่เรารักไปอยู่กับผู้หญิง
คนอื่น”

มารดาเขาเป็นคนน่าสงสาร ท่านไขว่คว้าหาความรักมาตลอด
ท่านเคยเล่าว่าหลงรักบิดาตั้งแต่แตกเนื้อสาว แต่บิดาไม่เหลียวแลเลย
จนกระทั่งออกหักสมซานกลับบ้าน ไม่ยอมกิน ไม่ยอมนอน การแต่งงาน
จึงมีขึ้นด้วยความเห็นชอบของผู้ใหญ่ ผิดกับมารดาซึ่งดีใจที่สุดเพราะ
จะได้แต่งงานกับผู้ชายที่ตนแอบรัก

“ป้ารู้ ป้าก็พยายามแล้วแต่ทำไม่ได้”

“ป้าไม่ต้องพยายามลืมหอก ผมเข้าใจ แค่กอดมั่วแล้วบอกหน่อย
ว่ารักมั่วเหมือนกัน แค่นี้ก็หายโกรธแล้ว”

“ก็ได้ อาตเล็ก อ้าวจะทำตามที่ลื้อแนะนำ แต่คงต้องเป็นพรุ่งนี้ เพราะปານี้มั่วลื้อคงลงกลอนประตูปะแล้ว”

เสียงที่ได้ยินเงียบไปพักใหญ่ หลังทะเลาะกันมารดาเขาก็ขึ้นห้อง ปิดประตูเงียบ รีรพพาเข้าไปหาทานได้แค่ครู่เดียวก็ถูกไล่ออกมา ส่วนที่ตกก็ไม่รู้ว่าจะปลอบอย่างไร

“งั้นพรุ่งนี้เช้าผมจะตื่นไปซื้อขนมครกเจ้าโปรดมาให้ แล้วป้าก็เอาไปให้ม้า บอกว่าซื้อมอเตอร์ไซค์ไปซื้อมา ดีไหม”

“ฉลาดจริงๆ เลยลูกคนนี้ ป้าชอบใจมากนะ ที่เข้าใจและไม่บังคับ ป้า”

“ป้ารักกับน้ำฝ้ายมานานแค่ไหนหรือ” ธิดัตตัดสินใจถามเรื่องที่สงสัย เขาเคยได้ยินแต่มารดาเล่าถึงเรื่องในอดีต แต่บิดาไม่เคยยอมปริปากเล่าสักที

“สิบปีเต็มๆ ป้ากับฝ้ายรู้จักกันตั้งแต่เด็ก จนกระทั่งทอดฝ้ายไปประกวดนางงามแล้วได้ตำแหน่ง”

“แล้วทำไมถึงไปแต่งงาน...กับคนอื่นล่ะ”

“เพราะผู้ชายคนนั้นช่วยครอบครัวเธอ ตอนนั้นป้าเองก็ยังไม่ทำงาน แม้อางอาม่าจะร่ำรวยแต่ก็ไม่ใช่เงินป้า ป้าเลยไม่มีเงินมาออกค่ารักษาให้พ่อเธอ ไอ้หมอนั่นมันฉลาด มันเร่งทำคะแนนตัดหน้า สุดท้ายป้าก็พลาด”

“สามีของน้ำฝ้ายชื่ออะไรนะ”

“นายพลสันติสุขยังงั้นล่ะ”

“ชื่อนี้คุ้นๆ นะป้า”

“ไม่คุ้นได้ยังไง ก็ไอ้คนนี่แหละ ที่ทำให้ปีที่แล้วโรงสีเราขาดทุนเป็นแสน...เพราะมันนี่แหละ”

“ป้าหมายถึงงานประมูลตอนนั้นนะหรือ”

งานนั้นเสียซึ่งเสียเงินไปเป็นจำนวนมาก ซึ่งเรื่องทั้งหมดเกิดขึ้น

เพราะลูกน้องคนหนึ่งเล่นไม่ซื่อ โดยที่เจ้าของโรงสีไม่เกี่ยวข้องด้วย แต่ นายพลสันติสุขไม่ยอม และไปร้องเรียนจนเขาต้องชวดงานไป

“ใช่...แต่ที่เลิกอย่าไปโกรธฝ่ายนะ เธอไม่ได้ทำอะไรผิด”

“ผมรู้แล้วนะ”

“ฝ่ายเป็นคนดี และป้าก็เชื่อว่าลูกๆ ของเธอเป็นคนดีด้วย ถ้าเป็นไปได้ป้าอยากให้ตีใหญ่กับตีเล็กได้รู้จักลูกสาวเธอ เพื่อจะได้เป็นเพื่อนกัน”

“ผมจะพยายามนะป้า แต่ไม่รู้ว่าคุณจอบแบนจะยอมหรือเปล่า”

“ลือว่าใครจอบแบน”

“ปะ...เปล่าป้า ผมพูดเล่นน้า เขาเป็นว่าถ้ามีโอกาสผมจะพยายาม ตีสันทกับลูกสาวของน้าฝ่ายก็แล้วกัน”

รีทัตอมยิ้ม เขาไม่ได้บอกบิดาว่า ถ้าเลือกได้เขาจะพยายาม ทาบตามหญิงสาวมาเป็นลูกสะใภ้ให้ท่านในคราวเดียวกัน

มัดหมี่มองมารดาซึ่งนั่งมองกระถางกุหลาบที่จัดเรียงเป็นรูปหัวใจ แทนที่จะยิ้มแย้มแต่กลับมีสีหน้าหม่นเศร้า แถมบิดาก็มีสีหน้าเคร่งเครียด งานเลี้ยงวันเกิดเล็กเร็วกว่าทุกครั้ง มารดาเอาแต่ถอนหายใจ ขณะเอื้อมมือไปแตะกลีบกุหลาบ ทำเอาหล่นเครียดยิ่งกว่าเดิม

“แม่เป็นอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”

“กุหลาบนี้สวยดีนะ เขาเอามาส่งตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ก่อนงานเริ่มนิดหน่อยจ๊ะแม่ คนสวนของ...เอ่อ เสียซึ่งเอามาส่งให้จ๊ะ”

ท้ายเสียงหล่นอ่อนลงเมื่อพูดถึงอดีตคนรักของมารดา ตอนนั้นหล่นรู้แล้วว่าเรื่องในอดีตบางครั้งก็ไม่งดงามเสมอไป โดยเฉพาะตอนนี้ทั้งคู่ต่างมี ‘ปัจจุบัน’ อยู่แล้ว

พอไหมแก้วเห็นสีหน้ามารดาก็เข้าไปนั่งใกล้ๆ ส่วนแพรจันทร์ขอตัวเข้าห้องตั้งแต่หัวค่ำแล้ว โดยบอกว่าไม่สบาย

“ลุงซึ้งนี่ท่าทางจะโรแมนติคนะจ๊ะแม่”

“ใช่ โรแมนติกมากๆ เขายังจำได้ว่าแม่ชอบดอกกุหลาบสีชมพู แม่เคยบอกเขาว่าอยากได้สวนที่มีดอกกุหลาบรูปหัวใจ และมีกุหลาบทุกสี”

ของขวัญวันเกิดปีนี้เป็นพิเศษจริงๆ เพราะมีกุหลาบสีชมพูกับกุหลาบถึงสิบสองสี แต่สีหน้าหม่นเศร้าของมารดาทำให้มัดหมี่เริ่มกังวล

“มีขอโทษนะจ๊ะแม่ ที่เชิญลุงซึ้งมา มีน่าจะถามแม่ก่อน มีเคยได้ยินแม่เล่า แต่ไม่รู้ว่าเป็นลุงซึ้ง”

“ไม่เห็นต้องขอโทษเลย แม่ดีใจมากเลยนะมี ปีนี้แม่ได้เจอเพื่อนเก่าครบทุกคน หลายคนไม่ได้เจอกันเกือบสามสิบปีแล้วมั้ง ขบใจมีมาก”

“แต่มันทำให้แม่ไม่สบายใจ”

“แม่อัลล่าวพ่อเขาจะโกรธมากกว่า แล้วก็กลัวว่าพี่ซึ้งจะเสียใจ เขาต้องมาทนเห็นแม่มีความสุข พานทำให้นึกถึงอดีตเปล่าๆ”

“คงไม่มั้ง แม่อย่าคิดมากเลย เรื่องมันก็ผ่านมานานแล้ว ลุงซึ้งก็แต่งงานไปแล้วไม่ใช่หรือ”

“ก็จริง เห็นพี่ซึ้งบอกว่าเขามีลูกชายด้วยนะ ถ้ามีโอกาสแม่อยากให้ลูกรู้จักกันไว้ พี่ซึ้งเป็นคนดี แม่เชื่อว่า เขาต้องเลี้ยงลูกชายได้ดีทีเดียว”

“อ้าวแม่ ไม่ทันไรขายลูกสาวเสียแล้ว”

“ก็เห็นว่ายังไม่มีแฟนไม่ใช่หรือมี แม่จะได้แนะนำให้ ถ้าแต่งกับลูกพี่ซึ้งละก็ รับรองสบาย ฐานะเขาก็น่าเป็นถึงเจ้าของโรงสี”

ชื่อเจ้าของโรงสีก็จิงไพลย์ทำเอามัดหมี่ทำตาโต ก่อนเหลือบมองใหม่แก้วและทำหน้าที่พิพากษ์

“ลุงซึ้งเป็นเจ้าของโรงสีที่เคยมีเรื่องกับพ่อหรือจ๊ะ”

“ใช่...แต่นั้นมันเป็นเรื่องเข้าใจผิด ทั้งหมดเป็นเพราะคนงานที่ชื่อสมโชคต่างหาก พี่ซึ้งไม่ใช่คนชู้โกง”

เหตุการณ์ครั้งนั้นเป็นเรื่องราวใหญ่โต เพราะเป็นการประมุขข่าว

จากโกดังของรัฐบาล แต่มีคนบอกว่ามีการติดสินบนใต้โต๊ะ พอความจริงเปิดเผยก็กลายเป็นว่า ผังของเสียซึ่งชวดการประมูลไป ทำให้ขาดทุนเป็นเงินจำนวนมากทีเดียว

“แต่ก็ทำให้พ่อโกรธมาก” ไหมแก้วไม่เคยเห็นบิดาโกรธขนาดนั้นมาก่อน แต่สุดท้ายเรื่องก็จบลงด้วยดี

“พ่อของลูกคงมีอคติ เขากับพี่ซึ่งไม่ถูกกัน”

“เอาแล้วไหมล่ะมี จะเชิญแขกทั้งที่ทำไม่ได้อยู่ให้ดีกว่าก่อน จะเซอร์ไพรส์เป็นไงล่ะ หน้าม่านกันไปหมด” ไหมแก้วดึง

“โอ้...พี่ไหมก็ ใครจะไปรู้ มีจำได้แคว່ว่าแม่มีเพื่อนเป็นเจ้าของโรงสีไ้อราก็ไม่ทันได้ดู”

การตัดสินใจส่งไปที่บ้านซึ่งอยู่ในตำบลถัดไปนี่เอง คนเจ้าแผนการทำหน้าสลด

“ไม่ต้องคิดมากหรอก เอาไว้แม่จะหาโอกาสอธิบายให้พ่อเข้าใจเอง นี่ก็ตึกมากแล้ว มีไปนอนเถอะ”

มัดหมี่พยักหน้า ลุกขึ้นจากพื้นและพวยงทอดฝ่ายเดินขึ้นบ้าน หลอนมองชุดที่มารดาสวมแล้วแอบภาคภูมิใจเล็กๆ พอไปถึงหน้าห้องท่านก็พูดขึ้น

“แม่ชอบใจมีมากนะสำหรับชุด”

หญิงสาวทำตาโต หันไปมองพี่สาว แต่พอมารดาพูดอีกประโยค หัวใจก็ห่อเหี่ยวราวกับลูกโป่งถูกเจาะลม

“มีเสื้อผ้าเก่งนะ แม่ชอบมาก สีสวยถูกใจ ฝีมือตัดเย็บของไหมก็ดีมาก ทำให้ชุดสวยที่สุด แยกในงานชมกันใหญ่เลย”

“จะแม่ ผ้าสวย” หลอนหลุบตาลงแล้วเหมองไปทางอื่น อดคิดไม่ได้ว่าเมื่อไรจะมีโอกาสได้สารภาพความจริงแก่มารดาว่า แท้จริงแล้วชุดนี้เป็นฝีมือของหลอนทั้งหมด บางทีอาจต้องรออีกนานเลยทีเดียว ไหมงสาวคิดอย่างหัวน้ใจ

มัทหมี่มาถึงกรุงเทพฯ ทันเวลาเข้าเรียนพอดี วันนี้สองสาว
ขับรถออกจากตำบลบางยี่สุนตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่แตะขอบฟ้า แม้จะ
ยังเหน็ดเหนื่อยจากงานเลี้ยงแต่ก็เลือกไม่ได้ เหลือเวลาอีกเพียงแค่เดือน
เดียวหล่อนก็จะเรียนจบ แต่ปัญหาใหญ่คือจะบอกมารดาอย่างไรถ้า
กลับไปอยู่ที่บ้าน หญิงสาวยังไม่รู้ว่าท่านจะทำใจยอมรับได้หรือไม่ ที่หล่อน
ลาออกจากคณะบัญชีแล้วมาเรียนตัดเย็บแทน

มารดาไม่ใช่คนที่รักลูกไม่เท่ากัน แต่คงเป็นเพราะมัทหมี่ดูเหมือน
ทอมบอย ผิดกับพี่สาวที่เรียบร้อย

ท่านปรารถนาเสมอว่าอยากให้หมแก้วมาสืบทอดกิจการ แต่โชคร้าย
ที่พี่สาวหล่อนไม่ชอบงานเย็บปักถักร้อยแม้แต่น้อย สมัยเด็กทุกครั้งที่มีงาน
ฝีมือ น้องสาวจะเป็นคนช่วยพี่ทำ อีกทั้งยามมารดาให้วุ่นให้ช่วยเนา
เสื้อผ้าของลูกค้า เด็กหญิงก็ทำได้อย่างคล่องแคล่ว พอได้มาเรียน ครู
ที่โรงเรียนก็ชมว่าหล่อนมีพรสวรรค์

มัทหมี่เดินหอบหนังสือและอุปกรณ์การเรียนเข้าไปด้านใน หลังจาก
พี่สาวขับรถมาส่งและเลยไปทำงาน ยามอยู่ที่กรุงเทพฯ สองสาวพักอยู่ใน
คอนโดฯ แห่งหนึ่งใกล้สถานีรถไฟฟ้า เพื่อสะดวกในการเดินทาง บิดาซื้อ
รถคันนี้ให้หมแก้วในวันเกิดอายุครบยี่สิบสาม เพื่อใช้เป็นพาหนะเดินทาง
สำหรับทั้งคู่

ท่านให้เหตุผลว่าบรรดาหนุ่มๆ จะได้ไม่หาข้ออ้างขับรถไปส่ง
หญิงสาวที่บ้าน นอกจากนั้นเวลากลับบ้านที่ตำบลบางยี่สุน สองสาวก็ไม่
ต้องนั่งเบียดกับผู้ชายแปลกหน้าบนรถตู้อีกด้วย

บิดาเคยบอกว่าผู้ชายทุกคนเจ้าชู้ด้วยกันทั้งนั้น แต่มากหรือน้อย
แตกต่างกันไป มัทหมี่เชื่อท่าน ดังนั้นที่ผ่านมาหล่อนจึงไม่เคยขายตามอง
ผู้ชายคนไหน หล่อนเคยถูกผู้ชายลวนลามต่อนางรับน้องของพี่สาว
เหตุการณ์ครั้งนั้นยังติดตา แต่ไม่รู้เพราะอะไรเมื่อคืนนี้จึง ถึงได้ฝัน

ภาพริมฝีปากหยักลิ้นสีแดงจัดกับนัยน์ตาวีวับของนายคนสวนยัง

ติดตาม หล่อนฝันว่าทั้งสองช่วยกันปลูกต้นไม้ แถมทั้งคู่ยังเกือบ ‘จู๋จิบ’ กันด้วยซ้ำ และทำไมจู่ๆ ถึงได้รู้สึกว่ามีคนไถ่ถอนดูเชือกที่ หล่อนอยากรู้ว่ายามริมฝีปากที่รกรไปด้วยเคราครูดไปกับผิวจะทำให้รู้สึกเช่นไร...หญิงสาวสั่นศีรษะให้แก่ความฟุ้งซ่านของตน

หน้าที่ของหล่อนคือตั้งใจเรียนและรีบคว้าประกาศนียบัตรออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้าให้ได้โดยเร็วต่างหาก หญิงสาวกำลังเดินใจลอยตอนที่มือหนาของใครบางคนวางลงบนไหล่

“จ๊ะเอ๋”

มัดหมี่สะดุ้งโหยง หันไปร่อนกำปั้นใส่อีกฝ่ายจนร้องเสียงหลง

“โธ้ย! ใจเย็นๆ สิมี นี่ฉันเอง”

“อ้าว...ตุ้ต๊ะนี่เอง นึกว่าใคร เกือบโดนชกแล้วไหมล่ะ”

คนตรงหน้าคือนักวิ่งเมื่อโดนเรียกชื่อเล่น ตุ้ต๊ะเป็นชื่อเล่นที่อีกฝ่ายเกลียดนักหนา เขาเป็นชายรักชายที่มีหุ่นอวบอ้วน แต่ยามใครเรียกชื่อเล่นที่พ่อแม่ตั้งให้ก็ต้องโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงเลยทีเดียว

“ฉันบอกที่ครั้งก่อนแล้วว่าให้เรียกชมพู่ ชื่นเรียกชื่อเล่นอับมงคล นั่นอีกฉันโกรธจริงๆ ด้วย”

พอเห็นเพื่อนสาวสะบัดหน้าหนี มัดหมี่ก็ตามไปยื้อไหล่อีกฝ่ายไว้

“แหม...ตุ้...เอ๊ย ชมพู่ละก็ แค่นี้ทำเป็นนอน ก็ฉันตกใจนี่นา จู่ๆ มาจับไหล่ นึกว่าเป็นนักแสดงที่เหินมาหาเรื่อง”

มือของเพื่อนชายหัวใจสาวอวบใหญ่เพราะเป็นมือผู้ชาย แต่มือคู่นี้ก็เช่นกันที่มีพรสวรรค์ ฝีมือการตัดเย็บเสื้อผ้าไม่เป็นรองใครเลยทีเดียว นอกจากมัดหมี่แล้วก็มีตุ้ต๊ะที่ครูชมว่ามีโอกาสได้เป็นช่างเสื้อชื่อดังในอนาคต

“จ๊ะ ฉันผิดเอง เห็นกำลังเดินใจลอยเลยเข้ามาทัก มีเพ็งมาจากบ้านจั้นหรือ”

“ใช่ เพ็งมาถึงเช้านี้เอง พี่ไหมวะมาส่งแล้วรีบไปทำงานเลย”

“ฉันอิจฉาแกจังเลยนะ ครอบครัวอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา”

เพื่อนสาวหล่อนเป็นเด็กกำพร้า อาศัยอยู่กับป้าตั้งแต่เล็ก แม้จะเกิดเป็นผู้ชายแต่ก็มีใจชอบตัดเย็บเสื้อผ้า ช่วงแรกป้าไม่เห็นด้วยและบังคับให้ไปเรียนเพาะช่าง แต่หลังจากตกๆ หล่นๆ อยู่เป็นปี สุดท้ายป้าก็ยอมแพ้ความตั้งใจของเขา

“ว่างๆ เธอไปเที่ยวเล่นบ้านฉันก็ได้นะชมพู แม่บ่นว่าคิดถึง หรือจะไปด้วยกันอาทิตย์หน้าเลยก็ได้”

มัดหมี่เคยพาเพื่อนรักไปเที่ยวที่บ้าน อีกฝ่ายชอบใจใหญ่และบอกรว่าขอบคุณ

“ขอโทษนะ พอดีฉันติดธุระ คงไปด้วยไม่ได้ เสียดายจัง ไม่ได้ฝากของไปเบียร์เดย์แม่”

“ไม่เป็นไรจ๊ะ แค่อส่งใจไปก็พอแล้ว แล้วฉันจะบอกให้นะ”

สองเพื่อนรักเดินเคียงกันไปจนถึงหน้าห้องเรียน มัดหมี่เข้าไปนั่งในห้อง หญิงสาวรู้จักโรงเรียนแห่งนี้จากการแนะนำของรุ่นพี่ที่โรงเรียนจริงอยู่หล่อนสอบเข้ามหาวิทยาลัยตามความประสงค์ของมารดา แต่หลังจากเรียนไปได้สักพักก็รู้ว่าไม่ชอบ จึงเบนเข็มมาเรียนด้านนี้แทนความฝันของหล่อนก็คือเป็นช่างตัดเสื้อตามมารดา

“ฉันอิจฉาแกจริงๆ เลยนะ บ้านแกมีร้านตัดเสื้ออยู่แล้ว แกมลูกค้าก็เยอะ กลับไปก็คงเปิดร้านได้ ส่วนฉันสิ จนปานนี้แล้วยังหาทุนไม่ได้เลย”

ป้าของตุ๊ต๊ะนั้น...ฐานะไม่ได้ร่ำรวย เปิดร้านขายอาหารตามสั่งอยู่ในตลาดที่จังหวัดพิจิตร เงินที่เอามาส่งเสียให้หลานเรียนก็มาจากการค้าขาย ส่วนที่ขาดเขาก็ออกไปทำงานพิเศษโดยเสิร์ฟอาหารในร้านข้าวต้มรอบดึก มัดหมี่ทำหน้าเศร้า

“มันไม่ง่ายอย่างนั้นสิชมพู เพราะฉันยังไม่ได้บอกแม่เลยว่ามาเรียนตัดเสื้อ”

หญิงสาวไม่กล้าสารภาพความจริงเพราะกลัวท่านรับไม่ได้ ค่าเทอม

ซึ่งมารดาคิดว่าเป็นค่าเรียนในมหาวิทยาลัยถูกนำมาใช้เรียนตัดเสื้อ แต่หากไม่พอมัดหมี่ก็ทำงานพิเศษ และเดือนหน้าหญิงสาวจะเรียนจบแล้ว

หล่อนกวาดตามองไปรอบห้อง เพื่อนๆ ในชั้นมีทั้งหมดยี่สิบคน แต่ละคนต่างมีจุดมุ่งหมายในชีวิตเหมือนกัน

“อ้าว... ไหง่ฉันล่ะ น้อย่าบอกนะว่า ที่ผ่านมามีแม่แกยังคิดว่าแกเรียนบัญชีอยู่”

“ก็ทำนองนั้น ทำไม่ได้ พอเห็นหน้าแม่ที่ไรฉันไม่กล้าพูดทุกที”

“แหม... ที่เรื่องอื่นกล้า แต่ถ้าไม่บอก พอเรียนจบแล้วจะทำยังงัย”

“ฉันถึงได้กลุ่มอยู่นี้ไงชมพู ไม่รู้แม่จะโกรธหรือเปล่า”

“ฉันว่าแกน่าจะบอกแม่ไปตรงๆ นะ เกิดอ้อมพนะนำไว้อย่างนี้ รู้ทีหลังแม่จะโกรธเอา”

“ก็ฉันไม่กล้านี่” มัดหมี่บ่นอุบ เรื่องพะงู้หล่อนไม่เคยกลัว แต่พอต้องพูดความจริงกลับใจหายทุกที หล่อนรักมารดามาก ไม่อยากให้ท่านเสียใจ ดังนั้นที่ผ่านมามีหญิงสาวจึงจำต้องอ้างว่าแบบเสื้อเป็นฝีมือของพี่สาว เมื่อคืนแม่จะได้ยินคำชมแต่ก็พลันหดหู่ยิ่งกว่าเดิม

“เป็นเอามากนะ ไม่รู้ละ ฉันเองก็ไม่รู้ว่าจะแนะนำยังงัยเหมือนกัน แต่ถ้าเป็นฉันละก็ ฉันจะบอกแม่ แกจำได้ไหมตอนที่ฉันสารภาพความจริงกับป้าว่าไม่ชอบผู้หญิง กว่าจะรวบรวมความกล้าได้ก็นานพอดู แต่พอบอกออกไปแล้วเป็นยังงัยรู้ไหม มันโง่งอย่างบอกไม่ถูก”

“แต่ตอนนั้นป้าเธอโกรธไม่ใช่หรือ แถมยังไม่พูดด้วยตั้งสองเดือน”

“มันก็จริง แต่สุดท้ายท่านก็รับได้ ฉันไม่อยากให้แกเอาผลงานไปให้แม่โดยบอกว่าเป็นของพี่สาว ฉันรู้ว่าแม่เองก็เจ็บปวด”

ทุกครั้งที่เห็นมารดาซึมไหม แก้ว หญิงสาวหดหู่ทุกที หล่อนไม่ใช่น้องสาวที่คอยอิจฉาพี่ แต่ลำบากใจเพราะไม่ได้พูดความจริง

“ฉันจะลองเก็บไปคิดดู ขอบใจมากนะชมพู เธอเป็นเพื่อนที่ฉันรักที่สุด ฉันขอเอาใจช่วยเธอให้เปิดร้านเสื้อได้ไวๆ นะ”

“ฉันก็เหมือนกัน อนาคตเราสองคนจะต้องเป็นช่างเสื้อชื่อดังของเมืองไทยเลย คอยดูสิ”

“จริงจ่ะ เราต้องทำให้ได้”

“อ้อ...ฉันเกือบลืมเรื่องสำคัญไป ครูพิจิตราสั่งให้แกลไปพบที่ห้องพัก ปายนี้ เห็นว่ามีเรื่องสำคัญจะบอก”

“ชมพู้รู้ไหมว่าเรื่องอะไร”

“ไม่รู้ อาจจะเกี่ยวกับทุนไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศสหรือเปล่า”

ความฝันอีกอย่างของมัดหมี่ก็คือการได้ไปเรียนต่อด้านแฟชั่นดีไซน์ที่ประเทศฝรั่งเศส เมืองที่ขึ้นชื่อด้านแฟชั่นและการออกแบบ และถ้าหล่อนได้ไปจริง การเป็นช่างเสื้อในอนาคตคงจะงดงามกว่านี้

“ขอให้พี่ที่เถอะ เจ้าประคูน ขอให้ฉันไปได้ฝรั่งเศสสักครั้งเถอะ ฉันเคยบนแม่หมอลำลิเอาไว้ จะได้ไปแก้บนเสียที”

หลังเลิกเรียนมัดหมี่ไปหาครูพิจิตราที่ห้องพัก นอกจากมารดาแล้วก็มีครูคนหนึ่งที่รักหล่อนเหมือนลูกคนที่สอง บนโต๊ะมีสมุดร่างแบบเสื้อชิ้นล่าสุดซึ่งหล่อนเพิ่งส่งให้ครู มัดหมี่ใช้เวลาเกือบเดือนในการออกแบบชุดราตรี ชุดทำงานผู้หญิง และสุดท้ายคือชุดเจ้าสาว ทั้งหมดคือผลงานที่จะใช้สำหรับวัดผลสำเร็จการศึกษา

สีหน้าของพิจิตรานิ่งเฉย จนหญิงสาวมองไม่ออกว่าอีกฝ่ายคิดเช่นไร ทำเอาหล่อนยิ่งประหม่า ยืนจิกมือแน่น แขนสองข้างเกร็ง เหงื่อแตกซิก

“ครูขอชมจากใจจริงเลยนะว่ามีเป็นคนมีพรสวรรค์ ผลงานสามชิ้นนี้เยี่ยมมากๆ”

“อะ...อะไรนะคะครู”

“แหม...จนป่านนี้แล้วยังตื่นเต้นอีกหรือจ๊ะ งานของมีระดับท็อปเทนเชียวนะ ไม่เห็นต้องลุ้นเลย ผ่านฉลุยอยู่แล้ว”

พิจิตรายีนสมุद्र่างแบบคีนให้ ซึ่งมุมล่างขวามีคะแนนอยู่ด้วย ตัวเลขที่ปรากฏทำให้หญิงสาวเบิกตากว้างด้วยความดีใจ ครูสาวคนนี้ขึ้นชื่อว่าเอื้อยบ ไม่เคยให้คะแนนใครสูงเท่านี้มาก่อน

“มีตาผาดไปหรือเปล่าคะครู”

“ไม่ผาดหรอกจ้ะ ครูให้มีเต็ม ความจริงถ้ามีคะแนนสูงกว่านี้ ครูก็อยากจะให้มากกว่านี้อีกนะ มีทำได้ดีมาก ๆ ครูจึงอยากขอนำผลงานสามชิ้นนี้ออกแสดงในงานครบรอบสิบห้าปีของโรงเรียนเราด้วย”

“จริงหรือคะครู”

“จริงสิ ครูจะหลอกทำไม พอครูทุกคนเห็นผลงานของมีก็ทึ่งมาก ๆ เหมือนนักออกแบบมืออาชีพไม่มีผิด พวกเราดีใจที่ได้มีโอกาสสอนลูกศิษย์เก่ง ๆ แบบนี้”

“ขอบพระคุณครูนะค่ะ ที่ให้กำลังใจมีมาตลอด ถ้ามีไม่มีครูก็ไม่รู้ว่าจะทำยังไงเหมือนกัน”

“ครูยังมีข่าวดีอีกอย่าง”

ครูสาวยื่นซองใส่แฟ้มเอกสารอีกชุดให้ ซึ่งเป็นรายละเอียดการสมัครขอทุนไปเรียนด้านแฟชั่นดีไซน์ที่ประเทศฝรั่งเศส

“ครูอยากให้มีลองสมัครขอทุนนี้ดู ถ้าสอบผ่านมีจะได้ทำความฝันของตัวเองให้เป็นจริงเสียที”

หลักสูตรนี้คือ...จะต้องไปเรียนที่ประเทศฝรั่งเศสถึงสองปีเต็มๆ แต่พอจบออกมาหล่นก็จะมีความรู้ทัดเทียมนักออกแบบดังๆ ไม่เพียงแต่ห้องเสื้อในกรุงเทพฯ จะต้องการตัว แต่หากสมัครงานในร้านเสื้อดังๆ ก็คงไม่มีปัญหา

“แต่มีจะสอบสัมภาษณ์ผ่านหรือคะครู”

“ไม่ลองก็ไม่รู้ คู่แข่งของมีมีอยู่สามคน แต่ครูเชื่อว่าทำได้ ครูจะเป็นกำลังใจให้ะจ๊ะ”

“ขอบพระคุณครูมากนะค่ะ ครูดีกับมีจริงๆ”

“ครูอยากให้มีมันใจนะ คนมีความสามารถอย่างมีไม่จำเป็นต้อง
หลบอยู่ใต้เงาของใครอีกต่อไปแล้ว”

มัดหมี่เงยหน้าสบตาครู คงเป็นตุ๊ตะนั้นเองที่เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้
พิจิตราฟัง

“มีขอโทษค่ะครู”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก ครูเองก็มีลูก แม่ทุกคนรักลูก มีเองก็ต้องเชื่อ
อย่างนั้น ไหนๆ พี่สาวมีเขาก็ไม่ชอบเรียนด้านนี้อยู่แล้ว ส่วนมีเองก็มี
พรสวรรค์ แล้วจะมัวเก็บไว้ทำไม รีบบอกแม่ ท่านจะได้ร่วมยินดีด้วย”

“ได้ค่ะครู มีจะลองหาวิธีบอกแม่ดู ถ้าแม่รับได้ มีจะรีบมาสมัคร
ขอทุนนี้ทันที”

เสียงดีไซเนอร์ประกาศเป็นสัญญาณว่าการซ้อมเดินแบบ
ในวันนี้เสร็จสิ้นแล้ว บรรดานางแบบกับนายแบบจึงแยกย้ายกันไปที่
ห้องแต่งตัว ไหมแก้วเปลี่ยนชุดเป็นเสื้อยัดกับกางเกงยีน อัดเหลือบมอง
กระเป๋าทือใบเดิมไม่ได้

น่าแปลกที่วันนี้ไม่มีดอกไม้ ทั้งที่ปกติจะมีกุหลาบสีเหลืองวางรออยู่
หล่อนเคยสงสัยว่าเขาคนนั้นทำได้อย่างไร

ไหมแก้วได้รับดอกกุหลาบปริศนาตั้งแต่เรียนอยู่ปีหนึ่ง ทุกเช้า...
ในล็อกเกอร์หรือไม้กั้นบันไดจะมีดอกกุหลาบสีเหลืองวางอยู่ บางครั้งเขา
ก็นำดอกกุหลาบไปให้ที่คอนโดฯ หรือบางทีก็วางไว้บนกระเป๋ายามหล่อน
เลิกงาน

หญิงสาวไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร รู้แต่ว่าผู้ชายที่ขยันส่งดอกไม้ให้ผู้หญิง
ทุกวันช่างเป็นคนโรแมนติก ไหมแก้วเคยฝันว่าอยากมีผู้ชายสักคนมาคอย
ดูแล และบางทีเจ้าของดอกไม้นี้อาจเป็นคนที่หล่อนตามหาก็ได้ แต่
น่าเสียดายที่หญิงสาวไม่มีโอกาสได้พบเขาสักครั้ง

“ทำอะไรอยู่ หรือว่ารอดอกกุหลาบ”

วิวหรือวรรณรสเป็นเพื่อนนางแบบ แม้จะหน้าตาสวย แต่มีนิสัย
ซื่อจ๋า มักหาเรื่องเหินแสมหล่อนบ่อยๆ โชคดีที่ใหม่แก้วมีเพื่อนสนิทชื่อ
โยชิตากอยเป็นบอดีการ์ดได้กลับอีกฝ่ายอยู่เสมอ และกำลังเก็บของอยู่
ในห้องเปลี่ยนเสื้อ

“เปล่า ไหมคิดอะไรเพลินๆ นะ วิวจะกลับบ้านแล้วหรือ”

“ใช่...วันนี้คุณแม่ฉันนัดครูสอนเดินแบบจากปารีสเอาไว้ ต้องรีบ
กลับไปซ้อมเสียหน่อย มะรืนนี้ก็จะรับสมัครแล้ว”

“วิวไปประกวดนางแบบห้องเสื้อออร์คิดด้วยหรือจ๊ะ”

ห้องเสื้อแห่งนี้ค่อนข้างมีชื่อเสียงในประเทศไทย หลายวันก่อนมี
ประกาศรับสมัครเพื่อเลือกเฟ้นหาสุดยอดนางแบบ ผู้เข้าประกวดจะต้อง
เดินแบบให้คณะกรรมการดู และยังต้องมีรอบตอบคำถาม หากใครได้รับ
ตำแหน่งก็หมายถึงเส้นทางการเป็นนางแบบจะสดใส ไร้ยัยกกลับกุหลาบ
เลยทีเดียว

“ก็แน่สิ นอกจากฉันแล้วจะมีใครเหมาะอีกหรือ นางแบบรุ่นน้อง
คนอื่นก็หน้าตาบ้านๆ ทั้งนั้น เดินก็อย่างกับแม่ปู ขาเก้ง เดินไม่ตรงบ้าง”

“ทำไมจะไม่มี ก็ใหม่ไง ทั้งสวยและหุ่นดี แถมเดินแบบเก่งอีก
ต่างหาก รับรองว่าถ้าไปประกวดต้องได้รางวัลสบายๆ”

โยชิตาที่ตามมาสมทบวางมือลงบนไหล่เพื่อนสาว หรีตามอง
วรรณรสอย่างท้าทาย

“ไหมเนียนะ จะได้หรือ หน้าตาก็เรียบๆ แถมยังเพ่งหัดเดินแบบได้
ไม่นาน ระวังสะดุดตกเวทีเอานะ ขายหน้าออก”

“ไม่มีทาง อย่างใหม่ทำได้แน่นอน ฉันมั่นใจว่าใหม่ต้องได้รางวัลแน่
ทั้งสวยทั้งเก่ง แถมยังเคยเป็นดาวมหาวิทยาลัยอีกต่างหาก”

“ของอย่างนี้ไม่ลองก็ไม่รู้หรอก ถ้ามันเจ๋งนัก มะรืนนี้ไปเจอกัน
สักตั้งก็ได้ ยังไงฉันก็ไม่ยอมมีอยู่แล้ว ใครดีใครได้”

“นี่เธอ” โยชิตาทำหน้าบึ้ง

ไหมแก้วแตะแขนเพื่อน “ไม่เอา่นาโย อย่ามีเรื่องกันเลย”

“รู้จักฟังคนอื่นเขาบ้างนะโย ไม่ใช่อะอะไรก็แสดงท่าทางนักเลง คนจะเป็นนางแบบได้มันต้องบอิร์นทูปี้จะ และฉันก็คือคนคนนั้น รู้เอาไวด้วย ส่วนพวกเธอมันก็แค่พวกไก่อ่า”

“คนอื่นว่ายังไงไม่รู้ แต่ไหมทั้งสวยและมีเสน่ห์ ดูลี นี่ก็ผ่านมาตั้งหลายปีแล้ว แต่ยังมีผู้ชายส่งดอกกุหลาบมาให้ทุกวัน”

“โยก็...”

“ก็มันจริงนี่ไหม แต่สำหรับบางคนแค่ดอกไม้สักดอกก็ยังไม่ได้เลย ทั้งหน้าหงิกและขี้เหร่ จนผู้ชายหนีหายหมด นับประสาอะไรกับเรื่องประกวดนางแบบ มีหวังป๊ว”

จุดอ่อนของวรรณรสคือเอาแต่ใจ หล่อนเคยมีแฟนเป็นไฮโซชื่อดัง แต่พอตามรับตามส่งได้สักพักก็ทนความเอาแต่ใจของหล่อนไม่ไหว

“เธอรู้ได้ยังไงว่าไม่มี”

“แล้วไหนล่ะ ดอกไม้ของเธอ”

“ฉันไม่อยากจะเองต่างหากล่ะ แล้วไหนล่ะ ดอกไม้ของยายไหม สงสัยเขาคนนั้นคงเบื่อแล้วละสิ”

“ไม่มีทาง”

“ฉันจะบอกอะไรให้ล่ะไหม ในโลกนี้ไม่มีผู้ชายสถิติคนไหนส่งดอกไม้ให้ผู้หญิงโดยไม่แสดงตัวหรอก และถ้าจะมีก็คงเป็นผู้ชายหน้าตาอัปลักษณ์ ไม่มีใครยอมคบด้วย ถึงทำอะไรเพี้ยนๆแบบนี้”

ไหมแก้วอึ้ง หล่อนเคยคิดประเด็นนี้ อาจเป็นเพราะเขาหน้าตาน่าเกลียด หญิงสาวเคยถามตัวเองว่า ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง หล่อนพร้อมจะมองข้ามหน้าตาแล้วคบกับเขาเป็นแฟนได้หรือไม่ แต่สุดท้ายก็ตอบตัวเองไม่ได้

“เธอนี่ชอบพูดให้คนอื่นเขาคิดมากอยู่เรื่อยเลยนะ รู้หรือไม่ว่า อัจฉา” เป็นเสียงของโยชิตาที่ดังแทรกขึ้นมา

“เธอเกี่ยวอะไรด้วยยายโย ชอบจุ่นไม่เข้าเรื่อง”

“ฉันนะหรือจุ่น แต่ก็ยังดีกว่าคนปากมากแล้วกัน”

“เธอว่าใคร” วรณรสโพล่งเสียงดัง

“เอาเถอะ พวกเธออย่าเถียงกันเลยนะ นี่ก็เย็นมากแล้ว ฉันเหนื่อย
เต็มที อยากกลับบ้าน เราไปกันเถอะโย”

ไหมแก้วคล้องแขนเพื่อนสาวแล้วเดินออกจากห้อง โดยมีวรณรส
มองตาม หล่อนแค้นเสียว

“นึกว่าสวयัณห์หรือ คอยดูนะ ตำแหน่งสุดท้ายอดนางแบบห้องเสื้อ
ออร์คิดต้องเป็นของฉัน ส่วนหล่อนฝันไปเถอะ”

วรณรสกระต๊อบเท้าอย่างขจัดใจ สักพักก็เดินจากไป คล้อยหลัง
หญิงสาว ชายหนุ่มที่แอบซุ่มอยู่ก็ออกมา ในมือมีกุหลาบสีเหลือง เขามา
ช้าเกินไป แต่ไม่เป็นไร เขารู้จักที่พักของหญิงสาว ชายหนุ่มหยิบปากกา
ขึ้นมาจดถ้อยคำหวานๆ ด้วยลายมือบรรจง

เป็นกำลังใจให้คุณไหม สำหรับการประกวดนางแบบวันมะรืนนี้
ผมจะเป็นกองเชียร์แถวหน้าให้คุณ

4

การพบกันครั้งแรก

ตอนที่ไหมแก้วกลับถึงบ้าน มัดหมี่นั่งอยู่ก่อนแล้ว นางสาวกำลังร่างแบบเสื้อลงบนสมุดด้วยความตั้งใจ เรือนร่างเพรียวดูคล้ายเด็กสาวมากกว่าผู้หญิงอายุยี่สิบสอง วรหน้ากระจุมกระจิมล้อมกรอบด้วยผมสั้นแบบทอมบอยดูน่ารัก อย่างนั้นหรือที่เจ้าตัวชอบบ่นว่าไม่มีคนมาจีบ คงเป็นเพราะหล่อไม่สนใจเองมากกว่า

“ทำอะไรอยู่หรือมี เจียบเซียว”

เมื่อได้ยินเสียงพี่สาวทัก คนเป็นน้องก็เงยหน้าขึ้นมองแล้วยิ้มหวาน “มีกำลังร่างแบบเสื้อใหม่ พี่รู้ไหมว่าวันนี้ครูพิจิตรจะให้คะแนนมีเต็มด้วยนะ แถมงานของมีจะได้โชว์ในงานครบรอบสิบห้าปีของโรงเรียนด้วย”

“จริงหรือ พี่ดีใจด้วยนะ มีเก่งจริงๆ เลย”

“เก่งที่ไหนกัน มียังต้องเรียนอีกเยอะ คงอีกนานกว่ามีจะได้เป็นดีไซน์เนอร์ชื่อดังระดับโลก”

“นี่ฝนถึงระดับโลกเลยหรือ”

“มีพูดเล่น ระดับประเทศก็อาจจะเวอร์ไป ขอแค่คนในตำบลบางยี่สุน มาตัดเสื้อกับร้านเราทุกคนมีก็พอใจแล้ว”

“คนทั้งตำบลเลยหรือ แล้วมีทำไหวเหรอ สงสัยต้องหาลูกมือสักโหลแล้วมั้ง” คนเป็นพี่แซว

มัดหมี่หัวเราะ หล่อนเหลือบมองพี่สาวที่วันนี้ดูเศร้าๆ แม้จะสร้าง
พยักหน้าเออออตาม แต่ก็ดูออกว่าไม่สบายใจ

“พี่ใหม่เป็นอะไรหรือเปล่าจ๊ะ”

ใหม่แก้ววางกระเป๋าลงบนเตียง ยามอยู่กรุงเทพฯ ทั้งสองจะพัก
ด้วยกันที่คอนโดฯ เพื่อสะดวกในการเดินทาง

“เปล่าหรอก แค่นี้”

“โดนยายวิวหาเรื่องมาอีกแล้วละสิ มันทำอะไรพี่ใหม่ บอกมา เดี่ยว
มีจะไปจัดการให้”

น้องสาวกระดุ้งตัวขึ้นจากเตียง ใหม่แก้วยื้อแขนไว้

“ไม่ต้องแล้วละ โยช่วยจัดการให้แล้ว”

“โอ้โฮ พี่ใหม่สุดยอดเลย เจอครั้งแรกหน้าต้องคารวะเสียแล้ว ว่าแต่
ยายวิวมันหาเรื่องอะไรพี่ใหม่อีกล่ะจ๊ะ”

“ไม่มีอะไรหรอก แค่อ้างประกวดนางแบบวันมะรีน”

“นี่ยาบอกนะว่ายายวิวก็น่าจะไปประกวดด้วย ทำไมยายนี้ชอบ
ทำตัวเป็นศัตรูกับพี่ใหม่อยู่เรื่อยเลยนะ”

“นั่นนะสิ พี่อุตสาห์ไปสมัครเจ๊ียบๆ แต่ที่ไหนได้ วิวก็น่าไปสมัคร
ด้วย ตอนแรกเห็นบอกว่าไม่ชอบ ไม่สนใจ ไม่เคยอยากประกวด แต่จู่ๆ ก็
กลับคำ”

แม้วรรณรสจะเป็นเพื่อนคณะเดียวกัน แต่ก็อิจฉาใหม่แก้ว นับตั้งแต่
สมัยเรียนที่หล่อนได้เป็นครีเมเยอร์ของมหาวิทยาลัย วรรณรสก็รีบไป
สมัครเป็นเชียร์ลีดเดอร์ จนกระทั่งเรียนจบแล้วทำงาน หล่อนเป็นนางแบบ
อีกฝ่ายก็มาสมัครเช่นเดียวกัน ทั้งสองเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมานานแล้ว
และเพราะงานจึงต้องเจอกันอยู่บ่อยๆ

“ไม่ต้องห่วงหรอกพี่ใหม่ ถึงยายนั่นจะลงประกวด แต่ยังไงพี่ใหม่ก็
ชนะขาดลอยอยู่แล้ว มีพี่น้อง”

“แต่วิวบอกว่าเขาจ้างครูต่างชาติมาสอนเดินแบบที่บ้านด้วยนะ

แล้วอย่างนี้พี่จะสู้เขาไหวหรือ”

ฐานะของอีกฝ่ายร่ำรวย พ่อเป็นนักธุรกิจผู้มั่งคั่ง ส่วนมารดาก็เป็นพวกผู้ดีไฮโซ เพราะเป็นลูกคนเดียววรรณรสจึงค่อนข้างเอาแต่ใจ หล่อนถือว่าเป็นคนสวย จึงคอยกระแนะกระเหนคนอื่นอยู่เสมอ

“จ้างแล้วไง พี่เหมเองก็ฝึกซ้อมอยู่ทุกวัน”

“แต่มันไม่เหมือนกันนะ มี นั่นครูมืออาชีพ แต่ของพี่มันครูฝึกลักจำเหมือนมวยสากลกับมวยวัด”

มัดหมี่ตบท้ายพี่สาว และพูดด้วยความมั่นใจ

“อย่าเสียเซลฟี่พี่ ครูมืออาชีพแล้วไง ของแบบนี้มันอยู่ที่พรสวรรค์ ไม่ได้ช่วยกันเองนะ แต่ในสายตามี พี่เหมนะสุดยอด เดินแบบบ๊องอย่างกับมืออาชีพ”

“มีไม่ได้แกล้งพูดเอาใจพี่นะ”

“โอ...มีจะหลอกพี่ทำไม มีพูดจากใจจริง เราสองคนเป็นลูกแม่ฝ่ายแม่บอกให้ใหม่ว่า ถึงแม้เราจะเป็นคนบ้านนอก แต่ไม่ควรยอมแพ้อะไรง่ายๆ เอาอย่างนั้นละ คีนี่มีจะเป็นตัวเตอรืให้เอง”

“เราเนี่ยนะ”

“ก็ใช่ละสิ มีเสียอย่าง มีจะนั่งเป็น แอนนา วินทอร์ ดูพี่เดินแบบเอง”

พูดจบน้องสาวก็กรี๊ดกรายไปนั่งไขว่ห้างอยู่บนเตียง หยิบไม้บรรทัดขึ้นมาทำท่าเหมือนครูสุดโหด มืออีกข้างหยิบรีโมตมาเปิดเพลง โหมแก้วเดินไปหยิบชุดคลุมผีมือตัดเย็บของน้องสาวมาสวมเป็นการเอาฤกษ์เอาชัย และเริ่มต้นซ้อมเดินแบบ สองพี่น้องหัวเราะให้กันจนแทบจะล้มความกลัดกลุ้มไปเลย

“เห็นไหม มีบอกแล้วว่ายังไงพี่เหมก็ต้องได้”

ในที่สุดโหมแก้วก็ผ่านเข้ารอบแรกตามที่ตั้งใจเอาไว้ นางแบบ

ทั้งหมดมีสิบคน และรอบสุดท้ายจะต้องไปเก็บตัวที่หัวหินเป็นเวลาสองวัน

“แต่วิวก็ได้ด้วย”

โชคร้ายที่โยชิตาไม่ผ่านเข้ารอบ นั่นเพราะเกิดท้องเสียและเป็นลมบนเวที ท่ามกลางความเสียใจของไหมแก้ว เมื่อเพื่อนรักไม่ได้ไปด้วย

“ได้แล้วไง ถ้ายายนั่นกล้าแกล้งพี่ไหม มีจะจัดการเอง เอาหมามุ่ยไปใส่เสียให้ชัด”

“ไม้อ่านามี อ่ามีเรื่องกันเลย” ไหมแก้วจุปากให้น้องสาวเงิบ

ในจังหวะนั้นเองวรรณรสก็เดินออกมาพอดี ข้างกายมีชายหนุ่มตาน้ำข้าว หน้าตาหล่อเหลาเดินมาด้วย พอเห็นสองสาวก็ขีดหน้าไล่ทันที และคล้องแขนชายหนุ่ม

“ดีใจด้วยนะไหม ในที่สุดเธอก็เข้ารอบ แต่อย่านึกนะว่าจะชนะฉันทได้ รอบต่อไปฉันไม่ยอมแพ้เธอแน่” นางแบบสาวโอ้

มัดหมี่ถลึงตาโตจ้องผู้หญิงตรงหน้าราวกับจะกินเลือดกินเนื้ออีกฝ่ายจึงแหงนไ้

“แล้วนี่ใคร น้องสาวหรือ ตัวกะเปี้ยก หุ่นอย่างกับเด็กประถม”

คนถูกกล่าวหาว่าเป็นเด็กประถมฮึดฮัด แค่วาดตาเหยียดหยันไม่พอ อีกฝ่ายยังกวาดตามองหล่อนตั้งแต่ศีรษะจดเท้าอีกด้วย ไหมแก้วดึงมือน้องสาวเอาไว้

“ใช่ นี่น้องสาวฉันเอง ชื่อมัดหมี่”

แทนที่มัดหมี่จะทักทายอีกฝ่ายกลับกอดอก ทำหน้าบึ้ง

“มิน่า ถึงหน้าตาบ้านๆ เหมือนกัน คนบ้านนอกก็อย่างนี้ละ จันฉันไปก่อนนะ ว่าจะพาคุณพอลไปดินเนอร์เสียหน่อย เรามีธุระต้องคุยกันยาว”

ไหมแก้วจำได้ว่าผู้ชายคนนี้เป็นหนึ่งในคณะกรรมการตัดสิน แต่เพราะเหตุใดถึงได้พูดคุยกับวรรณรสอย่างสนิทสนม ยิ่งคิดก็ยิ่งห่อเหี่ยว นอกจากหญิงสาวจะรำรวยแล้ว พ่อแม่ยังกว้างขวางในวงสังคมอีกด้วย หากรู้จักกับกรรมการ โอกาสชนะการประกวดก็จะสูงกว่าคนอื่น ๆ

“เชิญเถอะจ้ะ”

มัดหมีมองตาม ขณะที่ชายคนนั้นเองก็แอบโบกมือให้

“นั่นใครหรือพี่ใหม่”

“เขาชื่อคุณพอล เป็นกรรมการ”

“อ้าว...อย่างนี้นั่นนี่โกงกันนี่นาพี่ใหม่ เล่นควงกรรมการไปกินข้าว
อย่างนี้พวกเรา ก็แยสิ แพ้ตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่มด้วยซ้ำ”

“ข้างเถอะมี ทำไปได้ เรามันไม่มีเส้นสายกับเขา แต่ไม่ว่ายังไงพี่ก็
ไม่ยอมแพ้เด็ดขาด ไม่ว่าผลประกวดจะออกมาอย่างไรก็ถือเสียว่าเป็น
ประสบการณ์”

“พี่ใหม่ทำใจได้แน่นะ เป็นมีละก็ไม่ได้หรอก โวยบ้านแตกไปแล้ว
แล้วนี่พี่โยไปไหน ปานนี้แล้วยังไม่ออกมาอีก”

“จริงด้วย เตียวพี่ขอเข้าไปดูหน่อยนะ”

เพื่อนสาวของใหม่แก่วางความหวังไว้กับการประกวดมาก โยชิดา
มีฐานะไม่ค่อยดี หล่อนมีแม่กับพ่อที่ป่วย จึงต้องทำงานหนักเพื่อหาเลี้ยง
ครอบครัว

“ได้จ้ะ” “ไม่รู้ว่าพี่โยเป็นลมคาห้องน้ำไปหรือเปล่า มีชอรอตรงนั้นะ
เมื่อครู่นี้ครูพิจิตราโทร. มาไม่รู้ว่ามิธุระสำคัญอะไรหรือเปล่า”

ใหม่แก่วัยยักหน้า หล่อนเดินเข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้ออีกครั้ง โดย
ไม่รู้เลยว่ามิธุระหนึ่งแอบมอง...

ธีรภพเห็นหญิงสาวตั้งแต่เดินออกมาแล้ว ใหม่แก่วางใจคิดว่า
เขาแอบมาเป็นกองเชียร์แถวหน้าให้แกนางแบบสาว ไม่บ่อยนักที่ชายหนุ่ม
จะยอมละเมิดกฎของตัวเอง หลังจากได้ยินบทสนทนาในวันนั้น เขาก็คิด
ว่าถึงเวลาแล้วที่ควรจะเปิดเผยตัวสักที

วรรณรสพูดถูก หากมันแต่เก็บตัว ใหม่แก่วางใจคิดว่าเขาเป็นพวก
วิปริตหรือไม่ก็น้ำตาอับลักษณ์ ถึงได้ไม่ยอมบอกความจริง ธีรภพมีเพื่อน

ทำงานอยู่ในวงการนางแบบ พอรู้ว่าหญิงสาวสนใจเข้าประกวดจึงขอให้
อีกฝ่ายหาที่นั่งชมการประกวดรอบคัดตัวในวันนี้

ไหมแก้วเดินแบบได้อย่างมีอาชีพ ยามอยู่บนเวทีหล่อนเป็นผู้หญิง
ที่ทั้งสวยและมั่นใจ ทุกย่างก้าวสง่างามประดุจนางพญา อีกทั้งยามโพสท่า
ก็สามารถดึงดูดสายตาของทุกคนเอาไว้ได้ ธีรภพแทบไม่ต้องลุ้นเมื่อผลการ
ประกวดออกมาว่าไหมแก้วได้เข้ารอบ ผิดกับวรรณรสที่ชายหนุ่มแอบได้ยิน
ว่า ครอบครัวของนางแบบสาวจะมอบเงินสนับสนุนเพื่อแลกกับการผ่าน
เข้ารอบ สิ่งที่ได้ยินทำให้เขาอดหวังไม่ได้

วรรณรสไม่ใช่คนที่จะยอมแพ้อะไรง่ายๆ สังเกตจากการตีสนิทกับ
กรรมการตัดสิน โดยเฉพาะชายหนุ่มผมทอง ธีรภพรู้สึกคุ้นกับผู้ชายคนนั้น
อย่างบอกไม่ถูก แต่แล้วก็รีบสลัดทิ้งระไล้ความคิดนั้น เมื่อได้ยินเสียง
ตะโกนขอความช่วยเหลือดังขึ้น

เขาวิ่งเข้าไปด้านหลังเวทีซึ่งมีห้องน้ำ ไหมแก้วยืนหน้าชิดอยู่ตรงนั้น

“คุณคะ ช่วยด้วยค่ะ เพื่อนฉันติดอยู่ในห้องน้ำ”

หญิงสาวبيبแขนธีรภพแน่น เขาเขินจนสันgramแดงระเรื่อ ยาม
อยู่ต่อหน้าไหมแก้วเขาไม่เป็นตัวของตัวเอง ทั้งประหม่าและเงอะงะอย่าง
ไม่เคยเป็นมาก่อน

“คุณว่าใครติดอยู่ในห้องน้ำนะครับ” เขาพูดตะกุกตะกัก

“โยคะ เพื่อนฉันท้องเสีย ไม่สบาย ฉันตะโกนเรียกตั้งนานแต่ก็
ไม่ออกมาเสียที เห็นบอกว่ากลอนด้านในมันติดค่ะ”

ห้องน้ำมีสามห้องเรียงกัน เนื่องจากนางแบบทยอยกันกลับหมด
แล้ว พอมองลอดใต้ประตูจึงพบว่าโยษิตานั่งหมดแรงพึงผนังด้านหนึ่ง ด้าน
บนระหว่างห้องน้ำแต่ละห้องมีช่องว่างพอให้คนปีนข้ามได้พอดี แต่
เนื่องจากไหมแก้วเป็นผู้หญิงจึงปีนไม่ถนัด

“เอาอย่างนี้ ผมจะปีนเข้าไปเปิดกลอนให้เอง ช่วยบอกคุณโยให้
กระเียบไปหน่อยนะครับ ผมจะปีนเข้าจากห้องฝั่งนี้”

ธีรภาพเคาะประตูเพื่อให้หญิงสาวที่อยู่ด้านในรู้ ไหมแก้วมองจากช่องใต้ประตู พอเห็นเพื่อนสาวขยับตัวหลบให้ก็พยักหน้าให้ชายหนุ่ม เขาเหินยตัวขึ้นจากผนังด้านหนึ่ง ปีนขึ้นไปยังช่องว่าง เนื่องจากเป็นคนตัวสูง จึงค่อนข้างทุลักทุเล แต่สุดท้ายก็ทำสำเร็จ

“ขอโทษนะครับคุณ เป็นยังไงบ้างครับ”

เขาเปิดล็อกประตู ไหมแก้วปราดเข้าไปพุงเพื่อน ธีรภาพช่วยพยุงโยชิตาออกมาด้านนอกที่มีเก้าอี้ เขานำผ้าเช็ดหน้ามาชุบน้ำเพื่อเช็ดหน้าให้หญิงสาว ส่วนไหมแก้วยื่นยาอมให้เพื่อน

“ไหวไหมโย หน้าเธอช้ำมากเลยนะ ฉันว่าไปโรงพยาบาลดีกว่าไหม”

“ฉันมีเงินหัวจ้งเลยไหม ขาอ่อนไปหมด”

“ไม่ต้องกังวลนะ ฉันจะพาเธอไปโรงพยาบาลเอง”

ไหมแก้วอุ้มโยชิตาไม่ไหว ธีรภาพจึงโค้งศีรษะแล้วเอ่ยขอด้วยความสุภาพ

“ให้ผมช่วยนะครับ ขอโทษนะครับคุณโย”

ชายหนุ่มอุ้มโยชิตาออกมาขณะที่ไหมแก้วช่วยถือกระเป๋าให้ มัดหมี่ซึ่งยืนรออยู่ด้านนอกพอเห็นสภาพของเพื่อนพี่สาวก็โพล่งขึ้นด้วยความตกใจ

“อ้าว...พี่โยเป็นอะไรไปคะ”

“โยต้องเสียเงินเป็นลม รีบไปซื้อปรอทฟิล์มมาเถอะมี จะได้พาโยไปโรงพยาบาล”

“ไปรตผมดีกว่าครับ จอดอยู่ข้างหน้านี้เอง”

ธีรภาพพาสองสาวไปยังรถของตน เขาวางโยชิตาลงบนเบาะหลัง ไหมแก้วขึ้นไปนั่งและซ้อนศีรษะเพื่อนมาวางบนตัก ส่วนมัดหมี่นั่งด้านหน้า คนทั้งหมดรีบมุ่งหน้าสู่โรงพยาบาลทันที

ขณะขับรถกลับคอนโดฯ คนเป็นพี่ยังนั่งยิ้มไม่หุบ จนน้องสาว

เอ่ยแซว

“ไอ้โฮเฮะ พี่สาวเราเป็นเอามาก ปากฉีกจะถึงหูอยู่แล้วนะพี่ไหม”

“บ้านนี้มี พี่ไม่ได้ยิ้มมากอย่างนั้นสักหน่อย”

ไหมแก้วนั่นสิคะจะไม่ยอมรับ แต่ทุกครั้งที่นึกถึงผู้มีพระคุณ หัวใจหล่อนเป็นต้องเต้นรัวด้วยจังหวะแปลกๆ นอกจากธีรภพจะช่วยพาโยชิตาไปโรงพยาบาลแล้ว ยังอาสาขับรถกลับมาส่งพวกหล่อนเพื่อเอารถอีกด้วย ตลอดเวลาที่ได้พูดคุยกันจึงได้ข้อมูลเกี่ยวกับชายหนุ่มเพิ่มเติม

เขาเรียนจบคณะเศรษฐศาสตร์เมื่อสี่ปีก่อน ขณะนี้ทำงานอยู่ในบริษัทการเงินแห่งหนึ่ง ซึ่งไม่ไกลจากคอนโดฯ ของหล่อน แถมโลกยังกลม เพราะชายหนุ่มเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่พอไหมแก้วนึกว่าเคยพบกันหรือไม่ เขาก็เอาแต่ยิ้มท่าเดียว

“หรือจะ...มีจะพยายามเชื่อนะ ถ้าพี่ไหมไม่ทำตาวานเหมือนน้ำเชื่อมแบบนี้ แถมยังนั่งใจลอยไปไกลนู่น” คนเป็นน้องแกล้งแซย

ไหมแก้วนัยน์ตาร้อนผ่าวยิ่งกว่าเดิม ความใจเย็นและเป็นสุภาพบุรุษของธีรภพทำเอาหัวใจสาวถึงกับแกว่ง

“ทะเล้นใหญ่แล้วมี พี่ไม่ได้คิดอะไรสักหน่อย แค่รู้สึกว่าเป็นหนี้บุญคุณที่เขาช่วยเราสามคน”

หากไม่ได้ธีรภพ สองสาวก็ไม่ว่าจะช่วยโยชิตาอย่างไร เขาช่วยป็นห้องน้ำไปเปิดกลอนประตูแล้วยังอาสาพาไปส่งอีก

“เข้าใจแล้วจะ แค่นี้ทำไมต้องหน้าแดงหูแดงด้วย”

“มีก็เหมือนกันนั่นแหละ มองเขาเสียตาวานยิ้ม”

“แหม...ก็พี่ภพออกจะหล่อนี่จะ อย่างกับพระเอกหนังจีน ผิวี่ขาวจนมีอิจจา ทั้งสูง ล่ำ กล้ามแขนเป็นมัดๆ มีไม่มองก็โง่แล้ว”

“พอๆ เลยมี นำเกลียด ไปวิจารณ์เขาอย่างนั้นได้ยังไง”

ธีรภพหุ่นดีมาก แผงออกกว้างเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ยิ่งสวมเสื้อเชิ้ต

รัดรูปยิ่งเผยให้เห็นแผลอกแนบตึง แต่ที่ทำให้ไหมแค้นตะลึงคือรอยย้อมกับ
ลักยิ้มข้างแก้ม เพราะยามเขายิ้มโลกก็พลันสว่างไสว

“ก็มันจริงนี่นา เสียตายจัง เราสองคนน่าจะชวนพี่ภพไปกินข้าว”

“น่าเกลียดน่ามี เราเป็นผู้หญิง ไปชวนเขาได้ยังไง” คนเป็นพี่ปราง
แต่ลึกๆ แล้วก็อยากมีโอกาสพบกับธีรภพอีกสักครั้ง

“ขึ้นซักห้าคนอื่นก็คว่าไปนะสิพี่ เดี่ยวมือดมีพี่เขยเป็นนักเศรษฐ-
ศาสตร์”

“เพื่อเจอใหญ่แล้ว พี่กับเขาไม่ได้เป็นอะไรกันสักหน่อย”

“นี่ใจคอพี่จะไม่มองใครนอกจากเจ้าของดอกไม้หรือจะ”

พอกลับมาถึงคอนโดฯ สองสาวก็เจอกับเรื่องประหลาดใจนั่นคือ
มีชายหนุ่มมาฝากดอกกุหลาบไว้ให้ และมีคำอวยพรให้โชคดี ไหมแค้น
เดินถือกุหลาบขึ้นห้องด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“ไม่รู้สิมี พี่รู้สึกว่าคุณชายที่ส่งดอกไม้ให้กับพี่ต้องเป็นเนื้อคู่กัน”

“แล้วถ้าเกิดเขาหน้าตาอัปลักษณ์ หรือเป็นพวกแอบจิตขึ้นมา
พี่ไหมจะทำยังไง”

“ไม่หรมกมี พี่เชื่อว่าผู้ชายคนนี้ต้องเป็นคนดีไม่ต่างกับคุณภพ และ
ตราบดีที่ยังไม่รู้ว่าเป็นใคร พี่ยินดีรอเขา”

ผู้ชายซึ่งถูกกล่าวถึงกำลังนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ในที่สุดธีรภพ
ก็ได้คุยกับไหมแค้น แม้จะไม่ได้บอกว่าเขาคือคนที่แอบส่งดอกไม้ให้
หญิงสาวมาหลายปี

ธีรภพแอบชอบไหมแค้นมาตลอด นับตั้งแต่หญิงสาวเข้าเรียน
มหาวิทยาลัย เขาพบหล่อนครั้งแรกในห้องสมุดโดยการช่วยหยิบหนังสือ
ให้ จากนั้นก็ได้แต่แอบดู ไม่กล้าเข้าไปทัก เขาเห็นหล่อนมักอยู่กับเพื่อน
กลุ่มใหญ่ สำหรับผู้ชายซื่อๆ สุดท้ายก็ไม่กล้าเข้าไปแสดงตัวสักที เมื่อ
ความรักแน่นอก ชายหนุ่มก็ตัดสินใจส่งดอกไม้เป็นการบอกความนัยแทน

และได้แต่เขียนคำพูดหวานๆ เพื่อบอกความในใจแต่ไม่กล้าลงชื่อ

ชายหนุ่มเลือกกุหลาบสีเหลืองเพราะมันหมายถึงความเป็นเพื่อน แม้ว่าจะอยากเป็นมากกว่านั้น ในงานรับน้อง เขาแอบดูใหม่แก้ว และคอยช่วยเหลือเจียบๆ ผ่านมาหลายปีชายหนุ่มก็ยังคงตามส่งดอกไม้ให้ จนกระทั่งหญิงสาวเรียนจบ เขาก็เป็นเจ้าของช่อกุหลาบสีเหลืองจำนวนร้อยดอก เพื่อแสดงความยินดีในงานรับปริญญา

หลายครั้งที่เขาปรึกษากับธิดัตต์ ซึ่งน้องชายก็แนะนำให้เข้าไปทำความรู้จัก แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร พออยู่ต่อหน้าใหม่แก้วเขาก็พานพูดไม่ออก อยู่เรื่อย...กระทั่งวันนี้เขาก็นึกถึงประโยคที่น้องชายเคยปรัมปรา

‘อะไรว่า...แค่นี้ก็ไม่กล้า ปวดอะฟี’

ชายหนุ่มตั้งใจว่าจะหาโอกาสสารภาพความจริง เขาจะไม่ยอมหลบอยู่ในเงาอีกต่อไปแล้ว แต่ปัญหาใหญ่ตอนนี้ก็คือจะอย่างไรให้ใหม่แก้วชนะการประกวด การประกวดครั้งนี้สำคัญต่อหญิงสาวมาก เพราะเป็นการปูทางสู่อนาคต

ลำพังคู่แข่งคนอื่นไม่เท่าไร แต่วรรณธนะเหมือนจะพยายามใช้เส้นสาย ธีรภพรู้สึกคุ้นตาทาน้ำข้าว เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

เขาหยิบรีโมตขึ้นมาเปิดโทรทัศน์ได้ดูทีละช่อง ช่องหนึ่งกำลังนำเสนอข่าวซึ่งผู้ประกาศคือเพื่อนของธีรภพ แต่ผันตัวไปทำงานวงการบันเทิง เขารับหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา และเปิดรูปงานเลี้ยงรุ่นเมื่อสามเดือนก่อน

ในงานนั้นทุกคนต่างพาครอบครัวหรือคนรักไปด้วย ยกเว้นธีรภพที่ฉายเดี่ยว เพื่อนในคณะแซวว่าทำไมจนปานนี้แล้วยังไม่มีแฟน นิวเรียวได้ไปตามรูปถ่าย ชายหนุ่มหยุดค้างตรงรูปคู่ซึ่งเห็นใบหน้าของใครคนหนึ่งอยู่ที่มุมภาพ แม้จะเห็นแค่เสี้ยวเล็กๆ แต่ก็จำได้ทันที

มิสเตอร์พอลเป็นคู่รักของเพื่อนในคณะ ถ้าอย่างนั้นก็ไม่น่าแปลกเพราะเขาสนิทสนมกับเพื่อนคนนี้ ธีรภพย้อนมาที่สมุดโทรศัพท์แล้วโทร. ออกได้ยินเสียงรอสายอยู่พักใหญ่

“ нуใช้ใหม่ นี่ฉันเองนะ...ภพ ”

ปกติยามอยู่กับเพื่อนเขามักจะให้เพื่อนเรียกชื่อเล่นซึ่งมาจากชื่อจริง แต่ถ้าอยู่ในบ้านจะเรียกกันว่าตีใหญ่

“เออ มีอะไรเล่าภพ ”

“นายยุ่งหรือเปล่า พอดีฉันอยากจะปรึกษาอะไรสักหน่อย มะรืนนี้ว่างไหม ”

เขานัดแนะกับเพื่อน ปลายสายตอบรับด้วยความยินดี หลังจากถามสารทุกข์สุกดิบกันเรียบร้อยธีรภพก็วางสาย ไปหน้าแต่มรยอิ้ม

“คุณใหม่ไม่ต้องห่วงนะ ผมจะหาทางช่วยคุณให้ได้ตำแหน่งอย่างใสสะอาด รอผมหน่อยนะ ”

“ถ้าเป็นเรื่องการประกวด คุณสบายใจได้คุณภพ ทางผมกับคณะกรรมการทำอะไรตรงไปตรงมาอยู่แล้ว ”

ในที่สุดธีรภพก็ได้คุยกับพอลโดยได้รับความช่วยเหลือจากภานุ แต่เนื่องจากเพื่อนติดงานที่สถานีทำให้ไม่ได้มาด้วย ในร้านกาแฟตอนนี้จึงมีสองหนุ่มนั่งคุยกันตามลำพัง

เขาเพิ่งรู้จักพอลว่าวรรณสพยายามใช้ทุกวิถีทางเพื่อให้ชนะการประกวด หล่อนมีมารดาเป็นพวกไฮโซ แต่ต้องการให้ลูกสาวได้ตำแหน่งเพื่อก้าวขึ้นสู่การเป็นนางแบบชั้นนำของประเทศ แต่คณะกรรมการไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น อยากให้เป็นการแสดงความสามารถของนางแบบและคิดสรรผู้ที่ดีที่สุด

“ผมดีใจที่ได้ยินแบบนี้ ”

“นี่คุณคงไม่ได้มาติดสินบนให้ผมเข้าข้างคุณใหม่แถวหรอคะ ”

“ไม่ครับ ผมเชื่อในความสามารถของคุณใหม่ เธอมีศักยภาพในตัวเองอยู่แล้ว ผมแค่ไม่สบายใจถ้าใครคิดจะเล่นตลกดิ ”

“คุณพูดถูกนะคุณภพ คุณวิฑูรย์ทำแบบนี้จริงๆ น่าสงสาร เธอคงคิด

ว่าผมเป็นพวกฝรั่งซีกอ ถึงคิดจะใช้ร่างกายเข้าแลก ผมเห็นแล้วสมเพช”

“ถึงขนาดนั้นเลยหรือ”

“ก็ทำนองนั้น แต่ผมไม่เล่นด้วย เธอเลยคิดว่าผมเล่นตัว แต่ผมไม่ได้บอกเธอหรอกนะว่าผมกับ...”

ธีรภพยิ้ม แม้สมัยนี้สังคมจะเปิดกว้าง แต่ชายรักชายหลายคู่ก็ยังอยากให้เป็นเรื่องส่วนตัว

“ไม่ต้องห่วง เธอจะไม่มีวันรู้เรื่องนั้นจากผมแน่ๆ”

“ดี แสดงว่าเราสองคนคุยกันรู้เรื่อง ความจริงคณะกรรมกรเองก็เห็นฝีมือของคุณใหม่แก้ว เธอทำได้ดีมากในรอบเดินแบบ แต่ต้องดูผลงานรอบสุดท้าย เพราะงานนี้เราใช้บททดสอบเพื่อดูไหวพริบและทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น”

“งานนี้คุณคิดว่ามีคู่แข่งที่น่ากลัวจริงๆ สักกี่คน”

พอลหลุดหัวเราะ มองธีรภพด้วยใบหน้าแตรมยิ้ม เขาโคลงศีรษะ

“คุณภพรู้ตัวใหม่ว่า ที่คุณทำอยู่นี้เขาเรียกว่าล้วงความลับจากกรรมกรนะ และผมเองก็ไม่ชอบให้ใครมาทำแบบนี้เสียด้วย”

“ผมขอโทษครับคุณพอล ผมแค่เป็นห่วงว่าคุณใหม่จะต้องเตรียมตัวยังไง”

“เธอช่างโชคดียิ่งๆ ที่มีคุณคอยดูแลอยู่ตลอดเวลา”

“คุณรู้...” ธีรภพทวนคำ จากนั้นชายหนุ่มก็พยักหน้า ตลอดเวลาที่ผ่านมาแก้วอยู่บนเวทีเขาเอาแต่จ้องมอง ครั้นงานเลิกก็ไปเดินป่วนเบ๊ยนด้านหลังเวที

“บังเอิญผมเป็นประเภทช่างสังเกตคนหล่อๆ และบังเอิญคุณก็ตรงสเปกผมพอดี ถ้าไม่ใช่เพราะผมมีหนูอยู่แล้ว บางทีเราสองคน...”

“อย่าเลยครับคุณพอล ผมสั่งไม่ได้หรอก และผมเองก็ไม่มีรสนิยมแบบนี้ คุณมีของดีอยู่ในมือแล้ว อย่าปล่อยให้หลุดมือไปจะดีกว่า”

“ตรงดี ผมชอบ และผมก็เข้าใจด้วย เรื่องแบบนี้บังคับกันไม่ได้”

หรือก”

“ขอบคุณนะครับที่เข้าใจ”

5

แม่ค้ากับลูกค้า

“ลูกเนี่ยนะจะกลับมาอยู่บ้านกับแม่”

“ก็ใช่ล่ะสิจ๊ะ คือว่า...เอ่อ...มหาวิทยาลัยของมี เขา...เอ่อ...อะไรนะ...อ้อ ปิดปรับปรุงหลักสูตร”

“มีด้วยหรือ ปิดปรับปรุงหลักสูตร” ทอฝ้ายทวนคำ มองลูกสาวอย่างไม่เชื่อหู หล่อนค่อนข้างแปลกใจเมื่อจู่ๆ บุตรสาวคนเล็กก็บอกว่า จะกลับมาอยู่บ้าน แถมยังขอมาช่วยงานที่ร้านอีกด้วย

“แหม...มีสิจ๊ะ แม่ไม่เคยได้ยินหรือ โรงเรียนที่กรุงเทพฯ บางแห่งก็เคยทำ ตอนที่กระทรวงศึกษาธิการเขาท้วงว่า หลักสูตรมันไม่ครอบคลุม หรืออะไรเนี่ยแหละจ๊ะ” และอีกสารพัดที่หญิงสาวกำลังจะพูด แต่ผู้เป็นแม่โบกมือให้หยุด

“พอๆ แม่ฟังไม่รู้เรื่องกับเขาหรอก ว่าแต่มีแน่ใจนะว่าไม่ได้ถูกมหาวิทยาลัยไล่ออก”

“โอ้...แม่ มีระดับนี้แล้ว จะถูกไล่ออกได้ยังไงกันจ๊ะ หรือว่าแม่ไม่อยากให้มีมาอยู่ด้วย จันมีกลับดีกว่า”

ลูกสาวคนเล็กแกล้งอน พอเจอมุมนี้ออฝ้ายก็ใจอ่อน

“ใครจะไม่อยาก แม่คิดถึงทั้งสองคนนั่นแหละ อยากไปเยี่ยมที่กรุงเทพฯ ด้วยซ้ำ ในเมื่อลูกว่างก็ดีแล้ว แม่มีงานให้ทำพอดี”

“งานอะไรหรือจ๊ะ”

“เมื่อวานนี้มีลูกค้าโทร. มา จะขอให้ร้านเราตัดชุดสำหรับวงดนตรี ลูกทุ่ง”

เรื่องที่ได้รับรู้จากมารดาทำเอามัดหมี่อดประหลาดใจไม่ได้ เพราะ ตำบลบางยี่สุนแห่งนี้ไม่มีวงดนตรีประจำตำบล จะมีก็แต่ระดับจังหวัด ซึ่งเท่าที่ห่อนทราบมักจะใช้ร้านใหญ่ๆ ในกรุงเทพฯ ตัดชุดให้มากกว่า

“แม่รู้จักลูกค้าคนนี้เป็นใครส่วนตัวหรือจ๊ะ”

“เปล่าหรอก แต่เขาโทร. มาเมื่อวานนี้ ช่วงนี้ลูกค้าร้านเราก็เียบไป แม่เลยรีบรับเอาไว้ เดียวนี้พวกแม่บ้านไปตัดชุดที่กรุงเทพฯ กันหมด แม่เองก็เรียนตัดเย็บมานานแล้ว ลูกค้าบอกว่ามันซ้ำ แม่ถึงอยากให้ไหมกลับมาช่วยงาน ไหนๆ ก็เรียนมาทางออกแบบตัดเย็บเสื้อผ้า จะได้ช่วยกันคิดแบบใหม่ๆ ตัดไปโชว์หน้าร้านบ้าง”

“โอ๊ย! เรื่องนั้นไม่ต้องเป็นห่วงหรอกแม่ มีคิดไว้แล้ว”

“มีนะหรือ”

หญิงสาวทำคอย่น ยกมือปิดปาก “เออ...มีหมายถึงว่า พี่ไหมส่งแบบเสื้อมาให้แล้ว มีจะเตรียมผ้าไว้ตัด อาทิยหน้าก็คงมีแบบโชว์ได้”

“นี่ลูกเย็บผ้าเป็นกับเขาด้วยหรือ”

มัดหมี่ดูเหมือนทอมบอย ไม่ว่าจะเป็นทรงผมซอยสั้น แถมยังทำท่าทางกระโดดกระเดกเหมือนผู้ชาย ผู้เป็นแม่จึงไม่เชื่อว่าห่อนจะเย็บปักถักร้อยเป็น

“แหม...แม่ก็ มือชั้นนี้แล้ว มีเป็นลูกช่างตัดเสื้อชื่อดังของตำบล ไม่ซึมซับมาบ้างก็ไม่รู้จะว่ายังไงแล้ว”

“จั้นแม่จะคอยดู พรุ่งนี้มีตื่นแต่เช้าหน่อยนะ จะได้มารอด้อนรับลูกค้า เขาบอกว่าจะมาถึงที่นี้เก้าโมง”

“แล้วเรื่องเงินมัดจำล่ะจ๊ะ แม่จะจัดการยังงัย”

“คงต้องตกลงกันก่อน ถ้าคุยแล้วดูน่าเชื่อถือ ก็อาจจะเก็บสักครึ่งหนึ่ง”

ทอผ้ายพุด

“แต่ถ้าไม่ใช่ลูกค้าประจำ มาสั่งตัดชุดทีละหลายหมื่นแบบนี้ มีว่าแม่เก็บมัดจำเยอะหน่อยไม่ดีหรือจ๊ะ” หญิงสาวเสนอ

ปกติมารดาเป็นคนใจดี มักจะเกรงใจลูกค้าและชอบออกให้ก่อน ถ้าเป็นลูกค้าตัดชุดเดียวก็ไม่เท่าไร เพราะต้นทุนก็แค่อุปกรณ์หรืออย่างมากที่สุดก็คือผ้า แต่สำหรับรายนี้เป็นชุดของวงดนตรีลูกทุ่ง ไหนจะเรื่องผ้า เครื่องประดับ และของตกแต่ง ราคาคงมากโข

“เกรงใจเขา มาถึงก็เรียกเงิน ถ้าถูกใจกันอีกหน่อยจะได้มาอุดหนุนบ่อยๆ”

“แม่อะไรอย่างนี้ทุกที ระวังจะเจอลูกค้าเขี้ยวลากดินนะจ๊ะ”

“แม่ถือคติว่าช่วยได้ก็ช่วยๆ กันไป เราเองก็ฐานะไม่ใช่ว่าจะยากจนเงินแค่นี้เอง ไม่ลำบากหรอก แต่บางคนสิ เขาชักหน้าไม่ถึงหลังด้วยซ้ำ ผลอยู่ ก็ต้องไปกู้ยืมเขามา”

“ตามใจแม่จ๊ะ ว่าไงว่าตามกัน”

ภายในบ้านหลังงามซึ่งตอนนี้มีเพียงนายหญิงของบ้านกับสาวใช้คนสนิทกำลังนั่งปรึกษาหารือกัน

หลังจากทะเลาะกับเสี่ยซังในคืนนั้น วันรุ่งขึ้นเขาก็เดินออกไปซื้อขนมครกเจ้าอร่อยมาจ้อ ทำให้เพ็ญพักตร์หายหงุดหงิดเป็นปลิดทิ้ง แม้จะมีเรื่องขัดแย้งกัน แต่เขาก็แสดงออกทุกครั้งว่ายังแคร์ หล่อนจึงละทิ้งด้วยการยอมคุยด้วย แต่ถึงอย่างนั้นความแค้นก็ทำให้ยากทำอะไรสักอย่างเพื่อแก้แค้นทอผ้า

“ลื้อแนใจหรือจี้จ้า...ว่าพวกนั้นมันจะหลงกล”

แผนการก็คือทำให้เป็นลูกค้าว่าจ้างให้ทำงานให้ หลังจากนั้นก็จะตลบหลังทำให้ขาดทุน ถ้าพึ่งเพ็ญพักตร์เองไม่ยากทำหรอก แต่ได้แรงยุจากสาวใช้

“รับรองค่ะ คุณนายกิ...เอ่อ คุณเพ็ญพักตร์” สาวใช้เกือบหลุดปากเรียกชื่อเดิมของกิมาถึงอยู่แล้ว แต่ยังปากไว้ทัน

คนที่ทำงานบ้านนี้เป็นเวลานานย่อมรู้ดีว่า นายหญิงของบ้านมักจะอารมณ์เสีย แต่ถ้าใครรู้จักเอาใจ บางทีก็ได้ทิปเป็นธนบัตรใบละพันด้วยซ้ำ

“แต่อ้าวแล้ว”

“แต่คุณนายบอกเองไม่ใช่หรือคะ ว่าพักนี้ร้านของมันดูเจิบๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นพอมีลูกค้ามันต้องรีบตะครุบแน่ ที่นี้ก็จะไปไปตามแผนของเรา”

นักสืบส่งข่าวมาว่าลูกค้าของร้านนั้นลดลง เพราะคนในตลาดหันไปตัดเสื้อที่กรุงเทพฯ หรือบางคนก็นิยมซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปในห้างสรรพสินค้ามากกว่า

“ใช่...แต่อ้วยงักล้วยอยู่ดี นี่มันกันดีให้ไปคุยพรงนี้ เกิดมันรู้ทันขึ้นมาจะทำยังไง”

“แต่คุณนายแน่ใจไหมคะว่า มันไม่รู้ว่าคุณนายเป็นใคร”

ทอฝ่ายไม่เคยเจอกิมาถึงมาก่อน นั่นเพราะในวันแต่งงานหล่อนไม่ได้มาร่วมงานด้วย หลังจากมารดาของทอฝ่ายเสียชีวิต หล่อนก็ย้ายตามนายพลสันติสุขไปอยู่ที่ตำบลบางยี่สุน ตอนแรกกิมาถึงคิดว่ามารหัวใจถูกกำจัดไปอย่างถาวรแล้ว เพราะเพชรบูรณ์กับตำบลบางยี่สุนอยู่ไกลกันมาก แต่พอสามีเอ่ยปากว่าอยากจะย้ายมาตั้งรกรากที่นี่ หล่อนก็โกรธจนแทบควั่นอกหัก

ที่สามีอยากย้ายบ้านเพราะต้องการอยู่ใกล้ๆ ทอฝ่าย ไม่ว่าจะผ่านมากี่ปี สายสัมพันธ์ระหว่างคนทั้งคู่ก็หยั่งรากลึกจนยากจะถอนขนาดหล่อนเป็นภรรยาเสียซึ่งยังไม่เคยยอมให้อ่านจดหมายที่เก็บไว้ในลิ้นชักลับกบับ แต่สิ่งที่ทำให้ใจแทบจะขาดรอนๆ ก็เป็นตอนที่ทั้งคู่ทะเลาะกัน ทุกครั้งเขาต้องหลบเข้าห้องทำงาน หล่อนมองผ่านหน้าต่างก็เห็นว่า

สามีชอบดูรูปผู้หญิงคนหนึ่ง แต่พอถามเขาก็โวยวายหาเรื่องไม่ยอมตอบ อยู่เรื่อย หล่อนหาทางสืบจนในที่สุดก็รู้ว่าผู้หญิงที่อยู่ในรูปใบนั้นคือ ทอฝ้าย

“แน่นอน เราสองคนไม่เคยเจอกัน แต่อ้าวจำมันได้แม่น นั่งผู้หญิง คนนั้นทำให้พี่ซึ้งหลงหัวปักหัวปำ”

“ฉันก็สบายมาก พรุ่งนี้คุณนายชวณคุณตีเล็กไปด้วยสิคะ เกิดมีอะไรไม่ชอบมาพากล หนีเสียก็สิ้นเรื่อง แต่ถ้าทุกอย่างฉลุยก็ไม่ต้องกังวล”

“เออ ลือนี้มีมันหัวแหลมดินะ ให้ตีเล็กไปส่ง ช่วงนี้ลูกชายอ้าวก็อยู่ว่างๆ”

“แต่คุณนายต้องอย่าลืมนะเจ้าคะว่า ห้ามให้คุณตีเล็กรู้แผนการของเราเด็ดขาด ไปถึงก็ให้รอข้างนอก ไม่อย่างนั้นคุณตีเล็กอาจจะสงสาร และแอบช่วยมันก็ได้”

“รู้แล้วนะ อ้าวเลี้ยงลูกมาทำไมจะไม่รู้จักนิสัย ทั้งตีเล็กและตีใหญ่ เป็นคนดี เห็นคนก็สงสารไปหมด แต่ทำไมไม่ยอมสงสารอ้าวบ้างเลย”

“คุณนายขา อย่าเสียใจไปเลยนะคะ ถ้าแผนนี้สำเร็จคุณนายก็จะได้แก่แค้นมันยังไปละคะ นั่งนั่นต้องแค้นใจจนแทบกระอัก แถมยังจะต้องหมดตัวอีกด้วย สะใจชะมัด”

“เรื่องหมดตัวคงไม่มีทางหรอก ผัวรวยขนาดนั้น แต่เจ็บใจละก็ไม่แน่นะ อ้าวอยากเห็นหน้ามันนักตอนที่อยู่ตัวว่าโดนหลอก”

“จีจ้าก็อยากเห็นเจ้าคะ จันจีจ้าไปทำงานก่อนนะเจ้าคะ ประเดี๋ยวถ้าคุณตีเล็กเข้าบ้านแล้ว จีจ้าจะบอกให้มาพบคุณแพทย์พัศตร์คะ”

“ขอบใจลือมากนะ ว่างานนี้สำเร็จ อ้าวจะตกรางวัลให้อย่างงามเลยทีเดียว”

“มันนะหรือครับ จะไปตำบลบางยี่สุน”

ทันทีที่รถตัดเดินเข้าบ้าน มารดาก็ให้คนรับใช้ตามไปพบที่ห้องรับแขก

ส่วนบิดายังไม่กลับเพราะเคลียร์งานอยู่ที่โรงสี

“ใช่ พอดีมีแม่เพื่อนเปิดร้านอยู่ที่นี่ เขานัดให้ไปพบ ไม่ได้เจอกันหลายปีแล้ว”

“เพื่อน...คนไหนครับ ผมรู้จักหรือเปล่า”

ธิดัตจำได้ว่ามารดา มีพื้นเพเดิมอยู่ที่จังหวัดเพชรบูรณ์ หลังแต่งงานก็ย้ายตามสามีมาที่นี่ ท่านแทบไม่ได้ติดต่อกับใคร จะมีบ้างก็คือพวกคุณหญิงคุณนายที่เล่นไพ่ด้วยกัน หรือไม่ก็ก๊วนที่ชวนกันไปทำศัลยกรรมตัดนูน เตมนี จี๊ดนุ่นที่คลินิก แต่ทั้งหมดก็ลืวนแล้วแต่เป็นเพื่อนกินทั้งนั้น

“ลื้อไม่รู้จักหรือก็เลิก ไม่ต้องถามมากได้ไหม ถ้าไม่ว่างมาจะให้คนขับรถไปแทน”

พอเห็นคนเป็นแม่น้อยใจ ธิดัตก็เกาะแขนท่านอย่างประจบ

“ขอโทษครับม้า ว้างสิครับ ผมแค่ถามเฉยๆ คุณนายแม่จะไปไหน ผมพาไปได้ทั้งนั้นแหละ โดยเฉพาะถ้ามีทิปให้คนขับรถสักหน่อย รับรองขับฉิวเลย”

“เรื่องทิปมีแน่ แต่ว่าตีเล็กต้องจอดรถรอไม่นานน้อยนะ ม้าจะคุยธุระนาน หรือลื้อจะไปเดินเล่นในตลาดก่อนก็ได้ พอถึงเวลาม้าจะโทร. ให้มารับ ไม่ใช่อะไรหรอก ตรงนั้นมันจอดรดยาก”

“ในบางยี่สิบมีที่จอดรดยากด้วยหรือครับ” ลูกชายถามด้วยความสงสัย

กิมลั้งหน้าม่าน และรีบกลบเกลื่อน “ก็มันเป็นแถวๆ หอนาฬิกาใกล้ๆ เขาห้ามจอด เอ๊ะ! ชักมากจริง”

“ครับๆ จอดยากก็จอดยาก ม้าไม่ต้องห่วงหรอก ผมเองก็มีธุระต้องไปจัดการเหมือนกัน เอาไว้มาพร้อมแล้วโทร. เรียกก็แล้วกัน”

“ธุระของลื้อคืออะไรหรือ” กิมลั้งถาม

ธิดัตลู่ทำทอยพลางหัวเราะร่วน เขาไม่ต้องการให้มารดารู้ว่าเขาแอบหลบไปหาใครบางคน เกือบเดือนแล้วที่ไม่ได้เจอกัน แต่ชายหนุ่มก็

เก็บภาพใบหน้าหล่อหน้ามาฉับแทบทุกคืน

“ก็...เรื่องงานยังไฉ่ละครับ บังเอิญผมนึกได้ว่าเพื่อนในบริษัทมีบ้าน
อยู่ที่ตำบลบางยี่สุน”

“แล้วไป จั้้นตกลงตามนั้นละ ห้ามตื่นสายอีกละ ม้าอยากออกเข้า
หน้อย ไปถึงจะได้มีเวลาคุยกันนานๆ”

“ครับ ผมจะตั้งนาฬิกาปลุกเอาไว้”

“ชอบใจมากนะดีเล็ก ลือเป็นลูกที่ดีจริงๆ”

“ม้าหายโกรธป้าหรือยังครับ” พอสบโอกาสที่ทักก็รีบสอบถาม
เกี่ยวกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้น

มารดาพยักหน้า “หายแล้ว ป้าของลืออุตสาหไปซื้อขนมครกเจ้าโปรด
มาให้ จะไม่ไฉ่อ่อนไฉ่ยังไฉ่ ม้ารักป้าที่สุดในโลก ไม่มีอะไรทำให้ม้าโกรธ
ป้าได้จริงจิงหรือ”

“ไฉ่โฮ ค่อยยังชั่ว ไฉ่ผมก็นึกว่าม้าจะไม่ยอมหายโกรธเสียแล้ว”

“ม้าไม่ใช่คนใจร้ายหรือดีเล็ก ใครดีม้าม้าก็ดีตอบ แต่ถ้าใครล้า
มาทำร้ายจิตใจม้าละก็ ม้าจะเล่นงานมันอย่างหนักเลยทีเดียว”

“ไฉ่คุณเพ็ญพัทธ์สิลูก คุณเขาจะมาเป็นลูกค้าเรา”

“สวัสดีค่ะ” มัดหมี่ประนมมือไฉ่ มองผู้หญิงตรงหน้า จะบอกว่า
อีกฝ่ายสวยก็ถูก แต่ไม่ใช่สวยแบบธรรมชาติ เพราะคะเนด้วยสายตาแล้ว
คงผ่านมีดหมอมาทั้งตัว เริ่มตั้งแต่ทรวงอกที่อิมจินโคนมยังอาย ใบหน้าที่
ผ่านการแต่งเติม เสริม ยกกระชับ เป็ลือกตาที่เป็นสองชั้นลึกผิดกับสำเนียง
ที่บ่งชัดว่าเป็นคนจีน แต่เจ้าตัวพยายามกลบเกลื่อนด้วยการพูดกลั้วคอ
ตลอดเวลา จมูกที่ถูกเหลาจนแหลม จนถึงเรียวปากอิมและเจ๋อเพราะ
ฟิลเลอร์ที่ฉีดเข้าไป

ใบหน้าแทบหารอยตีนกาไม่เจอเพราะตึง กระชับแอนด์ฟิต สังเกต
จากเวลาอิม หน้าผากจะไม่มีรอยย่นจนดูเหมือนคนลิมตาโพล่งตลอด

เวลา

“ให้ว้พระเถอะหนู” เพี้ยพัคตร์บอกมัดหมี่แล้วหันไปหาทอฝ้าย
“นี่ลูกสาวไซ้ไหม สวยดีนี่”

“ไซ้จ๊ะ ฉันมีลูกสาวสามคน แพรจันทรคนโต ใหมแก้ว แล้วก็คนนี้
ชื่อมัดหมี่”

“ลูกตกดินะ” เพี้ยพัคตร์โพล่งขึ้น ทำเอามัดหมี่หน้าตึง ไม่รู้ทำไม
หล่นถึงรู้สึก่ออีกฝ่ายพูดจาแปลกๆ แถมยังไม่ค่อยกล้าสบตาอีกด้วย

“แค่สามคนเอง ความจริงพี่ฉันก็อยากมีลูกเพิ่ม แต่ฉันบอกว่า
ไม่ไหวแล้ว เพราะถ้าวรวมลูกของทุกคนด้วยก็ปาเข้าไปสิบสามคนแล้ว”

“ดีนะ ครอบครัวยุ่งดี จะได้ไม่มีเวลาไปยุ่งกับครอบครัวคนอื่น”

“เอ๊ะ...คุณนาย” มัดหมี่ฮึดฮัด

“ไม่เอาน่ามี คุณเพี้ยพัคตร์แค่พูดเล่นนะ จริงไหมจ๊ะ”

“จริงของเธอ ฉันหมายถึง...จะได้ดูแลลูกสาวให้ดียังไงละ ลูก
สมัยนี้เลี้ยงยาก ต้องคอยดูแลอย่างใกล้ชิด เกิดเสียคนไปจะแย่”

“เรามาคุยเรื่องงานดีไหมจ๊ะ เวลากระชั้นชิดอย่างนี้ ฉันกลัวจะ
เตรียมของไม่ทัน” ทอฝ้ายตัดบท

งานที่เพี้ยพัคตร์จ้างให้ทำก็คือตัดชุดหางเครื่องของวงดนตรีลูกทุ่ง
ซึ่งมีทั้งหมดห้าสิบชุดด้วยกัน แบบชุดทางลูกค้ำเตรียมมาเรียบร้อยแล้ว
ลักษณะชุดคล้ายปีกนก หางยาวกรวยกราย แถมช่วงลำตัวยังประดับเพชร
อีกด้วย

“คิดว่าพอทำได้ไหม ฉันให้เวลาเดือนครึ่ง”

“โอ๊ย! ใครที่ไหนจะไปทำทัน มีตั้งห้าสิบชุดนะคุณนาย แต่ละชุดก็
ฉู่ฟูเสียขนาดนั้น ปกติก็ต้องสามเดือนขึ้นไป” มัดหมี่โวย

“เอ๊ะ! มี ไปพูดอย่างนั้นกับคุณเพี้ยพัคตร์ได้ยังงั้น”

“ก็มันจริงนี่จ๊ะแม่ ชุดเยอะขนาดนี้ ร้านเราก็เชื่อว่าจะมีลูกมือเยอะ
เสียหน่อย”

“แต่แม่คงว่าจะแบ่งไปให้ร้านป่าปริกทำครึ่งหนึ่ง ที่เหลือเราน่าจะ
ทำเสร็จ แม่ติดต่อช่างเสียเอาไว้แล้วห้าคน เขายินดีมาช่วย”

“ถ้าอย่างนั้นก็ค่อยยังชั่ว คงไม่มีปัญหา”

“แหม...ยังจะต้องมาลงเลอะไรอีกล่ะ เงินมากขนาดนี้ หาทั้งชาติก็
ไม่มีวันหาได้”

มัดหมี่วัดวัดสายตาขยับ หล่อกันรู้สึกเหมือนกับว่าผู้หญิงตรงหน้าคอย
พูดจากระแนะกระแหนมารดาอยู่เรื่อย แถมบางครั้งแวต่ายังแฝงความ
เกลียดชังด้วย

“บ้านมัดหมี่ คนเกลียดกันจะมาจ้างให้ทำงานทำไม เธอเป็นเพื่อน
ใหญ่แล้ว”

สุดท้ายหญิงสาวก็ตัดสินใจทิ้งอคติ และตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“บางครั้งเงินก็ได้สำคัญเสมอไปหรอกนะคะคุณนาย”

“ถ้าไม่สำคัญจริงๆ พวกเธอจะมาเปิดร้านทำไม”

“ก็ทำแก้เซ็งยังงี้ล่ะจ๊ะ คุณนายคงไม่รู้ว่าที่ดินเกือบทั้งหมด
ในตลาดและบริเวณใกล้เคียงเป็นของพ่อ เพราะฉะนั้นแม่จะเปิดร้านเสื้อ
หรือไม่ก็ไม่มีผลอะไร”

หญิงสาวผมสั้นโอ้ ทำเอาอีกฝ่ายหน้าตึง ชักสีหน้าไม่พอใจ

“ไม่เอาน่ามี้ วันนี้ลูกเป็นอะไรนะ ชอบพูดจาหาเรื่องอยู่เรื่อย คุณ
เพี้ยพักตร์อุตสาหมาเป็นลูกค้าเรา ถ้าเราทำสำเร็จก็จะมีลูกค้ามาอุดหนุน
เพิ่มขึ้น”

นามบัตรของวงดนตรีลูกทุ่งชื่อดังเป็นเครื่องรับประกัน หากคน
ภายนอกรู้ว่าชุดตัดเย็บจากร้านนี้จะต้องมาเป็นลูกค้าเพิ่มอีกแน่

“แต่แม่จ๊ะ...”

“ตามใจนะ ถ้าลูกเธอไม่ยอมรับงาน ฉันกลับละ” เจ้าของร่างอวบ
อัดผุดลุกขึ้นด้วยท่าทางขึงขัง ทอฝ่ายจึงต้องยื้อมือไว้

“เดี๋ยวสิจ๊ะคุณเพี้ยพักตร์ ไม่ใช่อย่างนั้น มีก็เป็นแบบนี้ละจ๊ะ พูดจา

โผงผาง คุณอย่าถือสาเลย”

มัดหมี่หน้าตึง เชิดหน้าแล้วได้ว่า “ร้านเราจะรับงานคุณนายก็ได้ แต่คุณนายต้องชำระค่ามัดจำอย่างน้อยครึ่งหนึ่งของสินค้าก่อน”

เพ็ญพักตร์ทำหน้าบึ้งแล้วแหวไผ่

“เอ๊ะ แต่ตอนคุยโทรศัพท์ ที่ตกลงกันไม่ใช่แบบนี้ นี่เธอคิดว่าฉัน ไม่มีปัญญาจ่ายหรือไง”

มัดหมี่เหลือบมองมารดา สุดท้ายแล้วท่านก็ใจอ่อนอีกตามเคย ไรศี่เกรงใจและสงสารคนอื่นเป็นมาตั้งแต่สาว ๆ แล้ว คราวนี้ก็คงเพราะเกรงใจถึงได้ยอมทำงานให้ก่อนโดยไม่เก็บค่ามัดจำ

“แม้ว่ามีไปเดินเล่นที่ตลาดก่อนเถอะนะ เรื่องนี้ให้แม่จัดการเอง คุณเพ็ญพักตร์ขามีนามบัตรวงดนตรีชัดเจนนะ แล้วแม่ก็เชื่อใจเขา”

“แต่มี...”

“แม่บอกให้ไปก็ไปสิ” ทอผ่ายขึ้นเสียง มัดหมี่ไม่มีทางเลือกจึงเดินคอตกออกไป มารดาพูดยั่วว่า “เอาไว้มแม่คุ้ยธุระเสร็จแล้วจะโทรเรียก หรือลูกจะไปนั่งกินกวยเตี๋ยวเรือร้านอาโกก็ได้ ไปนานๆ เลย ไม่ต้องห่วงแม่”

หญิงสาวพึมพำอย่างซัดใจ “แม่นะแม่ คอยดูนะ ถ้าโดนยาย คุณนายนั่นเอาเปรียบ จะมาโทษมีไม่ได้นะ”

หล่อนพ่นลมหายใจเฮือกใหญ่ เมื่อไม่มีทางเลือกสุดท้ายก็ตัดสินใจเดินไปตลาดซึ่งอยู่ถัดไปสองซอย

รถกระบะกลางเก่ากลางใหม่จอดเทียบหน้าบ้าน ธิตัดจำได้
ว่าครั้งที่แล้วเขาเคยมาส่งบิดาที่บ้านหลังนี้ บ้านของทอผ่ายอยู่ใกล้กับเรือนใหญ่ วันนั้นเขาสามารถขับรถเข้าไปได้ แต่ตอนนี้ประตูอัลลอยหน้าบ้านปิดเอาไว้ มองจากตรงนี้เห็นชายร่างอวบไว้หนวดนั่งอยู่หน้าบ้าน รั้วบ้านค่อนข้างทึบ อีกทั้งยังสูงตระหง่าน ชายหนุ่มไม่มีทางเลือก

นอกจากจอตรกและมองลอดประตูเข้าไป แต่จู่ๆ ก็สะดุ้งเมื่อมีใครอีกคน
มองมา

“ลุงมาหาใคร”

คนตรงหน้าดูเฒ่าๆ คล้ายเด็ก แต่พอมองชัดๆ ถึงได้รู้ว่าไม่ใช่
นอกจากจะไม่ใช่เด็กแล้วยังเป็นผู้หญิงเสียด้วย สูงประมาณร้อยหกสิบ
เซนติเมตร สวมเสื้อลายสกอตพับแขนถึงข้อศอก กางเกงยีนเข้าขาด
ข้างเอวมีกระเป๋านางค์ใจเห็บเอาไว้

“เธอเรียกใครว่าลุง”

“อ้าว...ก็คุณไง หนวดเพิ่มอย่างนี้ ไม่เรียกลุงแล้วจะเรียกว่าอะไร”

“แต่ฉันอายุมากกว่าเธอไม่ถึงสิบปีเลยนะ ต้องเรียกว่าพี่ถึงจะถูก”
เด็กสาวแบะปาก ทำเสียงจิกจิกในลำคอ

“ทำมาเป็นนับญาติ นี่คิดจะจีบกันใช่ไหม”

พอเจอ मुกนี่เข้าไปรีทัตก็ถึงกับเหวอเลยทีเดียว สันGRAMแดงระเรื่อ

“เฮ้ย! เป่ล่านะ ใครจะไปจีบเด็กกะโปโลอย่างเธอลง”

“ลุงว่าใครเป็นเด็กกะโปโล เดี่ยวฉันจะฟ้องพ่อ...”

หล่อนทำท่าฮึดฮัด หันไปทางชายที่มีผ้าขาวม้าคาดเอว รีทัตเดา
ว่าคนนั้นคือนายพลสันติสุขซึ่งเป็นเจ้าของบ้าน กิตติศัพท์เรื่องความเขี้ยบ
และดูทำให้เขาไม่กล้าวอดด้วย จึงรีบสอดมือผ่านประตูเข้าไปปิดปาก
อีกฝ่ายไม่ให้ตะโกน หล่อนสะบัดหน้า กระซอกมือเขาไปกัดจนชายหนุ่ม
ร้องโวยวายและดึงมือกลับ

“โอ๊ย...เจ็บนะ เล่นอะไรแบบนี้”

“ไม่ได้เล่น จู่ๆ มาจับ คิดจะแะอั้งกันใช่ไหม”

“โธ่...บอกแล้วไง ไม่ได้จับ ไม่ได้แะอั้ง แค่มาทำธุระ”

เด็กสาวยักคิ้วยียวน ยกมือกอดอกและเอียงคอมองรีทัต

“พูดมาตรงๆ ดึกกว่ามาหาใครกันแน่ มัวพิริ้ไฟ เสียเวลาทำมา
หากินหมด”

“คุณมัดหมี่อยู่ไหม” ธิตัดตัดสินใจพูดความจริง เขาตั้งใจว่าจะแวะมาหาหญิงสาวระหว่างที่มารดา กำลังทำธุระ นับตั้งแต่พบกันวันนั้น ชายหนุ่มก็เอาแต่ฝันถึงหล่อนอยู่เรื่อย

“อ้อ...ที่แท้ก็มาจีบพี่มี พี่มีไม่อยู่ ไปต่างประเทศ”

“ไปต่างประเทศได้ไง วันนั้นยังเห็นกันอยู่เลย”

“อ้าว...คนเขารวยก็ไปได้สิ อังกฤษ อเมริกา ฝรั่งเศส ออสเตรเลีย...”

อีกสารพัดที่อีกฝ่ายร่ายยาวออกมา

ธิตัดโบกมือให้หยุด “จั้นเมื่อไหร่ถึงจะกลับ”

“ชาติหน้าบายๆ มั่ง” คนตัวเล็กตอบยืยวน

“นี่เธอกวณฉั่นหรือ” ธิตัดสังเกตเห็นว่าชายที่คาดผ้าขาวม้าเริ่มชะเง้อคอ คงเพราะสงสัยว่าเขากับเด็กสาวคุยอะไรกัน

“ฉั่นพูดความจริง รู้แบบนี้ก็รีบๆ ไปเสีย ฉั่นจะได้ไปทำมาหากินสักหน่อย เปื่อคุยกับคนแก่คราเพิ่ม”

“ไมเอน่าหนู...” ธิตัดเปลี่ยนสรรพนามเพื่อผูกมิตร “ฉั่นรู้ณะว่ามัดหมี่ไม่ได้ไปต่างประเทศอย่างที่เธอบอก ฉั่นอยากพบ ช่วยไปเรียกให้หน่อยได้ไหม”

“จั้นก็พูดมาสิว่าต้องการพบพี่มีทำไม ชัดๆ ซ้ำๆ ตรงประเด็น ไม่ใช่ อ้อมไปชั่วโลกแบบนี้” คนตรงหน้ายกมือกอดอกและเอียงคอ

ธิตัดยิ้มเชินๆ “เอ่อ...ฉั่น...”

“จะจีบว่าจั้น”

เขาอีกอ๊ก สุดท้ายก็พยักหน้า พอดิคิดถึงใบหน้าของหญิงสาวที่ไรแก้มก็แดงทุกครั้ง

“ก็ทำนองนั้น”

หลังจากพบกันวันนั้นธิตัดก็ตั้งใจว่าจะไม่ยอมปล่อยให้เวลาให้เนิ่นนานไปอีก โชคชะตาทำให้เขาตามหาหล่อนจนเจอแล้ว หากไม่ลงมือทำอะไรก็เสียเงินชายแยะ แต่ชายหนุ่มคงไม่รู้ตัวว่าพลาด เพราะทันทีที่ล้นวาจา

ออกไป สีหน้าของเด็กสาวก็เปลี่ยนเป็นแข็งกร้าว ดวงตาที่เคยเป็นประกาย
ซีดเปลี่ยนเป็นดุจดัง หล่นหนีไปตะโกนเรียกชายที่คาดผ้าขาวม้าเสียง
ดังลั่น

“พ่อ...พ่อ มีคนจะมาจับพี่มี จัดการมันเลย”

ชายหนุ่มอึ้ง ทำตาโต เมื่อเห็นชายร่างหนาที่เคยชะเง้อชะแง้ผุด
ลุกขึ้น แถมยังเดินดุ่มๆ มาหาขณะที่เด็กสาวรีบร้อนไขประทุและหีบอาวุธ
ขึ้นมาเตรียมพร้อม รีทัดเพ่งเห็นว่าในกระเป๋าทึบที่เหน็บอยู่ข้างเอวนั้นมี
ลูกดอกแบบที่ใส่ปาเป้าบรรจุอยู่ เมื่อหันไปมองเจ้าของบ้านดวงตาก็อย
เหลือกลานมากกว่าเดิม วัตถุสีดำมะเมื่อก่อนที่อยู่ในมืออีกฝ่ายนั้น ดูอย่างไร
ก็ไม่ใช่ม้าชนไก่แน่ แต่เป็น...ปืน!

ไม่ใช่ปืนธรรมดา แต่เป็นปืนลูกซองเลยทีเดียว แถมกระบอกยังถูก
ขัดจนเงาวับ สำหรับชายหนุ่มแล้วประจักษ์เพศฆาตที่กำลังเงื้อมมือเพื่อคร่า
ชีวิต แถมระหว่างเดินมานายพลยังขึ้นนกปิ่นเพื่อชมขวัญอีกต่างหาก
ทำให้เขาสั่น

“นั่นพ่อเธอจะทำอะไร”

“ถามได้ ก็เอาปืนมายิงคุณนะสิ ไม่รู้หรือไง ผู้ชายคนไหนคิดจะมา
จับลูกสาวบ้านนี้ต้องเจอปืนทุกคน คุณนะมียันต์ดีหรือเปล่า ไม่งั้นใส่เหล็ก
แน่ เตรียมเรียกปอเต็กตึ๊งมาเก็บศพได้เลย”

“อ้าว...เฮ้ย! ได้ไง ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลย”

“แต่คิดจะจับก็ผิดแล้ว เตรียมตัวตายได้ อย่าอยู่เลย”

เด็กสาวเล็งลูกดอกมายังเขา เช่นเดียวกับปลายกระบอกปืนจาก
เจ้าของบ้านที่หันมาจ่อ แค้นนี้ทักก็รู้แล้วว่าหล่นไม่ได้พูดเล่น เขารีบ
กระโดดขึ้นรถกระบะของตัวเองและเหยียบคันเร่ง เสียงยิงปืนขึ้นฟ้าดังขึ้น
เมื่อเหลือบมองทางกระจกมองหลังก็เห็นนายพลยืนถือปืนพร้อมส่งสายตา
คาดโทษ

“ทำไมความรักต้องมีอุปสรรคอย่างนี้นะ แล้วอย่างนี้เมื่อไหร่ผม

จะได้เจอคุณเสียที มัดหมี่
อีทัตได้แต่พิมพ์เป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบ...

